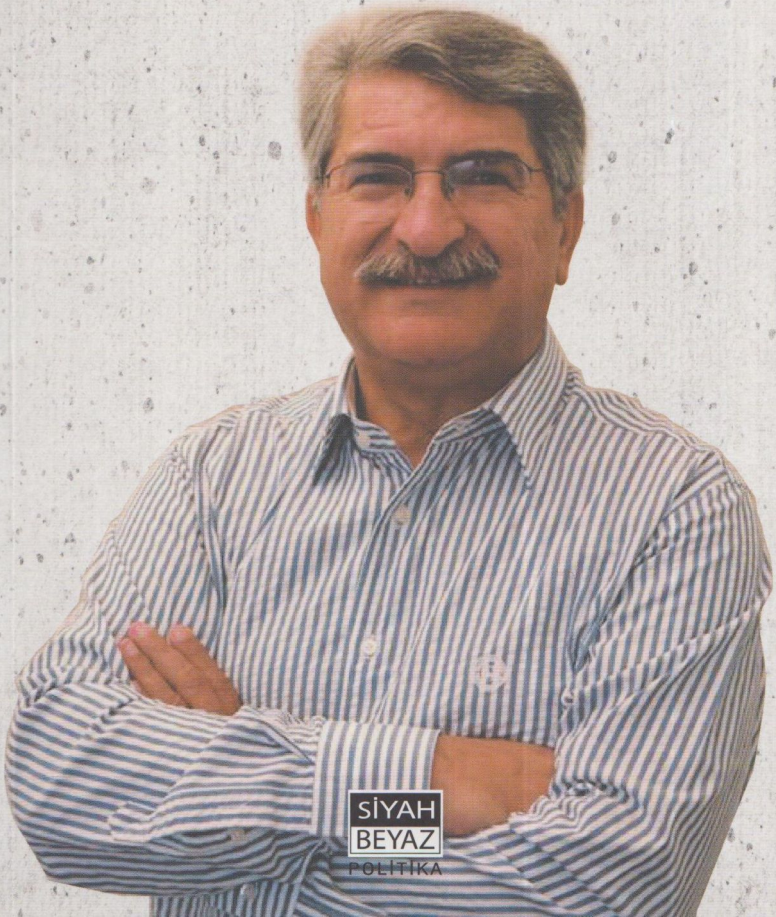
Fikri Sağlar

DERİNDEN

Çözüm 'Kıskacında' Kürt Sorunu

SİYAH BEYAZ
POLİTİKA

FİKRİ SAĞLAR

DERİNDEN

ÇÖZÜM "KISKACINDA" KÜRT SORUNU

SB KİTAP

DERİNDEN
Fikri Sağlar

ISBN: 978-605-4777-23-5

Genel Yayın Yönetmeni
Murat Kaplan

Sayfa Düzeni
Çelebi Şenel

Kapak Tasarım
Tijen Demirel

Yayıncı Sertifika No: 14813
Matbaa Sertifika No: 10614

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Malı. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)

© Siyah Beyaz Kitap, 2014
© Fikri Sağlar

SİYAH BEYAZ KİTAP
Kayışdağı Mah. Baykal Sok. No: 50/3 Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 660 10 53

"Okuma alışkanlığınıza renk katmak için..."

www.siyahbeyazyayinlari.com
www.kulturperest.com
siyahbeyazyayin@gmail.com

FİKRİ SAĞLAR

DERİNDEN

ÇÖZÜM "KISKACINDA" KÜRT SORUNU

SB KİTAP

FİKRİ SAĞLAR

Kurtuluş Savaşın' da Güney Cephesi Kurmay Başkanı, Kuvayı-ı Milliye'ci ve İçel Milletvekili Süleyman Fikri Mutlu'nun torunu, Mersin Büyükşehir Belediye Başkanı Kaya Mutlu'nun yeğeni, Dr. Mustafa ve İlhan Sağlar' ın oğulları olan D. Fikri Sağlar 1953 yılında Mersin'de doğdu.

İlköğrenimini Mersin İleri İlkokulu' nda, Orta ve Lise eğitimini Galatasaray Lisesi' nde yaptı.. Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Yönetimi bölümünden mezun oldu.

1983 yılında İçel Milletvekili seçildi.

17-18-19 ve 20. Dönemlerde SHP ve CHP Mersin Milletvekili olarak görev yaptı.

TBMM Başkanlık Divanı Üyeliği; TBMM Kültür Sanat Yayın Kurulu kuruculuğu, Sanatsal Faaliyetler Başkanlığı, Plan ve Bütçe, Kamu İktisadi Teşekkülleri, Milli Savunma, Milli Eğitim Komisyonu Üyelikleri ile Horzum ve Anadolu Bankası usulsüzlüklerini araştırma Komisyonu ve Susurluk Kazasını Araştırma Komisyonlarında görev yaptı.

Sağlar, siyasi yaşantısında en genç SHP Genel Sekreterliği ve SHP Genel Başkan Yardımcılığı, Genel Sekreter Yardımcılığı, CHP, MYK görevlerinde bulundu.

Halen CHP PM Üyeliği yapmaktadır.

49, 50 ve 52. Hükümetlerde Kültür Bakanlığı ile Denizcilikten Sorumlu Devlet Bakanlığı görevlerini üstlendi.

"Yankı ile Yannis" adlı çocuk hikâyeleri ile "Kod Adı Susurluk" ve "Ulusaldan Evrensele Çağdaş Kültür" isimli kitapları bulunmaktadır.

Çeşitli dergi ve gazetelerde şiir ve makaleleri yayınlanmıştır.

Siyasetçi olarak çeşitli kurum ve kuruluşlardan aldığı ödüller vardır.

Halen çeşitli TV'lerde siyaset yorumculuğu yapmakta ve BİRGÜN gazetesinde köşe yazıları yazmaktadır.

Sağlar tam bir Mersin hayranıdır.

Devlet Sanatçısı Serap Sağlar ile evli olan Fikri Sağlar iki çocuk babasıdır.

"Sevgisini ve yitirme acısını kalbimde taşıdığım ablam Berna Aşkın ve bana büyük emeği geçen kardeşim İsmail Sağlar' a..."

ÖNSÖZ

Osmanlı İmparatorluğu' ndan kalan ve bugüne kadar ismi bile konulmak istenmeyen Kürt Sorunu, özellikle, Cumhuriyetin ilk yıllarından beri Türkiye'yi yakından ilgilendiren önemli bir konu olmuştur.

Zaman zaman "Güneydoğu Meselesi", bazen " Doğu Sorunu" diyerek geçiştirilen ve çıkan isyanların bastırılması ile önce raporları yazılan, sonra uygulamaya konulmadan unutulan bu sorun, bugün yakıcı bir vaka haline gelmiştir.

Orta Asya'dan Anadolu'ya ayak basıldığı andan itibaren birlikte yaşayan Türkler ve Kürtler, ortak tarihleri boyunca çeşitli dönemler geçirdiler....

Kürtler çokça kendi aralarında, gerekli bütünlüğü sağlayamadıklarından Osmanlı tarihinde hanedanla iyi geçinmeyi yeğlemiş, Padişahlar da yarı özerklik vererek Kürtlerin tercihini ve desteğini hep yanlarına almışlardır.

Ancak Osmanlı İmparatorluğu' nun sonlarına doğru Kürt Beyleri' nin Osmanlıya başkaldırdıkları gözlenmiştir.

Tarihte bilinen ilk Kürt isyanı 1806 da Babanzade Abdurrahman Paşa hadisesidir.

1921 Koçgiri hadisesinden sonra, Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşunun ikinci yılından itibaren yer yer isyanlar çıkmıştır.

1984 yılında PKK tarafından başlatılan son silahlı başkaldırı ile birlikte tarihte 29'a yakın isyan bilinmektedir.

Cumhuriyetin kuruluşu sırasında hilafetin kaldırılması, dış güçlerin tahriki ve kuruluş felsefesinin tek kültürlülüğü hedefleyen yanlışı, Kürt isyanlarını sıklaştırmıştır.

Özellikle sağ iktidarların hüküm sürdüğü 65 yıllık sürece baktığımızda, Kürt kimliğinin tanınmaması resmi devlet görüşü olmuştur.

12 Eylül 1980 darbesi sonrası iş başındaki faşist yönetimin Kürtler' i inkârı, o güne kadar görülmemiş insanlık dışı vahşi bir politikaya dönüşmüştür...

1985 den sonra sosyal demokratların partisi olan ve CHP'nin devamı olarak kabul edilen SHP, Kürtlerin inkârının karşısına çıkmış, demokratik hakların alınması doğrultusunda TBMM de müthiş mücadele vermiş, Kürt Sorunu hakkında onlarca rapor hazırlamıştır.

SHP/CHP,1991 yılında Kürt kökenli siyasi Parti HEP ile Meclise girmiş, Kürt Sorununun Türkiye'nin demokratikleşme sorunu olduğunu söyleyerek, bu sorunun çözülmesi doğrultusunda Parlamentoda politikalar oluşturmuştur.

Aslında Cumhuriyet dönemini incelersek, SHP/CHP dönemine kadar hiçbir Hükümetin, "Kürt Politikası" yoktur.

Bugün dahi AKP'nin, Kürt Sorununun çözümü doğrultusunda görünür bir politikası bilinmemektir.

Öncelikle "Kürt Sorununun" varlığı kabul edilmelidir. Kürt Sorunu ile terör birbirine karıştırılmamalı, şiddet ve silahın, sorunun çözümünü daha da uzattığı gerçeği akıldan çıkarılmamalıdır....

İnsanların doğuştan elde ettikleri ve ertelenemez temel hakları olan "özgürlük ve eşitlik" kavramlarına saygı, bu sorunun çözümü için atılacak ilk önemli adım olacaktır!..

Kürt Sorunu; "eşit anayasal yurttaşlık, sosyal hukuk devleti, insan hakları, sosyo-ekonomik kalkınma, eşitlik ve özgürlük ilkeleri ile kalıcı olarak çözülür!.."

TBMM'ye girdiğim yıldan itibaren Kürt Sorunun çözümü için çaba gösterdim.

12 Eylül Darbesi' nin Türkiye'yi hızlıca demokrasiden uzaklaştıran anlayışı ile mücadele ettim.

İnsan haklarının gasp edilmesi, işkence, baskı ve inkâr politikalarına karşı çıktım...

1984 yılında Mardin Nusaybin ilçesi Kutlubey Köyündeki karakolda işkenceden öldürülen çobanın akıbetini takip etmekle başlayan çabalarım, Köylülere dışkı yediren subayın üzerine yürümeye kadar devam etti.

Bingöl'ün Genç ilçesindeki Jandarma karakolu bahçesinde öğretmen Sıddık Bilgin'in na'şını çıkarmaya kadar sürdü...

30 yıllık siyasi çalışmalarım sonucunda "Kürt Sorununun demokrasi içinde çözülebilmesi için aşağıdaki adımların da peşi sıra atılması gerektiği düşünüyorum.

Kendini ifade etmekten korkmayan bir toplum yaratmak için, düşünce ve ifade özgürlüğü tam oluşmalı...

Ana dilin özgürleştirilmesi, kullanılması, geliştirilmesi, öğretilmesi, eğitimde kullanılması, ilk hedef olmalı...

Çift dilli eğitim, kararlı, donanımlı, bilgili bir insanın yaratılması için önemli bir adımdır.

Aşiret yapıları, feodal sistem, töre anlayışı ciddi ve bilimsel eğitimle kırılabilir...

Herkes kültürünü, folklorunu, inançlarını araştırabilmeli, korunması ve geliştirilmesi için devlet her türlü önlemi almalıdır.

Çoğulcu yerel demokrasi ve katılımcı yerinden yönetim, Üniter devlet yapısının engeli değildir. Aksine demokrasiye güç kazandıracaktır. Bu nedenle Avrupa Yerel Özerklik Şartına konulan rezervler kaldırılmalıdır.

Farklılıkları ne olursa olsun Türkiye Cumhuriyeti yurttaşları, eşit haklara sahip insanlar olarak mutlu ve refah içinde yaşamalıdır.

Ancak adil paylaşım ve adil yargının olduğu bir ülkede demokrasi olur ve böylece Kürt Sorunu çözülür.

Türkiye'deki istatistiklere göre Kürtler; en fakir, en yoğun işsiz, sağlık ve eğitimden en yoksun ve toplam gelirden en haksız pay alan kesimdir.

Özelikle devlet bu bölgeye ve bölge insanına pozitif ayrıcalıklı teşvikler getirmelidir.

Bu amaçla; Bölgeler arasındaki ekonomik ve sosyal dengesizlikler kaldırılmalı, kısa ve uzun vadeli planlarla istihdam sağlayıcı yatırımlar yapılmalı bölge kalkınması için yeni programlar devreye sokulmalıdır..

Özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da kalkınma amaçlı "toprak ve tarım reformu" acilen uygulamaya başlanmalıdır.

Gençlerin eğitilmesi, meslek ve iş sahibi edilmesi sağlanmalıdır.

Tüm bunları yapabilmek için öncelikle anlayışın değişmesi gerekir.

Türkiye'nin bir ırk, kan, kafatası ve bir dinden oluşmadığı bilinmelidir..

Türkiye Cumhuriyetinde yaşayan Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, kısaca herkes, yurttaş olarak eşit ve özgür olduğu inancıyla, evrensel ve modern yaşamın sağladı tüm haklardan aynı şekilde yararlanmalı,

Toplanma, gösteri, yürüyüş ve örgütlenme hakkını özgürce kullanmalıdır.

Basınının özgür ve tarafsız olduğu yerde demokrasi tam olarak oluşabilir...

Laik, demokratik ve sosyal bir devletin varlığı, hukukun üstünlüğüne inanılması ile mümkündür.

Ancak böyle bir yapıda, yani; yasama, yargı ve yürütme erklerinin eşit ve ayrı olduğu parlamenter demokratik bir düzende, Kürt Sorununun çözüleceği bilinir.

Bir yılı aşkın süredir AKP, "Barış Süreci" adı altında bir çalışma sürdürüyor.

PKK silahı bırakarak sınır dışına çekilmeyi, AKP Hükümeti de Kürt Sorununu çözme doğrultusunda demokratik adımlar atmayı topluma söz verdiler.

Dokuz aylık sürede ülkenin büyük bir kısmı sevinçle alınan bu kararı destekledi. Sessizce sonucu bekledi.

Ancak bu güne kadar bu sürecin nasıl yürütüleceği ve içinin nasıl doldurulacağı bilinmiyor...

Bu satırları kaleme aldığım sırada AKP, "Demokratikleşme Paketini" hazırlayarak TBMM'ye getireceklerini açıkladı.

Daha öncede " 4 yargı paketi" hazırlamış topluma sunmuştu.

Ama hiçbir paket, "adil yargılamanın ve evrensel hukuk kurallarının öne çıkmasını sağlamadı.

Başbakanın sunacağı ve toplumun hiçbir katmanı ile görüşülmeyen, uzmanlar, akademisyenler, STK ve siyasi partilerin görüşü alınmadan çıkarılacak olan paketin adı "AKP Paketi" olarak kalacaktır.

Dilerim ki bu kez, demokratikleşme paketi öncekilerden farklı olarak Türkiye'nin demokratikleşmesini sağlayacak düzeyde olur...

İnandığım temel düşüncelerim ışığında BİRGÜN Gazetesinde yazdığım köşe yazılarından yayıncım ve değerli dostum Murat Kaplan bir seçki hazırladı.

Şimdi elinizde tuttuğunuz bu kitap, güncel olaylara köşenin elverdiği sınırlar içinde belli açıdan baktığım yorumlardır.

Sizinle birlikte değer kazanacağını bildiğim düşüncelerim, umarım, geriye baktığımızda toplumca ulaştığımız yol hakkında da biraz bilgi verecek...

27 Eylül 2013 Mersin

Oyuna dikkat!

2011 yılına umutla girmek isterken,

Daha yılın başında umutlar giderek yerini kuşkulara bırakıyor...

Ben zaten bu Ocak ayına uzunca zamandır soğuk bakarım.

Tıpkı 1993 yılına baktığım gibi!

***

1993 yılını tekrar tekrar incelediğimde o gün yapılanların bizi nereye götüreceğini ve ne kadar yönlendireceğini bulmaya çalışırım.

Bugünden yarma neler olacağını kestirebilmek için 1993 yılını ciddi bir şekilde yorumlamak gerekiyor.

***

1990'da Körfez Savaşı sonrası Türkiye,

Çekiç Güç'le başlayan, Muammer Aksoy, Çetin Emeç, Bahriye Üçok, Turan Dursun gibi aydınların ölümü ile devam eden bir kaosun içine çekildi.

Türkiye, Irak işgali girişimi, Özal'ın talepleri, baba Bush'un dünyayı geren yönetiminden olumsuz etkilenmekteydi.

***

1991 genel seçimi ve sonrasında işbaşına gelen koalisyonlarla Türkiye yeni bir döneme geçiyordu.

Bu yılda kurulan 49. hükümet, 12 Eylül'ün açtığı yaraları kapamak adına Türkiye'de demokrasi ve ekonomik gelişmeyi kurma projesi olarak kabul edilmişti.

Ancak, körfezin çıkardığı global kriz devam etti.

Bu ortamda 1993 yılına gelindi.

***

1993 yılına kronolojik olarak bir kez daha bakalım:

- 24 Ocak, Uğur Mumcu'nun katledilmesi.

- 5 Şubat, Adnan Kahveci'nin trafik kazasında ölümü.

- 17 Şubat, Eşref Bitlis'in düşen uçakta ölümü.

- 21 Şubat, Elazığ İHD Başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın "Yeşil" tarafından öldürülmesi.

- 17 Mart, JİTEM'ci Binbaşı Cem Ersever ve 30 arkadaşının TSK'lerden istifa etmesi.

- 17 Nisan, Cumhurbaşkanı Özal'ın şüpheli ölümü.

- 24 Mayıs, Bingöl'de evlerine dönen 33 erin otobüsten indirilerek öldürülmesi.

- 6 Haziran, SHP Genel Başkanı Erdal İnönü'nün siyaseti bıraktığını açıklaması.

- 14 Haziran, Tansu Çiller'in başbakan olması.

- 2 Temmuz, Sivas Katliamı.

- 5 Temmuz, Erzincan Kemaliye ilçesine bağlı Başbağlar köyünde 33 kişinin öldürülmesi.

- 18 Ağustos, eski MİT Bölge Müdürü'nün Başbakan Çiller'in istihbarat danışmanlığına atanması.

- 17 Eylül, Olağanüstü Hal Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nun 2 milyar TL'yi İstanbul'daki özel hesabına geçirmesi.

- Başbakan Çiller Kozakçıoğlu'nu istifaya davet ederken, Cumhurbaşkanı Demirel'in "bilgisinde olduğu gerekçesiyle istifa etmesine gerek olmadığını" söylemesi.

- 4 Eylül, Mardin milletvekili Mehmet Sincar'ın Batman'da meydanda öldürülmesi.

- 22 Ekim, Diyarbakır Lice ilçesinin yakılması.

- 31 Ekim'de Nevval Boz, 2 Kasım'da Mustafa Deniz ve 4 Kasım'da Cem Ersever'in öldürülmeleri.

- 5 Kasım, Başbakan Çiller'in kamuda 940 PKK'lı olduğunu, 67 Kürt işadamının PKK'ya yardımda bulunduğunu açıklaması. Ve onları dağdaki teröristlerle bir olarak değerlendirilip gereğinin yapılacağını belirtmesi!

***

Görüldüğü gibi Türkiye adım adım yeni bir döneme doğru çekildi.

Terör bahane edilerek ülke demokrasi ve hukuk düzeninden uzaklaştırılıyordu.

Oysa o dönemde işbaşında olan SHP ve DYP koalisyonu, demokrasi, hak ve özgürlükler vaat ediyor, eşit ve adil paylaşan refah toplumunu yaratmak istiyordu.

SHP Kürtleri de TBMM'ye taşıyarak ülkenin en önemli sorunu olan Kürt sorununu Meclis'te çözmek ve Türkiye'nin önünü açmak iddiasındaydı.

***

Tarihimizde ilk kez bir hükümetin Kürt realitesini tanıdığını açıklaması ciddi bir adımdır.

Ancak gelişmelerin ardından atılan bu önemli adımı durduran,

Kürt milletvekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırarak kirli savaşı azdıran bir anlayış gün yüzüne çıktı.

Bugün yaşadıklarımıza bakınca,

demokrasinin dışına çıkıldığı gerçeğini yaşayınca,

üstelik bu otoriter ve vesayet idaresinin kurulmasının demokratikleşme adına yapıldığı yalanını görünce,

bu olayların arkasındaki kirli gücün bulunması daha da zorunlu hale geliyor.

***

Tekrar o günlere dönüldüğünde görünen o ki,

Önce toplumda infial yaratan olaylar geliştirilmiş,

sonra hükümet ve Cumhurbaşkanlığı değişmişti.

Sadece siyasi yönetim değil, asker ve bürokratik kadrolar da yenilenerek ülke yönetimi adeta şahinleştirilmişti.

***

Hizbullah'ın ortaya çıkışı bu ortamda oldu.

Şiddet ve silah kullanmasına izin verilmesi,

korunması, kollanması ve desteklenmesi hatta kayıtlara göre eğitilmesi,

Hizbullah'ın derin ilişki ağının içinde muteber bir örgüt olarak algılanmasına neden oldu.

***

AKP iktidarının çıkardığı yasa ile 188 kişinin katili olarak hüküm giymiş ancak Yargıtay tarafından onanmamış 16 Hizbullah lideri salıverildi!

Şimdi bunlardan biri hariç hepsi kayıp!

Toplum korku içinde...

***

Kaldıkları hapishanelerde dış dünyayla bağlantı kurdukları, bilgisayar kullandıkları açıklandı.

Başka tutuklulara tanınmayan hakların onlara tanındığı açık...

Şimdi tekrar örgütlenerek siyasete atılacakları söyleniyor.

Herkes şaşkın...

***

Oysa şaşmamak gerekir.

Olaya, kaçanlara öncesinde ne yapıldığını hatırlayarak bakılmalı.

Yıllar önce "Pişmanlık Yasası"na dayanarak yüzlerce Hizbullah Militanı cezaevlerinden çıkarılmıştı.

Bu militanlar "Mustazaf Der, Rahmet Der, İlim Der gibi adlarla örgütlendiler.

Ama asıl Hizbullah taraftarları 2002'den beri doğu ve güneydoğu illerinde AKP'yi desteklemektedir.

AKP bu kişiler arasından muhtar, meclis üyesi, parti yöneticileri seçmiş, devletin kurumlarında iş verdiği iddiaları artık ayyuka çıkmıştır.

2002 ve 2007 seçimlerinde Hizbullahçılar AKP'yi desteklemiştir.

***

Kimse şaşırmasın!

Hizbullah siyasete zaten atılmış durumda!

AKP'de görev almışlar, karşılığını da bulmuşlardır.

Şayet Hizbullahçılar bağımsız aday çıkarmazlarsa bilin ki, AKP'de siyasete devam edeceklerdir!

Belki bundan böyle AKP milletvekili listeleri içinde korkmadan yer de bulacaklar.

Böylece bölgede BDP'yle daha iyi mücadele edeceğini ummaktadır.

***

AKP'nin Yüksek Yargı ile kavgası "bir kayıkçı kavgasıdır"!

Hizbullah'ın salıverilmesi AKP'ye yaramaktadır.

Seçime kadar her şey mubah diyen anlayışın son oyununa kanmamak gerekir.

Seçime sakin gideceğiz, süreç bildiğimiz gibi geçecek

Seçim için beklenen her zamanki sıkıntıların çerçevelediği bir dönem yaşanacak derken, Yüksek Seçim Kurulu, 7'si BDP'nin desteklediği, Leyla Zana, Hatip Dicle, Ertuğrul Kürkçü, Salih Yıldız ile halen milletvekili olan Gülten Kışanak ve Sebahat Tuncel'in de içinde bulunduğu 12 bağımsız milletvekili adayını listelerden çıkardı.

***

YSK kendine göre, tamamen yasal bir uygulama yaptığını açıkladı.

Anayasa ve yasaların milletvekili olmayı engelleyen koşullarının bu kişiler için halen geçerli olmasını "neden" olarak gösterdi.

***

Bomba patladı!

Geçtiğimiz dönem uygulanan "bağımsız milletvekili adaylarıyla seçime gitme ve parlamentoda parti grubunu kurarak demokrasi mücadelesi verme" yöntemi bu kez YSK eliyle durdurulmaya çalışılıyordu.

Kabul edilemez bu durum.

***

Oysa Kışanak ve Tuncel halen milletvekillikleri süren kişilerdi.

Yani milletvekili koşullarına sahiptiler...

Diğerleri ise daha önceki cezaları gerek anayasa değişikliğiyle, gerekse süreç içinde çıkan "aflarla" ortadan kalkmış ve seçilme hakkını kazanmış kişilerdi...

***

O zaman bu zorlama karar, neyin nesi olabilirdi?

İlk akla gelen,

Ya basit yasa sevdası... Yanlış yorumlama, fazla işgüzarlık...

Veya devletin derin işbirliğinde son direnen noktanın gayretkeşliği...

Ya da "vesayet" altında tutmaya çalışanların oluşturduğu yeni bir komplo.

***

Her şey olabilir...

Bunların içinde en fazla konuşulan hükümetin katkısı.

Hükümet bu işin kendi hesabına çok büyük yarar sağlayacağını hesaplar.

Doğu ve Güneydoğudaki bağımsız adayların AKP'nin önünü keseceğini bilir.

O nedenle bu konu işine yarar.

Ancak YSK'ya bu doğrultuda etki yapabilir mi? Doğrusu pek zannetmem.

***

Fakat;

Türkiye'de bugün demokrasi tam gelişemiyorsa bunun tek nedeni AKP'dir.

AKP'nin kabadayılığına bakmayın.

Dokuz yıldır demokratik açılım adına ciddi ve samimi hiçbir adım atmamıştır.

Yapılanların büyük bir çoğunluğu göstermeliktir.

***

En son Anayasa Referandumu'nu demokrasi ve hukuk reformu olarak tanıttı...

12 Eylül'den hesap sorarak demokrasiye geçileceğini,

Üstünlerin hukukunu kırıp hukukun üstünlüğünü kurarak yargı devrimi yapılacağını söylemişti.

Nerede?

***

12 Eylül olduğu gibi devam ediyor...

Seçim yasası halen o dönemin...

Yüzde 10 barajı kara bir leke olarak duruyor...

Bırakın ileriyi, yürümekte olan hiçbir demokratik ülkede bu kadar büyük oranlı barajı olan yok!

***

Siyasi Partiler Yasası o dönemin.

Parti içi demokrasi, hak ve hukukun olmadığı, lider sultalarının devam ettiği, oligarşik büroların milletvekili, belediye başkanı ve meclis üyelerini belirlediği dönem devam ediyor.

Bu durumda olan partiler ülkede hak, hukuk, demokrasi ve eşitliği oluşturabilir mi?

***

Seçme ve seçilme hakkının sınırlandırıldığı tek ülke biziz.

Yasalar hala devleti koruyor.

Yurttaş hala devlete karşı her an "suç işleyebilir".

Bu anlayışın devamı demokrasiyi istemez.

Bu anlayışın varlığı "tek adam olmak isteyenlerin" önünü açar!

***

YSK'nin bağımsız adaylar için verdiği kararından dönmesi gerekir.

"Memnu hakların iadesi" için sorun yaratmamalıdır.

Anayasal hakkını kullanmak isteyenlere bu hakkı vermek, önemli bir demokratik kültür geleneğidir.

Hükümet bu konuda "bana ne" diyemez.

***

CHP'nin tavrı desteklenmeli.

Sonuç Türkiye'nin geleceğine ve lehine çevrilmelidir.

Bu konuda en büyük sevincim Kürt sorununun artık parlamenter sistem içinde siyasetle çözüleceğini herkesin anlamış olmasıdır.

Bu büyük bir gelişimdir.

1991'de SHP/HEP olarak attığımız adımın ne denli önemli bir adım olduğu şimdi daha iyi görülüyor.

Kürt sorunu sandıkta çözülebilir mi?

Türkiye hızla seçime giderken her an yeni ve de yurttaşları korkutan olaylarla karşı karşıya kalıyor.

Bu olaylar siyasi otoritenin ne kadar umurunda?

Ya da iktidar ve siyaset bu gelişmelere ne kadar duyarlı?

Cevap vermek zor.

Seçim için yapılan çalışmalar, seçim sonrası Türkiye'yi esenliğe çıkarabilecek mi? Orası çok anlaşılmıyor...

***

Miting meydanlarında konuşulanlara bakılırsa siyasi liderler, ülkenin temel sorunları yerine daha "sığ," daha "ilgisiz" daha "popülist" bir yaklaşımla magazin ağırlıklı konuşmalar yapıyorlar.

CHP'nin son 10 yılda ilk kez projelerle ortaya çıkması, seçim bildirgesinde alışagelmişin dışında "sözler" vermesi, diğer partileri de harekete geçirdi...

CHP bir şey daha yaptı.

Bu seçim, son 10 yılda "iktidar olmak iddiasıyla" yola çıktığı ilk seçim oldu!

O nedenle olayların üzerine daha akıllıca gidiyor.

Sorunları görüyor.

Seçim dönemi başlangıcında her parti kendi ideolojisine uygun vaatlerde bulundu.

Biraz da diğerlerini takip ederek halkın kabullendiği konularda birilerini taklit etmekten geri durmadı!

CHP aile sigortası için herkese 600 TL verilecek derken, MHP geri kalmamak adına asgari ücret için 825 TL vereceğini ilan etti.

AKP daha da ileri giderek bir zamanlar olduğu gibi, yani 1991 seçimlerinde Demirel'in "Özal ne veriyorsa beş fazlasını vereceğim" dediği gibi, diğer muhalefet partileriyle vaat yarışına girdi.

AKP bugünü değil, 12 yıl sonrasını dile getirmeye başladı...

İllere "bize üç milletvekili verin, size bir bakan verelim" diyenler bile çıkıyor...

Sanki bir oyun oynanıyor!

Ama açlık, işsizlik devam ediyor...

***

Oysa ülkenin bunlardan çok daha önemli bir sorunu var.

Bu sorun giderek "kangren" olmaya başladı.

Kürt sorunu!

"Türkiye'nin demokratikleşmesi ve hukuk devleti haline gelebilmesi için çözülmesi gerek en temel konu!

Bu sorunun çözülmesi giderek "Türkiye Cumhuriyeti'nin bekası" için de olmazsa olmaz bir konuma geldi.

Ama bugünkü hükümetin bu konuyla ilişkisi son derece samimiyetsiz...

***

Tunceli ve Şırnak'ta ölen PKK'lılar için bölgede üç günlük "yas ilan edilmesi" öyle küçümsenecek bir durum olamaz!

Türkiye'nin bir bölgesinde büyük kentlerin çarşılarının kapanması, kepenklerin açılmaması, okullara çocukların gönderilmemesi dikkati çeken bir olaydır.

Ulusal niteliği olan "yas" gelecek ile ilgili önemli mesajlar vermektedir.

***

Bunları görmezlikten gelerek AKP'nin;

Şiddetin hala devam etmesi ve devletin orantısız güç kullanmasını adeta tahrik eden beyanlarda bulunması ciddi bir tehlikedir.

Başbakan'ın durmadan Kürt sorununu kaşıması "toplumsal infialin" yaklaştığını gösteriyor.

***

Kastamonu'da Başbakan'ın korumalarına yapılan saldırı dikkatle incelenmeli...

Bu konuda kuşkularım var!

Bazı soruların cevaplanması gerekir.

Neden sadece öndeki "eskort" aracına saldırılmıştır?

Valinin bu eylemi yapan az sayıda kişi olduğu söylemesi, birinin de hemen yakalanmasına karşın işin "gizi" açığa tam çıkmamıştır.

Çünkü hala bu saldırganların Başbakan'ın otobüsüne ve diğer koruma araçlarına bir tek kurşun atmamalarını pek anlamış değilim!

Olayı "provoke etmek" isteyenler var.

Ama "kimin adına"? Asıl araştırılması gereken de bu!

Bu olay sonrasında doğuda operasyonlar başladı.

Çatışmalar arttı. Polisler öldürülmeye başladı.

Gençlerin ölüm haberleri çoğaldı...

***

Başbakan'ın seçim döneminin açılışında yaptığı konuşma son derece düşündürücü...

"Türkiye'nin Kürt sorunu yoktur. Kürt kardeşlerimin bireysel sorunu vardır"...

Bu anlayış tam bir "U" dönüşüdür.

Görünen o ki; AKP, Kürt sorununu mevcut statünün dışına çıkarak çözmeyecek!

Beklenen kalıcı ve insani çözüm olmayacak!

***

Seçim sonrası, ABD ve AB'nin yönlendirdiği, Türkiyeli Kürtlerin düşüncelerinin alınmadığı, yurttaşların çözüme katılmadığı, demokratik haklar, özgürlük ve eşitliğin önünün kesildiği "zorlama" bir çözüm önerisi karşımıza getirilecek!

***

Bu ana kadar AKP'nin uyguladığı siyasete bakarsak, bölgeden oy almak adına geleceği sıkıntıya sokan davranışlardan geri durmayacağını anlarız.

Seçim tarihi yaklaşırken AKP çatışmayı daha da arttıracak düşünceleri dile getirecektir. Bu da Kürt sorununda "kapanması güç" yaralar açacaktır.

***

Düne kadar olan mitinglerdeki konuşmalara bakılırsa AKP, Kürt sorununu hak ve özgürlükler düzleminde görmediği için hep es geçiyor.

Ya da Kürt ve Türkleri tahrik eden birkaç sözle işi provoke ediyor.

İşte tehlike burada!

Mitinglerde "kaset, milli şef, 1940'lara dönüş, kanal, boğaz" gibi 12 sene sonrasının hayalleri konuşulurken, hemen bugünün "can yakan" sorunlarına değinilmemesi basit bir "aymazlık" olamaz.

Arkasında daha derin ilişkiler aramak gerekir...

AKP, batıda oy almak için Kürtleri dışlamış gibi göstermeye çalışırken,

Doğuda ise Kürt feodalitesi ve cemaat örgütlenmesine yanaşıp onlarla kol kola dolaşıyor!

Uyguladığı çifte standart siyasete olan" güvensizliği" temellendiriyor.

Ama kendisini de "doğru söylemeyen lider" konumunda tutuyor.

***

Görünen o ki; AKP bu kez de yurttaşları kandırıyor.

Yeni bir anayasa yapmayacak!

En azından çalakalem ortaya çıkacak bir "anayasa değişikliği" ile durumu idare edecek.

Bu değişiklikte muhtemelen "Kürt sorununu çözecek" beklenen maddeler olmayacak!

O nedenle seçime az bir zaman kala dahi Başbakan bölgede olan olaylara kulak asmıyor.

***

Oysa, 12 Haziran seçimi bugüne kadar yapılan seçimlerden çok daha fazla önem taşıyor.

Ancak siyasi partiler bu önemin farkında değil.

Tek umut yurttaşlarda...

Kürt sorununun çözülmesini istiyorlarsa sandık önlerinde!

Orada gereğini yapmalılar!

İhtişam gözleri kör eder

Sözünü etmek bile acı veriyor insana...

Türkiye zıvanadan çıkmış durumda...

Kürt sorununun yeni bir çıkmaza girdiği bugünlerde,

Seçim her şeyi çözecek diye bekliyoruz.

Ama nerde!

Biz kaset ve şantajla uğraşıyoruz...

***

Kürtler;

Şehirlerde 50 bin kişinin kaldırdığı cenaze törenleri yapıyor.

Sivil itaatsizlik eylemleriyle demokratik taleplerini ortaya koyuyor.

Yüzde 10 barajını aşmak ve parlamenter demokraside hak ve özgürlüklerini savunmak, isteklerine ulaşmak adına inatla seçim için çalışıyor.

Yani siyasetle bu sorunu çözmek istiyor...

Halk ilk kez Şırnak sınırında gerillaların naaşlarını almak için askere karşı kararlı bir mücadele verdi.

Sürekli ve temkinli açıklamalarla "toplumu germeden" yapmak istediklerini anlatıyorlar.

Ayrılmak, bölünmek değil yerel yönetimlerde özerklik istiyorlar.

Ama kimse onlara kulak vermiyor!

***

Kürtlerin uygarca getirdiği taleplere karşı ne yapılıyor?

Hemen reddediliyor!

Bu taleplerin karşısında diğer siyasi partilerin "sorunu" çözmek adına herhangi bir önerisi var mı?

Belki, "hazırlıyoruz" diyen bazı partiler olabilir...

Ama asıl olan iktidar ve ana muhalefetin bu konuyla ilgili çözüm önerisidir.

***

İşin boyutunun ciddi olduğu artık bilinmeli.

Demirtaş'ın uyarısını önemsemek gerekir.

Demirtaş; "Kürt halkının sabrı taşıyor. Biz halkla devlet arasındayız. Aradan çekilirsek devlet halkla karşı karşıya kalır" diyor.

***

Ciddiyet samimiyetle güçlenir.

Samimi açıklamalara karşı samimi cevaplar verilmeli.

Böylelikle sorunun çözümünde beklenen kazanımlar sağlanmış olacaktır.

Ama görünürde böyle bir umut yok!

***

AKP ve Başbakan'a baktığımızda umutların daha da kaybolduğunu görüyoruz.

Başbakan'ın seçim bildirgesinde devlet statükosunun eskisi gibi korunduğu çok net ortaya çıktı.

Başbakan "Kürt sorunu yok" diyerek inkârcı politikalara devam edildiğini ilan etti.

Zaten Başbakan buna meyilliydi.

Geçtiğimiz yıllarda yaptığı Hakkâri gezisinde "ya sev ya terk et" demişti.

Başbakan Erdoğan AB'den koptuğu sürece görüntüsünün aksine daha da milliyetçi bir anlayışla Kürt sorununun üzerine gidiyor.

Yandaş medya istediği kadar bu durumda olmadığını söylese de onlara inat daha da tutucu ve şiddet yanlısı tutumunu sürdürüyor.

Erdoğan Kürt konusunda şahinleşti!

Yeni değil.

Referandum sırasında da temel stratejisi Kürt ve Alevileri hedef alan bir saldırı söylemiydi.

Oysa Başbakan AB görüşmeleri sırasında 2005 yılında "Kürt sorunu vardır ve bu benim de sorunumdur" diyerek önemli bir başlangıç yapmıştı.

Sonra ne oldu?

Askerden brifing aldı...

Ve 5 Kasım 2005'te Beyaz Saray'da Obama'dan yön aldı...

O düşüncesinden vazgeçti.

***

Şimdi de batıdan oy almaya talip olduğu için doğunun oylarını pek önemsemiyor.

Sadece oyları değil, Kürtlerin gerçeklerini ve taleplerini de kale almıyor...

***

"Askeri vesayetten kurtuluyoruz" diyerek bir seçim döneminin sonuna geldik.

Ama değişen hiçbir şey yok!

Boşu boşuna dört yıl geçti.

Arınç'a yapılacak suikasttan saldıracak subayların planları yutmasına, Baykal kasetinden Başbakan'a yapılacak saldırıya, Ergenekon'dan Balyoz davalarına kadar, HSYK'ya hemşerilerinin atanması da dahil olmak üzere her türlü olayla dört yılı sona erdi.

***

İşsizlik, açlık ve de kamu kaynaklarının yandaşlara kullandırılması önlenemedi.

Milletin parası ve de yurttaşın geleceği üzerinde birileri, bilinen oyunu oynamaya devam etti.

Ülkede 30 kişi dolar milyarderi oldu.

30 milyon insan da " yoksulluk ve açlık sınırında" yaşamaya devam etti.

Tabii en önemli konu olan Kürt meselesi de es geçildi...

***

Seçime gidiyoruz.

Önce projeler ortaya çıktı...

CHP'nin aile sigortası, bedelli askerlik ve Kürt sorunu çözümü gibi konuları çok prim yaptı...

AKP önce, 12 yıl sonrayı hedef göstererek "büyük hayalleri" ortaya koydu.

Sonra insanlar 10 yıl sonra "kim öle, kim kala" diyerek "yarın bize ne vereceksin" sorusunu sormaya başladı.

AKP proje açıklamaktan vazgeçti!

Bu tarz seçim çalışması AKP'yi hiç hoşnut etmedi.

AKP ve Başbakan herkesi, profesyoneli olduğu kendi "minderine" çağırdı...

Yani polemiklere dayanan magazin ve hamasetin sergilendiği yalancı pehlivanların minderine!

Diğer liderler de maalesef bu oyuna geldiler.

***

Şimdi miting alanlarında adeta birer "işportacı çığırtkanlığı" ile konuşmalar yapılıyor.

Bu yöntem seçim çalışmasının kalitesini düşürdü.

Başbakan'ın kasetlerden bahsetmesi seçimin ahlaki yönünü de alçalttı!

***

Laf dalaşı ülkenin gerçek gündeminden uzaklaşmasına neden oluyor.

Vatandaş duymak istediklerini değil, atılan lafları, küfürleri ve ağız dolusu hakaretleri dinliyor.

Siyasetle sorunların çözülmeyeceğine inanmaya başlıyor.

O zaman siyasete ve siyasetçiye güveni de yok oluyor!

Umut yitiyor.

Umudu olmayan boş vermişliği yeğliyor.

.***

Bu seçim iki nedenle önem taşıyordu.

1-Yeni bir anayasa yapılacak umudu

2- Kürt sorununun çözümü

***

Erdoğan bu iki konuyu da unuttu.

Bilerek yok sayıyor!

Kafasında nasıl bir anayasa olduğunu bilemiyoruz.

Ama aklında olan; demokrasi ve ülke çıkarı için değil, kendi beklentileri doğrultusunda bir hazırlıktır.

Alacağı oya göre, anayasanın şekli belirlenecek, başkanlık sistemine gidecek yolun açıp açılmayacağına karar verecek.

Kürt sorunu bu yolun neresinde duracak, onu da Meclis aritmetiğine bakarak şekillendirecek!

***

Bu içten pazarlık, Türkiye'nin geleceğinin çok parlak olmayacağını gösteriyor.

Seçime giderken yoğunlaşan ölümler, halkla devletin çatışması,

Kastamonu, Tunceli ve Şırnak olayları şunu gösteriyor ki ;

AKP, Kürt meselesinde askerle anlaşmıştır.

Bu uzlaşmanın altında yatan ise batıdan oy almayı doğuya yeğlemek!

Referandumda kendisinden uzak duran sahilleri bu yolla kazanmak istiyor.

Üstelik bir aymazlık da söz konusu!

Sorunlar daha da kabarırsa bundan "istikrar adına" AKP kazançlı çıkacak anlayışına kendini kaptırmış.

Acaba düşündüğü gerçekleşir mi?

.Hayır!

Toplumsal barışı gözetmeyen, olayları küçümseyen ve de demagoji yapanlar halktan yeterince oy alamazlar. Çünkü halkın güvenini kazanamazlar.

Dokuz yıl devletin olanaklarını fakir insanlara dağıtarak ve belediyelerinin yurttaşlar üzerindeki gölgesini kullanarak,

en önemlisi de Türkiye'yi, telefon ve ortam dinlemeleri,

kaset şantajları ve maliye ile yargıyı kullanarak oluşturduğu yoğun baskıyla korkutuyor!

***

Bu anlayışı sürdüren AKP bu seçimde oy yitirecek.

Çünkü gerçeklerle yüzleşmekten kaçıyor.

Devletin gücü ve iktidarın ihtişamı önce kendi gözlerini kör etmiş.

Taşıma mitingler kimseye yar olmadı.

Bu kez de AKP'yi aldatıyor!

***

Aslında Erdoğan bunun farkında...

O nedenle düşük bir üslupla rakiplerine saldırıyor.

Mitinglerde kan ve kafatası milliyetçiliği, farklılıklar arasında zıtlaştırma yöntemini acımasızca kullanıyor.

Ayrıştırma ve düşman gösterme politikası ters tepecek.

Ve bu durum kaybetmesinin gerçek nedeni olacak!

Kürt sorunu yeni anayasada nasıl çözülecek?

04HAZ2011

Hafta içinde Diyarbakır'da yapılan mitingler ülkeyi büyük heyecana bürüdü. Ve ne ilginçtir ki Başbakan'ın Diyarbakır'a

gelişi olay oldu. Tüm kanaat önderleri bu mitingleri kendi meşreplerine göre yorumladılar.

Haklıydılar. Çünkü ülkenin en önemli sorunu olan Kürt sorununa getirilecek çözüm önerileri bu meydanda açıklanacaktı... Beklenen cevap alındı mı?

***

Yanıta geçmeden önce bir konuyu açmak gerekir... Devlet gücü ile girdiği bir kentin duyarlılığını anlayamayan bir Başbakan'ın ülke sorunlarına bakışında yanlışlar var demektir. Bir Başbakan ülkesinin bir kentine gidemeyecek bir konuma gelmişse durum vahimdir! Demek ki Başbakan'ın, o kentin insanıyla arasında ciddi bir mesele oluşmuştur. Bu somut gerçek, Kürt sorununun Türkiye için ne kadar yakıcı ve öncelikle çözülmesi gereken bir sorun olduğunu bize bir kez daha gösteriyor!

***

Önce CHP'yi ele alalım...

***

CHP'nin yeni bir anlayışla ve eskisine göre çok cesur bir çıkışla, Kürt sorununa getirdiği çözüm önerilerini önemsemek gerekir. CHP; yerel yönetimlerde özerkliği kabul eden, AB sözleşmesine konulan şerhlerin kaldırılacağını ilan eden, anadilde eğitimi isteyen, silahların gömülmesi sonrası genel siyasi affı düşünen, seçimde yüzde 10 barajını kaldırmayı vaat eden bir söylem içinde... Belki yeterli değil...

Ancak, Kürtleri öteleyen bir politikayı 10 yıldır öfkeyle uygulayanlar için son derece önemli bir dönüşüm!

***

CHP, Kürt sorununa bakışıyla ilgili düşüncelerini hazırladığı "Demokratik haklar ve yeni anayasa taslağında" iyice pekiştiriyor. İleri bir adım daha atıyor, yurttaşlık kavramını,

ırk, dil, din ve mezhep üzerinde temellendirmiyor, yurttaşları yasalar önünde eşit anayasal yurttaş olarak tanımlıyor.

***

CHP, tekrar Kürtlerle kucaklaşmak istiyor... Bölge sorunlarını çözmeye talip oluyor... Yeniden birlikte, iç içe ve içtenlikle çalışmayı arzu ediyor...

***

Diyarbakır meydanında Kılıçdaroğlu'nun ne söylediğinden daha çok, dokuz yıl sonra Diyarbakır'a gelmesi öne çıkarıldı. Ne yazık ki bu tespit doğru... CHP 2001'den beri bu bölgede yok! Çünkü eski yönetim anlayışı Kürtlerle barışık değildi.

Oysa, SHP/CHP yönetimleri, Kürt sorununa ciddi olarak ilk eğilen, inkar politikasına karşı çıkan, bölgedeki mezalimi dile getiren, adım adım bölgeyi dolaşan, yapılan baskı ve işkencelere karşı çıkan, bölgesel fakirliği, kimlik ayrıcalıklarını dile getiren, kültürel özgürlük isteyen bir anlayıştaydı. Faili meçhul cinayetlerin üzerine gitmişti. SHP/CHP 1991 seçimlerinde HEP'le birlikte; "Kürt sorunu siyasetle ve de TBMM de çözülür" diyerek cesur bir adım atmıştı...

O gün bağnazlar, derin ilişkiyi kuranlar bu açılımlara karşı durdular! Ve SHP'ye bedel ödettiler... Ama yılmadılar! Kürt sorununun Türkiye'nin demokratikleşme sorunu olduğunu söyleyerek kararlı ve cesurca Cumhuriyetin ilklerine imza attılar.

***

1998 CHP kurultayında Baykal, (unutanlara hatırlatmak için; Ricky Martin inişli kurultay!) CHP'nin dümenini sosyal demokrasiden uzaklaşan bir yöne çevirdi. Sağ ve hatta MHP anlayışını öne çıkaran milliyetçi bir çizgi izledi. Kürt sorununu unuttu ve bölgeden uzaklaştı... Düzenin dışladığı emekçi çoğunluk yerine üst sınıf katmanlarıyla uzlaşmaya

çalıştı. Sonucunda CHP'de doğuyu, Kürtleri ve de Alevileri dışlayan bir politika oluştu.

***

Ta ki 1999 seçim hüsranına kadar... TBMM dışında kalması sonrası CHP, Genel Başkanı Altan Öymen'le birlikte yeniden bölgeye dönme çalışmalarını başlattı. "Kürt sorununun çözümü ve insan hak ve özgürlüklerinin gerçekleşmesi için demokratik devletin kurulması" adlı bir çalışma başlattı.

Halkla beraber çözüm önerileri projesi içinde olan bu çalışma Diyarbakır'da sürdü.

Tüm STK ve Kürt siyasetçilerle birlikte bir rapor hazırladı. Bu rapor SHP'nin 1989 Kürt Raporu kadar önemliydi.

Daha sonra bu rapor "derin devlet" tarafından fişlendi. Nazlı Ilıcak'ın "Sert Adımlar" kitabında açıkladığı belgelerde görüldü ki; Genel Kurmay Başkanlığı bu raporu MGK'ya taşımış ve bu çalışmayı ülke için yeni bir tehlike olarak göstermiş!

***

Anlam verilemeyen nedenlerle birden hızlanan parti içi çatışmalar sonrasında Deniz Baykal tekrar CHP'nin başına geldi. Başta Altan Öymen olmak üzere, özellikle Kürt ve Alevi sorunlarını çözmek için uğraş veren ben ve binlerce arkadaşımız çeşitli nedenlerle partiden uzaklaştırıldı...

***

O dönem bitti. CHP ve Kılıçdaroğlu şimdi tekrar Kürt ve Alevi sorunlarının üzerine gidiyor. Din ve dil arasına sıkışmış Kürt sorununu, eşit ve özgür insanın kültürel ve toplumsal hakları açısından çözecek yeni anlayış getiriyor. Daha doğrusu CHP Kürt sorununun çözümünde önemli bir aktör olarak geri dönüyor. Bu dönüş Türkiye için bir kazanımdır!

***

AKP mitingine gelince; Diyarbakır'da Başbakan anlaşılmaz bir sertlik içindeydi.

Kürt sorunu, AKP parti seçim bildirgesinde bitmiş olarak gösterilmişti.

Diyarbakır'da bu konuyu açmadı.

Kürt bireyler üzerinde çözümlediklerini anlatmaya çalıştı.

"Asimilasyon bitti" dedi.

Ancak sorunun çözümünü, "din kardeşliğine" bağladı...

BDP'nin söylemlerini kabul etmediğini bir kez daha dile getirdi.

BDP ile aynı ağzı kullanmamaya özen gösterdi.

Var olan tabanına güvenerek, bu meseleyi kendinden başka kimsenin çözemeyeceği konusunda adeta Diyarbakır meydanında Kürtlere meydan okudu!

Abdullah Öcalan'ın peygamber, Kürtlerin Zerdüşt dininden olduğunu söylemesi başka bir ayıptı. Hoş, bu ayıbı sürekli yapıyor.

Sorunu çözme konumunda bulunanları, tarafları, terör ve şiddet yanlısı olarak takdim etmek, yaşadığı "çelişki yumağının" en bariz görüntüsü...

Üslup çok düzeysiz, ithamlar çok ağır olunca, çözüm umudu da sıkıntıya giriyor.

Tek olumlu mesaj, "birlikte anayasa yapacağız" sözüdür.

***

Seçim sonrası Türkiye'nin tek beklentisi barışı sağlayacak bir anayasadır! Erdoğan'ın bugünkü görüntüsü böyle bir anayasa yapma niyetinde olmadığı! Seçim sonrası kazandığı sandalye sayısına bakarak bazı kararlar vereceği açık... Bu karmaşık ve içten pazarlıklı durum aydınlık gelecek için beklenen anayasayı çıkarmayacak galiba!

Hatip Dicle'nin hakkı verilmeli!

Bu haftanın en önemli konusunun Suriye olacağını düşünürken hiç aklımıza gelmeyen bir vahim durumla karşı karşıya kaldık. Hoş burası Türkiye!

***

12 Haziran sonrası oluşan Meclis, bizim için son derece önem taşıyor. Çünkü tüm siyasi partiler "yeni anayasa" yapacakları sözünü vermişti. Siyaset yapma biçimi ve devletin yeniden yapılandırılması demokrasi ve özgürlükler için çok önemli.

Biliyoruz ki; hukukun üstünlüğüne inanılan bir ülkede temel haklara dayalı, özgür ve örgütlü bireyin hak ettiği yaşam standardının kalitesi, anayasanın ruhuyla yakından ilişkili.

Değişen dünyaya ulaşmak, geri kalmışlıktan kurtulmak, sömürüye son vermek, adil paylaşımı sağlamak adına beklentiler yüksek. 10 gündür yaşanılan siyasi gelişmelere bakılırsa, "Yine mi hayal kırıklığı yaşayacağız" sorusunu akla getiriyor. Ne kadar üzücü bir durum...

***

Ana muhalefet partisi CHP'nin içindeki çatışma, endişeli günlerin habercisi oluyor. Dün ülkede çalkantı yaratan haberler ise gelecekle ilgili son kalan iyimserliğimizi kaybettiriyor!

***

Hala genel seçimin sonuçları ve kesinleşmiş parlamento listesi açıklanamadı. Seçilmiş 550 milletvekilinin il seçim kurulları tarafından mazbataları verilmiş olmasına ve TBMM'de yemin töreni günü yasalarca belirlenmiş bulunmasına rağmen hala YSK, listeyi yayınlamıyor. Bu çok manidar bir durum... Galiba son yıllarda ilk kez seçim sonrası bu kadar uzun ve çalkantılı bir süreç yaşanıyor.

Beklemenin nedeni yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Toplumun pek lehine olmayan gelişmeler yaşanıyor. Salı gecesi geç vakit YSK, pimi çekilmiş bombayı Türkiye'nin üzerine attı. BDP destekli bağımsız Diyarbakır Milletvekili seçilen Hatip Dicle'nin milletvekilliği YSK tarafından düşürüldü. Diğer hak kazanan tutuklu milletvekillerinin durumu ne olacak? O henüz belli değil!

İlgili mahkemeler karar verecek. Dicle'nin durumu onlar için de bir "örnek" teşkil eder mi? Göreceğiz... Savcıların ilk takındığı tavırlara bakılırsa tutuklu durumda olan diğer milletvekilleri için de tehlike çanları çalıyor!

***

Türkiye gerçekten şanssız bir ülke... Şanssızlığı, reva görülen sömürü düzeninden kaynaklanıyor. İnsan ve zamana değer vermeyen bir anlayış hep ön planda. Emeği ve yaratılan tüm kaynakları bir avuç çıkarcı için kullanan düzen, mutlak iktidarını sürmek istiyor. O nedenle halkın taleplerini değil, kendi geleceğini düşünüyor. Bu ülkede en fazla Kürtler sömürülmektedir. Bugüne kadar aç, işsiz ve kimliksiz Kürtler bırakılmıştır! Yaratılan düzende Kürtlerin hak ve özgürlüklerini savunacak kimseleri yoktur. O nedenle Meclis'te siyasetle sorunlarını çözmek, yurttaş olarak eşit haklardan ve adil paylaşımdan yararlanmak için kendi vekillerini seçmek istiyorlar. Bu doğal ve temel hakları... Kendini ifade etmekten korkmayan bir toplum olmak için güvendikleri vekillere sahip olmak arzusundalar. Seçim döneminde uygarca mücadele ettiler ve başardılar. Şimdi kazandıkları ve güvendikleri insanları kaybetmek istemiyorlar. Eşit yurttaş olarak tercihlerine "saygı duyulmasını" bekliyorlar.

***

Mücadele ettiler, kazandılar! Ve şuna inanıyorlar: Parlamentoda onları gerçekten savunan insanlar oldukça bu düzen böyle yürümeyecek. O nedenle yıllardır süren "kirli savaşın" devam etmesini istemiyorlar. "Kan akmasın" diyorlar!

***

Ama görünen o ki; Kürt sorununu çözmek, demokrasinin önündeki engelleri kaldırmak, hak ve özgürlükleri genişletmek, Türkiye'yi çağdaş toplumlar düzeyine taşımak adına bir umut olan bu seçim farklı yönlere çekiştiriliyor. Zorla da olsa "gücünün" kaybolmasını istemeyenler var.

***

Bu düzenin kendini koruma ve iktidarını devam ettirme hedefinden vazgeçmeyeceği bilinen bir gerçek. Sivil iradenin önünde duranların yer değiştirmesi zaman alacak. Çünkü şimdi yeni bir çatışma ortamı hazırlanıyor. Hatip Dicle üzerinden "Milli irade ile hukukun üstünlüğü" karşı karşıya bırakılmaya çalışılıyor.

***

Aslında baştan kestirip atmamak lazım... Durum iki yönlü tartışmalı. Yani peşinen aldığı bu karar nedeniyle YSK'yı, derin devlete bağlama yanlışlığından uzak durmalıyız. Ama bir anlayışa da dikkat çekmeliyiz. Yargıç ve savcıların "devlete karşı işlenen suçlarda devletten yana olan alışkanlığını" ortaya koymalıyız. YSK'nın aldığı kararı bu gözle yorumlamalıyız. YSK, anlayışına uygun olarak yasaların emrettiğini katı bir şekilde uyguluyor. Bireyin haklarını değil, devletin gücünü korumaya devam ediyor. "Niye hukuka uygun davranıyorsun" diyemeyiz! Ama "niye olayları bu kadar çözümsüz bırakıyorsunuz" diyebiliriz!

***

Gerçek hukuk devletini oluşturmak istiyorsak TBMM, başta anayasa olmak üzere bugün özgürlükleri engelleyen, demokrasiye ve haklara aykırı olan yasaları ve onların kısıtlayıcı maddelerini kaldırmak zorundadır. Geç bile kalındı. 9 yıldır AKP iktidarı bu düzenlemeleri yapabilirdi. Demokrasi adına aksaklıkları giderebilirdi. Başbakan Erdoğan haklarını anayasa değişikliğiyle elde etmedi mi? O yasal düzenlemelerin devamı gelebilirdi!

***

Bugünkü durum öncelikle, "halkın tercihlerinin belirlenmesi" ve demokratik hakların tam oluşması adına değerlendirilmeli. Halkın önüne sandık kondu. Her parti ne yapmak istediğini anlattı. Halk bir tercih yaptı. Hatip Dicle ve KCK tutuklularının kendilerini temsil etmesini istedi.

***

Zaten Kürt sorununu çözmek isteyen herkesin, günümüzde ortak olduğu bir düşünce var. KCK davası baştan beri hukuki değil, siyasi bir dava olarak görülüyor. Toplumsal barışın önünde engel olan anayasa ve yasalardaki tek kimliği koruyan, ülkedeki sosyolojik ve de siyasi gelişmelere uymayan, toplumsal beklentilerin çok gerisinde ve kültürel gelişmenin önünde duvar olan bu anayasa ve yasalar nedeniyle KCK davası açıldı.

***

Hatip Dicle'nin milletvekili adaylığındaki serüveni, YSK kararları, sonraki gelişmeler, demokrasi yoksunluğu ve kimliklerin yok sayıldığı gerçeği, tarihe ibret verici örnek olarak geçecek.

***

Her ne kadar YSK 1987, 1995 ve 1999 seçimleri sonrasında milletvekilliklerini düşürme kararları alındığını açıklıyorsa

da, o kararlarla bu kararın siyasi ve toplumsal faklılıkları var. Kararlarda "değişen ve gelişen Türkiye'ye uygunluk söz konusu olmalı. Hukukun "dışına çıkın" diyemeyiz. Hoş çıkıldığını biliyoruz! Yine de yargıya güvenimizin sonsuz olduğunu söylemeliyiz! Ancak hukuk, kamu vicdanında adaleti oluşturuyorsa meşruiyet kazanır!

Millet adına karar verenler, asıl milletin kararına karşı duruyorlar!

Ne memleketiz!

Ankara Cumhuriyet Savcılığı'nın YGS sınavları için ÖSYM Başkanı Ali Demir hakkında soruşturma açma talebine, YÖK Yönetim Kurulu "ret "cevabı verdi.

Gerekçe ibretlik!

YÖK'e göre, Ali Demir kimseyi mağdur etmemiş!

1 milyon 700 bin öğrencinin şifre nedeniyle bugüne kadar çektiği sıkıntı mağduriyet tanımına girmiyor mu?

2011'de Ali Demir tarafından haklarının yendiği düşüncesi bu öğrencilerin yaşamları boyunca akıllarından çıkmayacak!

Her olumsuzlukta Ali Demir'e rahmet okumayacakları açık!

Bundan kötü bir duygu var mı?

Tabii YÖK Yönetim Kurulu da hafızalara kazınacak.

Türkiye'de "akademisyenlerin" etik ve hukuk anlayışı işte bu!

***

Durum vahim!

Hatip Dicle ile ilgili daha önce düşüncelerimi yazmıştım...

Açıkça Dicle'ye oy veren yurttaşlar kandırıldı!

Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesi her ne kadar yasalara uygunsa da hukuk dışılık gelenek haline geldiği ve de siyaset yargının üzerinde baskı yaptığı için siyasi bir karar olarak tarihe geçecektir.

Yani bu işlem hukuk ve ahlaka uygun değildir.

Kanuni olan prosedürün hukuka uygunluğu tartışmalıdır.

Verilen karar zorlamadır!

Kaldı ki; YSK'nın Dicle'nin durumunu baştan bilmediği savı doğru değildir.

Çünkü cezayı veren mahkeme heyetinde bulunan bir yargıç aynı zamanda YSK üyesidir...

***

Ayrıca, olayın kamuya aksettiği tarih olan 8 Haziran'da milletvekili olma hakkını elde edemeyeceği bilgisi Hatip Dicle'ye verilmemiştir.

BDP uyarılmamıştır!

Kürt siyasetine tuzak kurulmuştur.

Verilseydi belki başka bir bağımsız aday milletvekili seçilebilirdi.

Yeni dönemin daha başında yeni krizler yaratılmazdı.

***

10 gün sonra, tam Hatip Dicle'nin milletvekilliği düşürüldüğü gün YSK'nın kesinleşmiş milletvekilli listesini açıklaması ayrı bir vicdani sorundur.

Hele hele Hatip Dicle'nin yerine AKP'li 6. sıra adayının milletvekilli olarak belirlenmesi en iyimser ifadeyle haksızlıktır.

Ateşe benzin dökmektir...

Ayrıca bu uygulama hangi hukuka uyar?

Tam burada bir örnek vermek isterim...

2007 seçimlerinde bir milletvekili yemin töreni öncesi mazbatasını almaya giderken trafik kazası geçirerek vefat etti.

O zamanki YSK, ölen milletvekilinin yerini doldurmadı!

Üstelik mensup olduğu partisinin itirazlarına rağmen sıradaki adayı milletvekili yapmadı... Boş bıraktı...

2007 parlamentosu bir eksikle toplandı ve yemin etti!

***

Şimdi ise alelacele Hatip Dicle'nin hakkı, AKP'ye veriliyor...

Oysa 80 bin oy AKP'ye verilmedi. Doğrudan isme, yani Dicle'ye verildi...

Bu karar hukuki değildir ve Diyarbakır seçmenine yapılan büyük saygısızlıktır.

Bir nevi hak gaspıdır!

***

Başka bir vahim olay ise 12 Haziran'da milletvekili seçilen ve mazbatalarını alan Ergenekon ve Balyoz davalarından yargılanan kişilerin serbest bırakılmamasıdır.

Büyük olasılıkla KCK davasından tutuklu bulunanların da tutukluluk hali kaldırılmayarak milletvekillikleri önüne set koyacaklardır.

Bu hukuksuzluk hali, "kan davası"na dönüşen bir husumetin dışa vurumudur.

***

Oysa evrensel hukuk anlayışı ve de mevcut yasalara göre, bir kişi seçim sonrasında YSK listesinde adı açıklanmış ve de mazbatasını almışsa o artık milletvekilidir...

Yemin töreni sadece o kişinin milletvekili faaliyetlerine başlamasına neden olur...

Yemin etmese bile o artık milletvekili olarak tüm özlük haklarından yararlanır...

Maaşını alır. Protokolde yeri vardır.

Üstelik "dokunulmazlığı" da işlemeye başlar!

Devamsızlıktan düşürülmesi de mümkün değildir.

Çünkü meclis çalışmalarına başlamadığı için devamsızlık çizelgesine dahil edilemez.

Üstelik milletvekilini düşürmek için TBMM kararı gerekir.

İstifa etse dahi yine TBMM kararı gerekir.

O halde hapiste tutmanın ne yararı var?

Yasalara, vicdana, hukuka ve ahlaka aykırı olmaktan öte...

Buradan çıkan sonuç yetki gaspıdır!

Millet adına karar veren yargı, asıl hak sahibi olan milletin kararına karşı çıkabilmektedir.

Bu ibretlik görüntü, hukuk devletinin iflası demektir.

Demokrasiye karşı durmaktır.

Egemenliğin halkın elinden alındığının göstergesidir!

***

Ergenekon davası tutukluları için "Tutukluluk halinin devamını isteyen" yargıçların gerekçesi hayli ilginç!

Gerekçeli karara; senelerdir, "kaçma, saklanma ve de delilleri karartma" klişesinin yanına, "henüz yeterli delillere ulaşılamadığı, ilgili diğer sanıkların ifadelerinin tam alınmadığı" açıklaması eklenmiş. Bununla da yetinilmemiş ilk kez ifade edilen yeni bir anlayış da yerleştirilmiş...

Yargıçlar diyorlar ki; "Şayet yeni konumlarından dolayı, yani milletvekili olmalarından dolayı, bu tutuklular salıverilirse diğerleri ile birliktelik bozulacaktır. Bu yeni konum anayasanın eşitlik ilkesine aykırı olacaktır".

Bu nasıl anlayış?

Milletvekilliğinin anayasal bir konum olmadığını iddia etmek, egemenlik, demokrasi ve seçilme hakkının yok

sayılması demek olur ki, bu da durumun vehametini bir kez daha ortaya koyar!

Oysa Ergenekon Mahkemesi Başkanı, "milletvekilinin kaçması ve delil karatması mümkün olmadığı gibi Sebahat Tuncel olayı emsal teşkil etmelidir" diyerek tutukluluğun kalkmasını istemiştir.

***

Yani aynı davada aynı kişiler için başkan ve yardımcıları farklı düşünüyor! Maalesef çoğunluk kararı geçerli olduğu için durum sürgit devam ediyor... Böyle bir mahkeme yapısı, davanın geleceğine de gölge düşürür!

Bu durumda adalet nasıl oluşacak! En azından adaletin oluşacağına olan güven nasıl kurulacak? Bu da yargımızın içinde bulunduğu acıklı durum...

***

Baştan bir şeyin altını bir kez daha çizelim. Ergenekon, Balyoz gibi davaları ilk günden beri dikkatle takip ediyorum. "Susurluk düzeni"nin devamı olan, darbeleri yapan, askeri vesayeti oluşturan, demokrasiye ve insana karşı duran yapıların ortaya çıkarılması umuduyla bu davaları destekledim! Evrensel hukuka, hak ve özgürlüklere karşı uygulamaları da eleştirdim. Bu nedenle ilgili kişilerin milletvekili seçilmeleri ile dava konusu ve sanık konumlarının birbirinden ayrılması gerektiğine dikkat çekmek isterim. Seçim sonrası tutukluluk halinin kaldırılması tartışmasında objektif kriterler kullanılmazsa hata yapılır. Toplum vicdanında oluşan meşruiyet kaybolur.

***.

Tutukluluğun devamıyla ilgili alınan kararda bazı ibret verici itiraflar var. Gerekçede olan delil karartma kuşkusu varsa ve de samimiyse, hala yeterli deliller toplanılmamışsa,

ifadeler alınmamışsa iddianame eksik demektir! O zaman akla şu soru geliyor: Eksik iddianame ile üç yıldır mahkeme nasıl sürdürülmektedir?

Bu bir!

***

AİHS ve yasalar açıkça kaçma ve delil karartma eylemlerinin somut bir biçimde belgelenmesini ister. Yani suçüstü olması beklenir. Uçak biletini almıştır. Karısını önceden göndermiştir. Para transferi yapmıştır vs... Delil karartma eylemi için de aynı şeyler beklenir! Ortada hala karartılacak delil kalmışsa zaten adaletin oluşması zordadır.

Bu iki!

***

Asıl sorun son gerekçedir!

Anayasal eşitsizlik...

Bir kere, şu anda cezaevlerinde 120 bin civarında tutuklu var. Cezaevlerinde bulunanların yaklaşık yüzde 60'ı tutuklu durumda... Tutukluluk peşin cezaya dönüşmüş! Mahkemeler ve yargı heyeti kendi üzerlerine düşen görevi yerine getiremedikleri için dava sonuna kadar tutuklamayı bir yöntem olarak belirlemişler. 3 yıl, 5 yıl, 10 yıl tutuklu bulunup da beraat eden çok insan var.

Böyle adalet dağıtılabilir mi? Yıllarca süren yargılama gerçek adaleti oluşturabilir mi?

İnsanlık dışı olarak bilinen tutuklama yöntemi, demokrasi ve hukukun üstünlüğünü kabul etmemiş ülkelerde kullanılıyor.

Türkiye ivedilikle bu garabetten kurtulmalı. TBMM ilk iş olarak tutuklama ile ilgili düzenlemeyi yapmalı. Böylece sadece dokuz kişiyi değil, on binlerce insanı kurtarmalı!

Hal böyle iken alay edermiş gibi, milletvekili olmuş insanları diğer tutuklularla bir tutmak ve onların tutukluluk hali kalkarsa eşitlik ilkesinin zedeleneceğini söylemek nasıl bir mantığın sonucu olabilir ki!

Türkiye de 550 milletvekili var.

Yöntemi ve kişileri tartışsanız da, bu milletvekillerini parti oligarşileri belirledi ve seçmenler oy verdi. Bu anlayışla "anayasal eşitlik" 70 milyon için de geçersiz mi oluyor?

Tamam, herkesin suçu farklı... Suçlu cezasını çekmeli. Ama suç, mahkeme kararıyla hükme bağlanmalı. Daha yargı bitmeden ceza peşin ödenmemeli.

Üstelik henüz hüküm giymeyenlerin masumiyet karinesine göre suçsuz olduklarını belirten evrensel bir kural varken...

Beğenmeseniz de sadece bu kişiler partileri tarafından tercih edilmişler.

Millet de onlara oy vererek vekil olmalarına karar vermiş!

Oy veren millete "siz niye bunlara oy verdiniz" demek seçkinciliktir.

Kimsenin hatta yargının da haddi değildir!

Millet adına karar verenler vekildir.

Milletin kararı asıldır!

Yargı ve halk karşı karşıya getirilirse bu çatışmadan kaos doğar!

***

Eşitlik özgürlüktedir.

Herkesi hapiste tutmak eşitliği sağlamaz!

Hapis eşitliğin simgesi olursa bir şeyler yanlış gidiyor demektir.

***

Kürt sorunu çözülmeli. YSK ve yargının ortaya çıkardığı yeni krizin çözümü TBMM'de olmalı. Tüm liderler bir araya

gelerek yasaları ve gerekiyorsa anayasayı değiştirerek sorunlara çözüm bulmalı. Öncelikle Diyarbakır'da Hatip Dicle'nin yerine milletvekili yapılan AKP'li istifa etmeli. AKP bir jest yaparak işe başlamalı. Dayatmacı değil, kucaklayıcı olmalı. Balkon konuşmasının ruhunu gerçeğe dönüştürmeli. İstifa sonrası çözüm yolunun önü açık olacaktır. Sonra tüm siyasi parti liderleri TBMM'de milletvekili seçimlerinin önünü kapayan engellerin kaldırılması için halka söz vermeli.

Demokraside çare tükenmez!

Barış için her şey yapılır.

Yasama organı her çareyi bulan yüce bir çatıdır.

Yeter ki; çözüm isteyen bir anlayış herkes tarafından iyi niyetle sergilensin.

Masaya anlaşmak için oturulsun!

Eylem başarılı ama tadında bırakılmalı

Salı günü TBMM açıldı.

Yemin töreni bir krize dönüştü.

CHP Meclis'e girdi. Oturdu. Sessizce bekledi.

Ama kürsüye çıkıp yemin etmedi.

Tutuklu olan arkadaşlarının Meclis'e gelmesini beklediklerini bildirdiler.

Yani ana muhalefet partisi, Meclis'in açıldığı gün bir eylem yaptı.

***

BDP destekli bağımsız milletvekilleri Meclis'e gelmedi.

Onlar Diyarbakır'daydılar...

Ve, "Altı milletvekili arkadaşımızın Meclis yolu açılmadan Ankara'ya gitmeyeceğiz. Bundan böyle haftalık grup toplantılarını Diyarbakır'da yapacağız" açıklamasını yaptılar.

BDP'nin TBMM'yi "boykot" etmesi çok önemli!

CHP'nin "yemin etmeme" eylemi de bir o kadar anlamlı...

Demokratik bir düzenin kurulmasını beklerken, yeni anayasa ile hak ve özgürlük alanlarının genişlemesini isterken, böyle ciddi direnişlerin ortaya çıkmasını garipsememek lazım.

Aksine "demokrasi kültürünün" gelişmesi adına sevinmek gerekir.

***

BDP destekli boykotun sonuna kadar haklı olduğunu kabul etmek gerekir.

Milyonlarca seçmen bağımsız milletvekillerinin adlarına oy vermişlerdir.

Şimdi ise doğrudan seçtikleri vekillerine temsil hakkı verilmemekte!

Üstelik Hatip Dicle'nin yerine oy vermedikleri bir başka isim, hem de karşı oldukları düşünceleri taşıyan bir partinin adayı milletvekili yapılmıştır.

Bu bir hak gaspıdır!

Açık mağduriyet vardır.

Bu hak doğrudan milletin egemenlik hakkına saldırıdır!

Tutuklananların haklarını alamamaları da, yargının açıkça yasalara karşı bir duruşudur.

Bireyin "seçilme hakkının" elinden alınmasıdır.

Evrensel hukuk, AİHS, BM Medeni Haklar Sözleşmeleri yok sayılmaktadır.

Aslında iç hukukun kale alınmadığı da açıktır.

***

Tarihte az görülen bu eylemlerin nedeni yargının içinde bulunduğu durumdur.

12 Eylül darbesiyle birlikte yargı erki, yasama ve yürütmenin üzerine çıkmıştır.

82 Anayasası'nın ruhu, halkın temsilcilerini farklı yöntemlerle birlikte asıl, yargı yolu ile denetliyor.

Evrensel hukukun ilkeleri yerine vesayet hükümleri, yargının kullandığı temel malzeme olmuş!

Özellikle devlete karşı işlenen suçlarda "yargı taraf "olduğunu beyan ediyor.

Birey hak ve özgürlükleri ikinci plana itilmiş. Toplumsal haklara hiç değinilmiyor.

Yargının özgür değil devlet taraflı olması, adaletin gerçekleşmesini de engelliyor.

Altyapı eksikliği nedeniyle yıllarca süren mahkemeler, toplumda yargıya olan güveni zedelemekte.

***

Bu durum vahim sonuçlar yaratıyordu.

Geç gelen ve de taraflı olan, evrensel hukuk ilkelerini unutan, bağımsızlığı tartışılan yargı, gecikmiş ve de yanlı kararlar vererek halkı sıkıntıya sokmaktadır.

Kamu vicdanındaki meşruiyet kavramı artık yok olmak üzere.

***

Dokuz yıllık AKP iktidarı bu dar anlayışı değiştirmek, kendi "oynama alanını" genişletmek için yola çıktı.

Anayasa'nın 26 maddesini değiştirdi.

Devlet odaklı bakış yerine, AKP ideolojisine uygun iktidar yanlısı bir anlayışı kayda geçirdi.

Yani tam tersini yaparak yargıyı başka bir vesayetin içine soktu.

Şimdi AKP eliyle yargı, gerek HSYK yapısı, gerekse özel yetkili mahkemeler yöntemiyle siyasi iktidarın tahakkümü altına girebilecek bir konuma gelmiştir.

Bugün AKP, yarın hangi parti iktidar olursa yargı erki, o iktidara doğru yönlenecektir!

Hatip Dicle olayı ve seçilen milletvekillerinin tutukluluk halinin sürmesi bu yeni anlayışın ibret verici sonucudur.

***

TBMM açıldığı ilk gün yapılan eylemler, bu gerçeği yakından görme fırsatını topluma vermiştir.

Yakıcı olan nokta; millet adına karar veren yargının milletin egemenlik hakkına karşı durma gücünü kendinde görebilmesidir.

Bu vahim sonuç gün yüzüne bu eylemler sayesinde bir kez daha çıkmıştır!

***

Daha baştan "hukuk devleti "olmadığımızı, kanunlarla idare edilen bir ülke olduğumuzu ve de en önemlisi adaleti oluşturacak yargıç ve savcıların uyguladıkları yöntemlerde, aldıkları kararlarda hiçbir sorumlulukları bulunmadığını söyledik. Bu durum "adaletin oluşmasını" eksik bırakmaktadır.

O nedenle CHP ve BDP'nin eylemlerini demokratik muhalefet hakkı olarak değerlendirmeliyiz.

Muhalefetin, söz söylemek, yapıcı proje sunmak, çözüm önermek ve eylem yapmaktan başka kullanabileceği yöntem yoktur!

Kullandığı yöntemdeki başarısı halkın verdiği destekle ölçülecektir.

***

AKP bu seçimde yüzde 50 oyla iktidar oldu.

Doğal olarak yanlışların düzeltilmesinde, sorunların çözümünde en büyük güç AKP'dir.

AKP yapıcı olduğu sürece, Türkiye doğru ve demokratik bir yolda ilerler.

***

Eylemler sonrası toplumun dikkati yeterince çekilmiş, sorun iyice anlatılmıştır.

Şimdi beklenen TBMM'nin işletilmesidir.

Demokrasinin kurulması, hak ve özgürlüklerin genişletilmesinin yeri Meclis'tir.

Yeni Anayasa'nın yapılması samimi olarak isteniyorsa beklentiler ivedi olarak yerine getirilmelidir.

Yani CHP ve BDP'nin milletvekillerinin TBMM'ye gelişlerinin önünü açacak yasal düzenlemelerin yapılacağı sözü topluma verilmelidir.

İlk adım Başbakan'dan gelmeli...

Evet, muhalefet nasıl bir çözüm yolu istediğini somut bir şekilde ortaya koymak durumundadır.

Ancak, bu öneriyi destekleyeceğini, Meclis'te yasal düzenlemelerden yana olacağını içtenlikle açıklamak da Başbakan'a düşmektedir!

***

CHP eylemini uzatamaz.

Ayrıca uzatmamalıdır da!

Çünkü zaman geçtikçe, Meclis çalışmalarının gerisinde kalındıkça öncelikle oy veren 11 milyon seçmene bu durumun izah edilmesi zorlaşacaktır.

Parti tabanı da zaten "devlet odaklı siyaset yapılıyor" şablonundan sıkıntı duymaktadır.

Şayet uzatılırsa bu yaygara giderek parti içinde büyük sorunlar çıkaracaktır.

Bu da bazılarına parti içi kavgada bulunmaz fırsatlar yaratacaktır.

Örneğin; Meclis Başkanlığı seçimine katılmayan bir ana muhalefet partisi bunun hesabını veremez.

Hükümet programında görüş bildirmeyen bir ana muhalefet partisi, bırakın anasını, muhalefet dahi olamaz!

***

Oysa bu Meclis "yeniden çağdaş bir anayasa" yapmak sözünü verdi.

Üstelik bildiğim kadarıyla CHP bu konuda diğer partilerden çok daha fazla hazırlıklı.

Elinde 1989'dan başlayarak 1993 ve 2000 yıllarında güncelleştirilen, en sonda da seçim öncesi kamuya açıkladığı anayasa taslakları ve de insan hakları, özgürlüklerin genişletilmesi ve Kürt sorunun çözümüyle ilgili raporları var.

Yani bu Meclis'te en fazla sözü olan parti...

Bu avantajlarını kaybetmemesi gerekir.

Sonuç olarak; önümüzdeki ilk oturumda CHP'liler genel kurul salonuna girerek yemin etmelidirler.

Kürtleri tehdit edenin sonu hüsran oluyor

"Bıçak kemiğe dayandı!"

"Terörle ilişkisini kesmeyenler onlar gibi muamele görecekler!"

***

Bu sözler, son iftar konuşmalarında Başbakan tarafından PKK, Kürtler ve daha çok da BDP için söylendi.

Şayet, oruç sonrası karın tokluğunun verdiği rehavetle söylenmiş sözlerse, bu anlayışı bir yere kadar sineye çekebiliriz!

Ama bilinçli ve kararlı bir şekilde edilen kelamsa bu hiddetin sonu pek hayırlı olmaz.

***

Aslında bundan 15 yıl önce benzeri nutukları Tansu Çiller de atmıştı.

Çiller aynı tehditleri, dönemin hükümetinin bilgisi dışında asker ve polisin isteğiyle yapmaktaydı...

O zamanki Başbakan Çiller daha ileri gitmişti...

Sayı ve isim vererek hedef göstermişti...

***

Çiller;

Devletteki 900'ü aşkın memurdan bahsetmiş, PKK'ya destek olan iş adamlarının varlığını açıklamıştı...

O zamanki DEP'lileri de itham eden ifadeleri vardı.

Bu sözler basında manşet olmaktaydı...

Çiller;

"Akıllarını başlarına toplamazlarsa dağdakilere yapılan muamele onlara da yapılacaktır" diyordu...

***

Sonra;

PKK ve Kürtleri birbirine karıştıran, Kürt siyasetçilerini itham eden yanlış bir anlayış şahinleşti...

PKK şiddetine karşı, daha büyük olan devlet şiddetiyle cevap verme planları yapıldı.

MGK'de alınan kararlar, Türkiye'yi kanlı bir yola çıkardı...

"Terörle mücadele" adı altında özellikle Güneydoğu bölgesinde yaşayan Kürt halkının hak ve özgürlüklerinin askıya alındığı bir dönem başlatıldı...

Milletvekilleri Meclis'ten yaka paça götürüldü...

İş adamları kaçırıldı ve öldürüldü.

Türkler Kürtlere karşı kışkırtıldı!

***

Devlet "yeni güvenlik konsepti" adı altında, askerin yanı sıra polis de yeni birimler kurdu.

Ölüm makineleri haline getirilen polisler yetiştirildi.

Özel Harekâtçılara yetki ve ağır silah verildi.

Bu birimlerin içine PKK itirafçıları, mafya mensupları, katliam sanıkları katıldı.

***

Neticede ne oldu?

On binlerce insan öldü...

Şehit cenazeleri Türk ve Kürt kardeşliğini "kine" dönüştürdü.

Gerillanın ölümü "birlikte yaşam" talebini giderek yok etti.

Anneler ağladıkça Türkiye karanlığa doğru, hızla sürüklendi.

***

Binlerce faili meçhul cinayet işlendi..

İş adamları kaçırıldı...

Suikastlar düzenlendi...

Şehirlerde bombalar patladı...

Siviller öldü...

Ve ne yazık ki birçok masum yurttaş "niye öldüğünü" bile bilmedi!

***

O gün yapılanlar Türkiye'ye barış getirmedi...

O gün yapılanlar akan kanı durdurmadı...

O gün yapılanlarla kimsenin cezası verilemedi...

Kan yerden kalkmadı...

Nutuklar ters tepti...

Acaba Başbakan, o dönemin polisi Ayhan Çarkın'ın öldürdüğü insanları anlatan itiraflarını takip etmiyor mu? Dönemin vahşetinin somut örneklerini görmüyor mu?

***

O gün yapılanların hepsi, Türkler ve Kürtlerin arasını açtı...

Artık akrabalar bile ayrışıyor...

Ortak toprakta,

Ortak bayrak altında,

Ve ortak kimlikte yaşamanın önüne, dünden daha fazla engeller konuyor....

***

Kısacası; Kürtleri tehdit ederek çözüm sağlanamıyor!

Bunu daha önce, devletin bürokrat ve askerleri, yanlarına gaflet içinde olan sivil siyasetçileri de alarak denedi!

Sonu hüsranla bitti...

***

Bugün dünden daha kötü durumdayız.

Kin ve hırs gözlerimizi kapatmak üzere...

Artık Türkler de Kürtlerle birlikte yaşamak istemediklerini söyler hale geldi...

Karşılıklı güven kaybolmak üzere...

Güvenin olmadığı yerde barış nasıl sağlanır?

***

Bunlar biliniyor olmasına rağmen, geçmişten neden ders çıkarılmak istenmiyor? Doğrusu, anlaşılması güç bir durum...

AKP iktidarının yapmaya çalıştığı çözüm olamaz.

Aksine sorunu daha da derinleştirir.

Bilinmeli ki;

sorunların yaşamı kanırtan ve de ayrıştıran bir hal alması, bu ülkenin aleyhine olacaktır!

Başbakan açılımlardan sil baştan geriye dönmek istiyor...

Peki, o zaman geriye dönüşün nedeni ne olabilir?

Geriye dönüşün nedeni; son günlerde kaybettiğimiz 45 gencin oluşturduğu toplumsal infiale yanıt vermek olduğu açık.

***

Bilindiği gibi Erdoğan, batı illerinden oy almak için seçim süreci boyunca ciddi bir Türk milliyetçiliği yaptı.

Açılım sırasında söylediğinin aksine Kürt sorununun bulunmadığını seçim bildirgesine koydu.

Bireysel sorunlarla ilgilendiğini açıkladı.

***

Başbakan zaten; Kürtlerin talep ettiği siyasal ve sosyal çözüm önerilerine sıcak bakmıyor...

Bölgede siyasal yetkiyi paylaşmak istemiyor...

Diğer yandan, tek adam ve tek parti olmak adına bu sorunu çözmek zorunda olduğunun da farkında...

Ancak, salt Kürtlerin taleplerini karşılayan, diğer etnik katmanlarla yeni sorunlar yaşayan biri tek adam olamaz, bunu da iyi biliyor!

Çelişkili düşünceler içinde netleşemeyen Başbakan, demokratik yeni Anayasa'yı nasıl yapacak?

***

Başbakan'ın kafasında Kürt sorununun çözümüyle ilgili gerçekçi bir plan olmadığı yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Geçen dönem büyük heyecan yaratan, "Demokratik Açılım", "Kürt Açılımı" projelerinin müellifinin Başbakan olmadığı, şimdi daha iyi anlaşılıyor!

***

Başbakan'dan beklenen, tehditleri bırakarak Kürt sorununu çözme doğrultusunda samimi ve kararlı bir tavır alması...

Böyle olduğu takdirde, bu konuda kendisini destekleyenlerin sayısı daha da artacaktır.

Cumhurbaşkanının açılış konuşması ve BDP

1 Ekim'de TBMM açıldı.

Aylardır süren sıkıntılı bekleyiş nihayet sonlandı.

Meclise gelmeleri doğrultusunda sürekli çağrı yapılan BDP'liler geldiler ve yemin ettiler.

Ortak aklın oluşturulmasında önemli bir görev yapacak olan BDP, demokratikleşmeye sunacağı katkıyla Türkiye'nin gelişmesinde de etkin rol oynayacak güçtedir.

Şiddet, yerini sağduyu ve farklı düşüncelerin uygarca tartışılmasına bırakmalıdır.

Bu konuda BDP'ye büyük görev düşmektedir.

Barış ortamının yaratılması, TBMM'nin doğru çalışmasına neden olacaktır...

Kan ve kafatasına dayalı milliyetçilikten uzaklaşan Meclis, hak, özgürlük, dayanışma ve kültürel gelişmeyi gerçekleştirecek, adil paylaşım ve zenginleşmeyi sağlayacaktır.

"Sorun yaratan Meclis'ten sorun çözen Meclis'e geçişi" ancak muhalefet, başta da BDP gerçekleştirebilir...

BDP Meclis'te kucaklayıcı, ancak kararlı duruş sergilemelidir.

BDP, Türkiye halkının güvenini kazandığı sürece ülkenin sosyal ve siyasal değişimine imza atacaktır.

***

Kişisel nedenlerden dolayı kendi rızalarıyla yemin etmeyen iki kişi dışında, hala tutuklu olan dokuz milletvekili henüz yemin edemedi.

Tutuklu olan milletvekillerinin hak etmedikleri bu durum, yasal zorlamaların arkasına sığınılarak devam ediyor.

Adeta bir inatlaşma görüntüsü veriliyor.

Doğrusu 1 Ekim'de "tutuklu milletvekilleri" ile ilgili kamu vicdanını rahatlatacak bir karar verileceğini umuyordum. Olmadı!

***

Bilinmeli ki, tutukluluk halinin uzatılmasındaki zorlama, kararlardaki dolanma, vicdanların ötesinde akıllarda da adaletin engellendiği kanısını artırıyor.

Gerek yasalarımıza, gerekse AİHS ve AİHM kararlarına aykırı görülen tutukluluk hali Türkiye'yi, dünya uluslar ailesi içinde hukukun üstünlüğüne inanmayan, adaletin yerine gelmesinde sorunları olan bir ülke konumuna düşürüyor.

Bugünden tezi yok, Meclis'in her aşamada önemli adımlar atması gerekiyor!

***

Kaldı ki; Cumhurbaşkanı Gül açılış konuşmasında bu konuya geçen yıl olduğu gibi yine dikkat çekti.

Gül; "Tutuklulukların, fiili cezaya dönüşmesine ve adaletin tecelli etmesinin gecikmesine sebep olan en önemli hususlardan biridir. Söz konusu durum, yargının etkinliğine gölge düşürmektedir. Dolayısıyla, bu sorunların elbirliği içinde süratle çözümlenmesi, temel önceliğimiz olmalıdır" dedi.

***

Cumhurbaşkanı Gül konuşmasında; "yargı mercilerinin fonksiyonlarını yerine getirirken azamî özen göstermesi, şahsî duygular ve tercihlerin, siyasî ve felsefî görüşlerin yargı kararlarını etkilememesi ve adaletsiz sonuçlara yol açmaması gerektiğini" vurgulayarak hukukla ilgili görüşlerini daha da çarpıcı hale getirdi.

Gül'ün açıklamalarından anlaşılan o ki, aradan bir yıl geçmiş olmasına karşın tutukluk halinin düzeltilmesiyle ilgili hükümetin hala bir çözüm bulmaması Türkiye'yi dünyada zor duruma düşürüyor.

***

Cumhurbaşkanı Gül bir şeyin farkında...

Bunu da şöyle dile getiriyor; "Demokrasinin en temel ve vazgeçilmez ilkelerinden biri de hukukun üstünlüğüdür. Ancak hukuk, siyasî üstünlük mücadelesinin bir aracı da değildir. Hukuk yoluyla siyasî üstünlük sağlamanın, topluma şekil vermenin ve insanları belli bir kalıba sokmanın mümkün olmadığı defalarca görülmüştür. Hukukun, insan hayatını ve onurunu el üstünde tutan bir özelliği olmalıdır. Haksızlık ve adaletsizlik hukuk kılıfına sarılmamalıdır. Hukuk, adalet ilkesini gözetmelidir" diyerek hükümete çok ciddi uyarıda bulunuyor!

***

TBMM açılışına Gül'ün bu sözleri damga vurdu.

Ancak aynı Gül, hükümetin yaptığı Anayasa değişikliği paketine destek vererek şimdi şikayet ettiği durumun ortaya çıkmasına neden olduğunu unutuyor mu?

Evrensel hukuk kurallarının ihlal edilmesine olanak tanıyan "yeni hukuk anlayışının" yerleşmesine partizanlık yaparak katkı sunduğunu bilmiyor mu?

Şimdi bu şikâyetleri yapan Gül, hükümetin "yargıyı dedelerin elinden kurtaracağız" diyerek, başta HSYK, AYM, Yargıtay ve Danıştay olmak üzere, yüksek yargıyı cemaatlerin eline teslim eden değişime zamanında destek vermişti.

***

Yeni yargı düzeninin kamu vicdanında, adaleti yok eden bir noktaya geldiğini bir yıl sonra Cumhurbaşkanı'nın görmesi önemli bir şanstır.

Cumhurbaşkanı bu sözlerinde samimi ise önümüzde adil yargı için yeni bir dönem başlıyor demektir.

Bu şansı "hukukun üstünlüğüne inanan tarafsız ve bağımsız bir yargı düzenine çevirmek" bu Meclis'in görevidir.

Bu dönem BDP'ye ve muhalefete çok iş düşecek...

Tabii burada sorulacak en temel soru, Cumhurbaşkanı Gül'ün bu konuda hükümetle ters düşecek kadar samimi olup olmadığıdır?

Çözüm Gül'ün vereceği yanıtın içinde görülecek.

Kim idare ediyor?

12 Haziran seçimlerinden sonra, parlamentoya giren partilerden BDP'ye yeni dönemde çok iş düşeceği kanısı, tüm siyasete hâkim olmuştu.

Yemin etmedikleri dönemde, aklı başında olan herkes BDP'yi ısrarla Meclis'e çağırdı...

Özellikle bölge halkı, sorunların çözümünde BDP'ye güveniyordu. BDP onlar için umutlardan biriydi...

Ancak beklenti siyasetteydi.

Ve siyaset yapma yerinin, "dışarıda" olmadığına dikkat çekiyorlardı.

Türkiye'nin demokratikleşmesi, Türk ve Kürtler'in siyasete "ortak aklı" koymakla olabileceğine inanç, giderek gelişmekteydi.

Hatta ABD dönüşü Başbakan; "Terörle mücadele, siyasetle müzakere" diyerek, siyasetin önemine dikkat çekince, kamuoyunun BDP üzerinde baskısı daha da arttı.

BDP çağrılara uydu.

Meclis'e gitti ve yemin etti.

Yeni Anayasa çalışmalarına katılacağını duyurdu.

Kararlı duruşlarını, Kürt sorununun çözümündeki taleplerini, siyaset ortamında ve TBMM'de dile getireceklerini samimiyetle açıkladı.

Hatta diğer partiler sadece konuşurken, onlar TBMM'ye ilk etapta 18 yasa teklifi sundu.

Düşünce ve ifade özgürlüğünden, örgütlenme, terörle mücadele ve tutukluluk hallerine varıncaya kadar, demokratikleşmeyi yakından ilgilendiren çalışmalarını ciddiyetle yasama organına taşıdılar...

Hak ve özgürlüklerin güvencesi olduklarını ülkeye anlatmaya çalıştılar...

***

Peki, tam bu sırada ne oldu?

KCK tutuklamaları ardı ardına gündeme geldi.

Sanki bir furya başlatılmışçasına tamamı BDP'li olan il, ilçe başkanları, belediye başkanları, belediye meclis üyeleri, yöneticiler ve partililer, sabahın kör saatinde evleri basılarak tutuklandılar...

Yani "ovada siyaset yapanların" toplatıldığı bir dönem başlatıldı.

***

BDP Eşbaşkanı Demirtaş; "KCK diye tutuklananların tamamı BDP üyesi. Onların başkanı benim. O zaman beni de tutuklamanız gerekir" diyerek tepkisini gösterdi.

Basına sızan haberlerde, BDP il ve ilçe binalarını güvenlik güçleri dinlemiş...

Seçimden çok önce parti binalarına yerleştirilen "böcek mikrofonlarıyla" yapılan konuşmalar dinlenmiş ve bu konuşmalar suç olarak kabul edilip partililer toplanmış...

Olacak iş mi?

Binada aylar önce konuşmuşlar...

Ama ortada silah yok, öldürme yok, kaçırma yok!

***

Daha geçen gün emekliliğini isteyen İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Şeref Akçay; "fiili teşebbüs ve eylem olmadığı takdirde toplanmak ve konuşmak suç olamaz" diyerek evrensel hukuk kuralını açıklamıştı.

Ancak, her davada tersi yapıldığını, bundan şikayetçi olduğunu açıklamış ve hukukun içinde bulunduğu vahim duruma dikkat çekmişti.

Daha da ileri giderek, bu durumu içine sindiremediği için mesleğe veda ettiğini duyurmuştu.

***

Başbakan her şeyi "siyasetle çözeceğini" söylerken, siyaset yapan BDP'liler yığınlarla toplanıyor.

Başbakan bu olaylardan haberdar mı?

Değilse durum çok garip!

Şayet gerçek buysa, Başbakan'ın samimiyetini sorgulamak gerekecek.

Ya da "Bu kararları kim veriyor, bizi kim yönetiyor" diye sormak, düşünen her yurttaşın hakkı olacak!

***

Aynı Başbakan daha dün Batı'ya rağmen, düşman olduğu Suriye'ye adeta "savaş açacak" hale geldi.

Oysa Başşar Esad, CHP heyetine; "Suriye'nin silahlı terör örgütleriyle mücadele ettiğini, onların hedefledikleri dine bağlı bir rejimin Suriye'yi ele geçiremeyeceğini, Türkiye'nin bu konuyu neden anlamak istemediğini" soruyor...

Daha düne kadar Bakanlar Kurulu'nu birlikte yapan, Şamgen'i kurmaya karar veren, Halep ile Kilis arasında "tren

rayı" döşeyerek ilişkileri geliştirmek isteyen Türkiye, niye Suriye'ye tepki gösteriyor?

Hem de tüm Batı ülkelerinden daha fazla bir hevesle...

Oysa BM kararlarında, "insan hakları ihlalleri müdahaleyi gerektirse bile, öncelikle arananın o ülkenin egemenliğine, toprak bütünlüğüne saygı göstermeye dikkat edilmesi zorunluluğu ve gerçekten insan hakkı ihlalini yaptığına dair somut belgelerin varlığının ortaya konulması" ilkesi öne çıkıyor...

***

Başbakanın; "Suriye toprakları Osmanlı bakiyesi", "Oradaki olayları bizim iç meselemiz olarak kabul ederiz. Orada akrabalarımız var" sözleri son derece tehlikelidir!

Yarın bu sözleri aynen tekrar eden komşularımız, ansızın karşımıza çıkabilir.

Üstelik Şırnak'ta, Hakkari'de yapılan mezalimler, saldırılar ve ölümler başkalarınca "insan hakları ihlali olarak kabul edilebilir"!

O zaman ne yaparız?

***

Savaşın çıkmasını istemeyiz.

Savaş çıkaracağını da düşünmeyiz.

Ama Suriye sınırında askeri tatbikat neyin nesi oluyor?

Buna niçin ihtiyaç duyuldu ve kim karar verdi?

***

Dün Kuzey Kıbrıs'ta "TSK gitsin. Ver, kurtul" politikasına yakın duran, hatta ada halkını "besleme" olarak gören Başbakan,

bugün ne oldu da KKTC'yi sahiplendi, TSK'nin orada kalmasına rıza gösterdi!

***

Kıbrıs, Doğu Akdeniz'in en stratejik yeridir.

Erdoğan bunu yeni mi anladı?

***

Şimdi soru şu; "Tüm bu gelişmeler ABD'nin İran'ı ele geçirmede ihtiyaç duyduğu köşe taşlarının yerleştirilmesi adına mı yapılıyor".

Yakında göreceğiz...

***

BAŞSAĞLIĞI,

Başbakan Erdoğan'ın annesi Tenzile Erdoğan dün vefat etti.

Annenin yeri hiç doldurulmaz. Üzüntüsü sonsuz olur!

Erdoğan ailesinin acısını içtenlikle paylaşıyorum.

Tanrıdan rahmet ve başsağlığı diliyorum.

Felaketten ders çıkarabilmek

Van Türkiye'nin en güzel yerlerinden biridir...

İnsanları mert, misafirperver ve aydındır...

Doğu'nun Paris'i diye adlandırılır...

Ama şimdi bir facia ile karşı karşıya.

Büyük bir deprem Van'ı vurdu!

Kaybımız çok!

***

Türkiye üç gündür büyük bir felaket yaşıyor.

Yazıyı kaleme aldığım anda Van depreminde 400'ü aşkın yurttaşımızı kaybettiğimiz, iki bine yakın yaralımız olduğu haberi medyada yer almıştı.

Üç bini aşkın evin yıkıldığı ya da ağır hasarlı olduğu açıklandı.

Dilerim ki bu sayılar artmaz...

Hepimiz elem içindeyiz...

Bir yandan göçük altından çıkarılanlara seviniyor, diğer yandan her ölüm haberiyle kahroluyoruz...

Her TV kanalı yarışırcasına depremzedelerle ilgili haberler veriyor.

Kurtarılanlarla ilgili öyküler anlatıyor.

Acılar paylaşılıyor...

Türkiye'nin her yanından insan, güçleri yettiğince yardım yapmaya çalışıyor...

***

Kısacası herkes, Vanlılarla birlikte bu acıyı yaşıyor.

Kendilerince acılarını hafifletmek için elinden geleni yapmaya çalışıyor.

Kederde ve tasada birlikteliğin sarsılmaz örneği bu olsa gerek.

Aynı ülkenin yurttaşı olarak dayanışma göstermek bütünleşmenin en güzel sonucu.

12 yıl önce Körfez felaketine ortak olan vatandaş şimdi aynı yardımlaşmayı Van için yapmak istiyor.

İnsanları ayırmadan kucaklıyor, yaralarını sarmaya çalışıyor.

***

Ancak deprem bölgesinde yaşayanların şikâyetleri de giderek artıyor...

Evet hükümet, devleti hemen harekete geçirdi.

Başbakan o akşam bölgeye gitti.

Ya sonra, kriz iyi yönetilemediği için halkta korkunç bir infial oluşmaya başladı...

İlk şokun arkasında enkaz altında kalanları kurtarma çalışmalarının yeterli etki ve süratle yapılamadığı iddiaları ortalığı sardı...

Orada çalışan arama/kurtarma ekipleri canla başla çalışıyor ama her enkaza ulaşacak sayıda değiller.

Sağlık ekipleri ellerinden geleni yapıyor...

Ama düzen kaybolmuş...

Su yok!

Tuvalet yok!

Naaşları yıkayacak yer yok!

Yağma başlamış!

***

Televizyonların bulunduğu yerlerde çalışmaların yoğun olduğu ama köylere hiç yardım ekiplerinin ulaşmadığı söyleniyor...

Bölgeyi dolaşan Can Dündar, ciddi bir koordinasyon eksikliği gördüğünü belirtiyor...

***

Van Kriz Koordinasyonu'nda bakanlar var.

Ama o şehrin Belediye Başkanı Bekir Kaya yok!

"BDP'li olduğu için karıştırılmıyor" deniliyor.

Hatta Vali, Belediye Başkanı'nın telefonlarına bile cevap vermiyormuş!

Başbakan "ayırımcılık yapıyorlar" diye nutuk atıyor, ama BDP'li belediyelerin Van'a gelemediğini kendilerinin burada olduğunu söylüyor.

Kendisinin devlet, onların küçük ve olanaksız belediyeler olduğunu unutuyor...

Üstelikte işe karıştırmadığı gerçeğini de saklayarak!

***

Türkiye çok kötü bir konuma gelmiş.

Bu felakete damgasını vuran sözler insanı yaralıyor...

Bölge ayrımı, vahşi ırkçılık görüntüleri, kendini bilmezlerin tahrikleri, deprem felaketini facia haline dönüştürüyor...

Bilinmeli ki; en tehlikeli deprem yurttaşlık fayının kırılması ile yaşanır.

Dilerim Van depremi, Türkiye'yi başka bir felaketin içine sokmaz.

Aklı başında herkesin, bu tıynette olanları, faşist anlayışı, kan dökmekten zevk alanları engellemesi gerekir.

12 yıl önce "Körfez depreminin gerekçesini" ahlak dışı yaşantıya bağlayanlarla şimdi, bu şekilde davrananların ne farkı var?

***

Van depremi bir kez daha Türkiye'nin gerçeklerini ortaya döktü.

Siyasilerin deprem sırasında söylediklerini zaman içinde unuttuklarını gösterdi.

Siyasi partilerin depremi, yani felaketleri bile propaganda malzemesi yaptıklarını, acılardan oy almaya çalıştıklarını tekrar hatırlattı.

Ve asıl önemlisi, Türkiye'nin 12 yıl önce yapması gerekenleri hala yapmadığı ortaya çıktı.

Van ve çevresindeki binaların denetlenmesini zorunlu hale getiren yasanın daha yeni, Ocak 2011'de yürürlüğe girdiğini gördük.

Yani yıkılan binaların hesabını denetleyenlere soramayacaksınız!

***

Türkiye'nin deprem bölgesinde olduğu ve nüfusunun yüzde 95'inin risk altında bulunduğu gerçeğine rağmen, bu

hükümetin "Ulusal Deprem Konseyi"ni feshettiğini biliyor musunuz?

17 Ağustos'ta açıklanan "Ulusal Deprem Strateji ve Eylem Planı Raporu"nun eksik ve yanlışlarla dolu olduğu İstanbul Mimarlar Odası tarafından açıklanmıştı!

Yanlış ve eksiklerin ne olduğunu ortaya koyan İMO raporunun dikkate alınmadığını duydunuz mu?

Belki evet, belki hayır... Sizin duymuş ya da duymamış olmanız önemi değil!

Çünkü sonuç belli! Yine başka bir felaket!

Ölen insanlar... Yaşanan dramlar...

***

Artık konuşma zamanı bitti!

Yaraların sarılması ve bugünden tezi yok gelecekle ilgili ciddi işlerin yapılmasının zamanı geldi.

Hepimiz bu işle görevliyiz.

Felaketler geleceği kurmak için ders olmalı.

Tabii insanı seviyorsanız! Önce insan diyorsanız!

Soruşturma açılmalı!

MİT'in eski ve yeni müsteşarları ve bir müsteşar yardımcısının KCK davası nedeniyle savcılığa çağrılması dün bomba gibi gündeme düştü.

Birçok kişi bu konu üzerinde yorum yaptı.

KCK davasında MİT'in soruşturulması söz konusu mu?

BDP'li Eşbaşkan Kışanak'ın sözlerine göre "MİT de KCK'lı mı oldu?"

***

Bu sorulara cevap vermek için daha vakit erken... Öncelikle, Özel Yetkili Savcılık, MİT mensuplarının bilgisine mi başvuruyor? Yoksa KCK soruşturmasının içine MİT'i de dâhil mi ediyor? Bu farkın öncelikle açığa çıkması gerekir!

***

MİT Yasası'nın 26. maddesine göre bir "soruşturma" açılması için Başbakanlığın izin vermesi gerekiyor. Özel Yetkili Mahkemelerin "resen" soruşturma açma yetkisi olduğunu iddia edenler de var. Ancak hukuki ve meşru olanı Başbakanın izin vermesinin gerekli olduğudur.

***

Şayet MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve eski yetkililerin "şüpheli" sıfatıyla sorgulanması söz konusuysa, Başbakanın savcılığın bu talebini uygun gördüğü varsayımında bulunabiliriz. Başbakan bu konuda "soruşturma" izni vermişse iyi yapmıştır. Doğru yapmıştır. Gerçekleri görmek adına bir fırsat yaratmıştır!

***

Bilindiği gibi, şimdiki MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın da içinde bulunduğu bir heyet, PKK yetkilileri ile Oslo'da görüşmüştü. Bu görüşmede konuşulanlar daha sonra internet ortamında kamunun bilgisine sunuldu. Bugüne kadar kimlerin bu konuşmaları banda aldığı ve kamuyla paylaştığı bulunamadı!

Karayılan "Oslo toplantısının" 6. görüşme olduğunu açıkladı.

Daha önceki beş konuşma kimlerle yapıldı bilinmiyor.

Bilinen bir gerçek var ki, MİT ve Başbakanlık bu başından beri bu konuşmaların içinde.

***

Kürt sorununun çözülmesi için silahın bırakılması tek şart!

Silahın bırakılması, sorunun barışa doğru evrilmesi, konuşarak, diyalog kurarak ve müzakere yapılarak sağlanabilir.

Silahlı mücadele her ne kadar PKK'nın en önemli gücü ise de siyasi irade, diğer ülkelerde olduğu gibi, müzakere ve siyaset yoluyla bu gücün bırakılınasını sağlayabilir.

Burada kilit kelimeler, karşılıklı güvendir!

***

Güvenin sağlanması ise, verilen sözlerin yerine gelmesiyle mümkündür. Oysa KCK operasyonları sırada BDP Genel Başkanları sürekli, verilen sözlerin yerine getirilmediğini dile getirmişlerdi.

Üstelik Şerafettin Elçi; "bir ön protokolün üzerinde anlaşıldığı ve bu hazırlığın Abdullah Öcalan'ın onayını aldıktan sonra Başbakan Erdoğan'ın imzasına sunulduğu" iddiasında bulunmuştu...

***

Başbakan Erdoğan seçim sonrası "Kürt sorununun çözüm yöntemini" şu sözlerle açıklamıştı: "Terörle mücadele, siyasetle müzakere!"

***

Bu sözlere uygun olarak "siyasetle müzakere" yapıldığı artık saklanmıyor. Peki, yapılan müzakerelerde ne sözler verildi?

Bunu nasıl anlayacağız? Çünkü seçimden bu yana binlerce sivil, avukat ve BDP'li siyasetçi tutuklandı.

Suçlananlar duruşmalarda; "Siyasi iktidar ve devletin bazı kurumlarıyla yapılan görüşmelerde ortaya çıkan kararlara uygun hareket ettikleri ve kendilerine verilen sözlere uydukları doğrultusunda" savunma yapıyorlar.

BDP'li olarak siyasetin ortaya koyduğu "haklardan" yararlandıklarını, belediye başkanı, meclis üyesi, siyasi parti üyesi ve yöneticisi olduklarını söylüyorlar.

***

BDP açıkça "aldatılmaktan" bahsetmektedir!

Ne konuşulmuş da yapılmamıştır? Nasıl aldatılmışlardır?

Bunları halkımızın bilmesi gerekiyor.

Çünkü halkın çocukları ölüyor.

Ülke kana boğuluyor.

Analar ağlamaya devam ediyor.

Hangi sözler verildi?

Öğrenmek öncelikle onların hakkı!

***

Savcılığın MİT yöneticilerini dinlemek istemesi son derece önemli bir adımdır... MİT yetkililerinin yaptıkları müzakerelerin ışığında ortaya çıkan sonuçların tüm ülkenin geleceğini bağladığı açık.

İktidarın önceleri inkar ettiği, daha sonra, "devlet görüşüyor biz değil" diyerek üzerinden atmaya çalıştığı görüşmeler, aslında çok daha önce yapılması gereken bir çalışmaydı.

Hükümet doğru bir işe el atmıştır! Ancak devamını getirmesi gerekir...

Silahın gömüldüğü, kucaklaşmanın umut olduğu ve barışın kalıcı hale geldiği bir ortamın yaratılması için bir masanın etrafında oturmak lazım.

Bu çağdaş bir yoldur.

***

Savcılık soruşturmasında en azından, yapılan yanlışlar ortaya çıkacak, hatalar görülecek, atılması gereken doğru adımlar tartışılacak ve ülkenin ihtiyacı olan çözüm ortaya çıkacaktır.

Bu açıdan bakıldığında, savcılık talebi ve şayet vermişse Başbakan izni, Türkiye için "hayırlı" bir döneme kapı açacaktır!

Uludere katliamının faili belli

Çok mu safız?
Çok mu boş vermişiz?
Çok mu cahiliz?
Yoksa çok mu aptalız?
Bir karar verebilsek...
İyi olacak, herkes rahatlayacak!

***

34 yurttaşımız, 28 Aralık 2011 günü uçaklarla bombalanarak öldü!

Adeta ölümlerine neden olan o bombaların kimin emriyle atıldığını öğrenmek istemiyoruz.

Takıldık kaldık!

İstihbaratı kim verdi?

Yani istihbaratı kimin verdiğini tam anlasak, suçlu cezalanmış mı olacak?

Sorun ortadan mı kalkacak?

Orada bulunanların insan olması unutulacak, olay kapatılacak ve faillerinin bulunmasına gerek mi kalmayacak?

***

Zaten baştan beri bombayı attıranı aramıyoruz.
Öldürme emrini kim verdiğini bulmaya çalışmıyoruz.
Bu insanlarla ilgili bilgiyi kim verdi onu istiyoruz!

***

Büyük bir ustalıkla gözümüzü bağladılar.
Yönümüzü kararttılar.
İnsanların orada neden gezdiklerine takılıp kaldık.
Önce ölen 34 kişiyi suçladık.
Eşkıyaymış?

Sonra bunun doğru olmadığı ortaya çıktı.

Hatta o gün sınırı geçmelerine, bağlı oldukları karakolun izin verdiği anlaşıldı.

Daha sonra dönüşte, askerlerin önlerini keserek herkesi bir araya getirdiği ve açık hedef haline soktuğu belirlendi.

Bu sefer, siviller orada ne arıyorlardı suçlaması gündeme geldi.

Bir ara "zaten bunlar kaçakçı" diyerek, ölümlerinin meşruiyet kazanmasına çalışıldı.

***

Sonuçta, 34 sivil öldü!

Bu vahim bir olaydır.

Ve bunun mazereti olamaz!

Bakanlar, valiler, kaymakamlar arkası arkasına oraya gitse de durum değişmez.

Orada yaşayan Kürt kökenli yurttaşlarımızın aklından devletin kendilerini öldürdüğü kanısı silinmez.

Emir veren bulunmadıkça gerisi boştur.

***

Önce "operasyon istihbaratı MİT'ten alındı" denildi.

Başbakan hemen karşı çıktı.

Müthiş tepki ile MİT'i korudu.

Kendisinin de dört saatlik bir görüntüden haberi olduğunu, ama bu bilginin MİT tarafından verilmediğini açıkladı.

Bu ne alınganlıktı!

Bu ne hiddetti!

Bu doğrultuda yorum yapanları, yazı yazanları haşladı...

Niye?

Çünkü bu işin sorumlusunu biliyordu.

Peki, o zaman beş aydır istihbaratı vereni arayarak neden boşa vakit geçirdik!

***

Bu kadar yorulmaya, heyecanla derin araştırmalara gerek yok...

34 insanın katledilmesine sebep olan sorumlu belli.

Ama bazıları adam kayırmakta mahir oldu ya!

Bizde umursamaz durumda kalmaya kararlıyız ya!

Gözümüzün önündeki suçluyu göremiyoruz.

***

Hiç insaf yok.

Hiç sorumluluk anlayışı yok.

Bu ne kendini kaptırma duygusudur!

Bu ne güce tapma hevesidir!

Bu ne bitmez tükenmez kazanç hırsıdır ki, ölümlerin üzerinde bile yalan dolan, kurnazlık oyunu oynayabiliyoruz.

***

Aslında AKP, kendini ve yandaşlarını Türkiye ve halkından daha fazla koruyor...

Oluşturduğu yandaş örgüt bir yana, diğerleri öte yana...

AKP ve hükümeti Kürtlere hiçbir zaman iyi bakmadı.

Hep oyaladı.

"Kürt kardeşlerimizi inkar etmiyoruz" diye ağzında geveledi.

"Kürt sorunu vardır hem de benim sorunumdur" diye ilan etti.

Şemdinli bombalanması ve Habur olayı sonrasında Kürt sorunu olmadığını söyleyip, "Kürt yurttaşlarımızın bireysel sorunlarının çözümü için uğraş vereceğiz" açıklamasını yapmaktan çekinmedi.

Öyle ki; çark etmenin hızından önce kendi başı döndü.

Milliyetçilerden oy almak için müthiş bir jakoben duruş sergiledi!

***

Demokrasi, hak, özgürlük ve eşitlik temelinden uzaklaşıp din ve inanç istismarına dayalı çıkışlar yaptı.

Giderek bir kısım yurttaşlı avucunun içine almak için diğerlerinin inançlarıyla alay etmeye başladı.

"Onlar Zerdüşt'tür, peygamberleri Apo'dur" diyerek aşağılamaktan geri durmadı.

***

Oysa gerçek hala ortada...

34 sivil, 34 Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı bombalanarak öldü!

***

Onların ölmeleri için kim emir verdi hala açıklanmıyor.

Bu işten kim sorumlu hala görülmüyor.

***

Yandaşlar koro halinde yazıyor ve konuşuyor.

Tazminat verildi.

Soruşturma açıldı.

Sorumlu general istifa etti.

Sonuna kadar takip ediyoruz.

Heyhat! Hepsi yalan!

***

Bu yurttaşlarımızın 17'sinin yaşı, 17'nin altındaydı.

Bu yurttaşlar, hükümetlerin izin verdiği, yetkililerin bildiği, o yörelerdeki karakolların gördüğü ve müsaade ettiği "sınır ticareti"ni yapıyorlardı.

Her gün olmasa bile haftada birkaç defa sınırı aşıyor, makarna, un götürüp, mazot getiriyorlardı.

Yıllardır hükümet o yörede yaptığı seçim propagandalarında bu ticareti övünerek desteklediğini anlatıyor, yöre halkının elde ettiği kazancın müsebbibi olduğunu onlara göstermeye çalışıyordu.

***

O gün gidenleri karakol biliyor.

O yörede insanların sınırı geçtiği, yerel garnizonca kayıt altında.

Ama o siviller öldürülüyor...

***

34 kişinin katledilmesinin tek sorumlusu aksi ispat edilene kadar Başbakan Erdoğan'dır!

***

Çünkü;

Uçakların katıldığı bu operasyon, sınır ötesinde yapılmıştır.

"Sınır ötesi askeri operasyon yapılması kararı" TBMM'nindir.

TBMM, bu karar için yetki ve sorumluluğu hükümete vermiştir.

Hükümet, ya doğrudan Başbakan ya da ilgili bakan aracılığıyla "sınır ötesinde operasyon yapma" kararını uygulamıştır.

Yetkiyi bir bakana vermekle Başbakan'ın ve hükümetin sorumluluğu yok sayılmaz.

***

Askerler her türlü alt yapıyı hazırlayıp, operasyon için en ince detayı sunduktan sonra "operasyon" emrini beklerler.

Emir hükümetten gelir.

Bu bombalamada da emir hükümetten gelmiştir.

Kimse gizlemesin!

Ya ilgili bakan, ya da başbakan doğrudan hiyerarşik zincirin en başındakine bombalama emrini vermiştir!

Emir alınmadan düğmeye basılamaz.

Bu kadar!

Bakan ortaya çıkmıyorsa fazla aramayın...

Yetki ve sorumluluğun tek sahibi Recep Tayyip Erdoğan'dır.

Gerisi laftır!

***

Nitekim dün Pakistan'da Başbakan itiraf etti. "Hata yaptık ama tazminat ödedik. Benim haberim olmadı. Sonra öğrendim" dedi.

***

Özrü kabahatinden beter!

Basit bir özürle 34 kişinin katledilmesi geçiştirilemez.

Üstelik tazminat diye ödenen "kan parasını" aileler kabul etmiyor.

Ayrıca tazminat diye verilen para halkın vergisi.

Halk bu hatadan sorumlu değil ki bedel ödesin!

Bir de çekinmeden, sıkılmadan gerçekleri görmek isteyenler "tahrikçilikle" suçlanıyor!

***

Suçlu belli!

Aksi tam olarak açıklanmadıkça, Başbakan Erdoğan tarihe "34 kişinin katledilmesi emrini veren kişi" olarak geçecektir!

WSJ haberleri filan, akıl karıştırmaktan öte bir şey değil.

Erdoğan açıkça gerçeği söylemeli ve gereğini yerine getirmelidir.

Niyet ve anlayış

İktidar tarafından beş aydır uyutulan bir "insanlık ayıbı" tekrar gündeme oturdu.

Olması gerekende buydu.

Tartıştıkça olayın perde arkası ortaya dökülüyor.

Uludere'de bombalanan 34 yurttaşımızla ilgili iktidarın var gücüyle savunmaya geçmesinin ardındaki "giz" artık saklanamıyor...

***

Şimdi ortalıkta, WSJ gazetesinin tetiklediği hafıza tazelenmesinden rahatsız olanlar var.

Her zaman olduğu gibi AKP yandaşları koro halinde bu işin üstünü örtmeye çalışıyor!

Hatta bazı bakanlar böyle giderse "istikrar ve ekonominin" sıkıntıya gireceğini söyleyerek "suçluları bulun" diyenlere aba altından sopa gösteriyor.

Ama nafile...

Çünkü ok yaydan çıktı!

Hatta Pandora'nın Kutusu açıldı, içindeki terslikler ve kötülükler görünmeye başladı.

***

Şimdi AKP ve Başbakan Erdoğan bu duruma müthiş kızgın!

İçişleri Bakanı, AKP Genel Başkan Yardımcısı Çelik ve diğerleri peşi sıra açıklamalar yapıyor.

Büyük bir telaş içindeler...

Eskisinden daha tedirginler...

Adeta suçlunun yakalanışı sendromunu yaşıyorlar!

Hal böyle olunca, büyük bir hızla 34 kişinin ölümüne sebep olan sanal suçlu/suçlular yaratmaya çalışıyorlar.

***

Öncelikle Başbakan Erdoğan, konudan daha sonra haberdar olduğunu açıklayarak büyük bir gaf yapmıştır.

Çünkü sınır ötesi hareket basit bir yurt içi faaliyet meselesi değildir.

Mutlaka bu önemli konuyla ilgilendirilmiş bakan ve bakanlar vardır.

Evet, icraatların yapılabilmesi için "yetki devri" söz konusu olabilir.

Ancak Başbakan'ın/bakanın sorumluluğu ortadan kalkmaz.

***

Dün İçişleri Bakanı Şahin, "Türkiye'deki tüm olaylardan benim haberim olamaz" dedi.

Aynı anlayışı Çelik de tekrarladı.

Peki, bu ülkeden sorumlu olanların yapılanlardan haberi olmazsa kimin haberi olacak?

Demek ki, ülke atanmışların elinde!

Ya da seçilmişlerin yönetiminde ve bilgisinde değil.

Dışarıdan müdahalelere açık bir yönetimin zaafları bilinmeli ki, çok olur...

***

Hükümette ve bakanlıklardaki "bilgisizlik ya da habersizlik itirafları" vahim açıklamalardır.

Bunlar tartışılmalı!

Başbakan ve bakanların olaylardan daha sonra haberdar olmaları, olayların oluşturduğu sorumluluktan kaçmalarını sağlamaz.

Yani birilerini yetkilendirmiş olsalar dahi, o kişilerin tasarruflarından ortaya çıkan suç ve hatalardaki sorumluluklarından kurtulmaları mümkün değildir.

Asıl yetki kimdeyse sorumluluk da ondadır!

***

Hükümete göre;

Hava Kuvvetleri'ndeki komutanlar emir verdiler.

Böylece suçlular bulundu.

Bu anlayış ne siyaseten ne de hukuken geçerlidir.

***

Önce; 34 yurttaş bir sınır ötesi harekat sonrası öldü.

Sınır ötesi askeri harekât, TBMM tarafından hükümete verilen yetki ve sorumlulukla yapılır.

Anayasanın 87. ve 92. maddeleri bunu emreder.

Hükümetin görev ve siyasi sorumluluğunu belirleyen Anayasa'nın 112 maddesi de verilen kararın sorumluluğunu belirler.

***

Başbakan ya da bakanlar "Yetkiyi TSK'ye verdik.

Terörle mücadele onların komutasında icra edilir" diyor.

Doğru ama yurt içinde! Hakkâri'de, Mardin'de, Hatay'da ya da Edirne'de yapılan müdahalelerde mülki ve güvenlik amirleri yetkilidir.

Zaten onların da başlıca görevleridir.

Ancak tekrara ediyorum...

34 kişi sınır ötesi bir operasyonda öldürüldü.

Rast gele iki komutanın uçaklara "kalk ve insanları vur" emrini verdiğini söylemek, milletle alay etmek demektir.

Kaldı ki, Başbakan ilk açıklamasında "dört saatlik bir izleme görüntüsü var" demişti...

Yani saatlerce süren bir izlemede tek başına TSK mensuplarının bu işe karar vermediği açık.

Tamam, Başbakan daha sonra haberdar edildi.

TSK mutlaka bağlantılı ve ilgili bakana gerekli bilgileri vermiş ve talimatını da almıştır.

***

"Ölenlerin ailelerine tazminat ödedik" diyor Başbakan!

Aileler almadıklarını açıklıyor...

"Özür diledik" diyor başbakan.

Aileler "özür dilenmediğini" söylüyorlar.

Kendilerini "dışlanmış ve rencide edilmiş" olarak görüyorlar.

Sahi Başbakan bugüne kadar neden Uludere'ye gitmedi?

Somali'ye, Pakistan'a haklı olarak insanlara yardım için devletin her türlü olanağı ile giden Başbakan neden devletin olanakları ile Uludere'ye gitmedi?

Beş ay geçti, bölgeye neden uğramadı?

Neden başsağlığı bile dilemedi?

***

Eski CHP Grup Başkan vekili Hakkı Süha Okay; "Başbakanın bu taraklarda bezi yoktur"diye eleştiriyor ve Ortadoğu'daki mezhep çatışmasında taraf olmasının ülkeye büyük tehlike getirdiğini söylüyor?

Anlaşılan o ki; bunlarla uğraşan Başbakan'ın 34 kişinin katledilmesine ayıracak ne zamanı ne de niyeti var...

***

Onun sorumluluğundaki bir yetki sonrasında ölen 34 yurttaşımıza, "hem de fazlasıyla tazminat ödedik" diyebilen bir Başbakan'ın insanlara bakışını anlamak ne mümkün!

Bu anlayış "kindar ve dindar" nesiller yetiştirirse ne olacak?

Bunu da sizler düşünün.

Başbakan yurtdışından döndü

Ve nihayet havaalanında ayağının tozu ile Uludere'de öldürülen 34 yurttaşımızla ilgili birkaç söz etti.

Vahim, çok vahim sözler söyledi...

AKP'liler de dâhil galiba herkes;

"Keşke susmaya devam etseydi" diyorlar şimdi.

Çünkü o an, vahşeti sahiplenen ve insanlıkla bağdaşmayan düşünceler açıklayan bir insanın ruh halini gördüler.

Sabırlı insanların bile dayanamadığı ve tepki gösterdiği bir yönetim anlayışı ortaya çıktı!

Yurttaşını öldürme haklılığını savunan vahşi bir anlayış!

***

Ve asıl;

Gerçek dışı sözler söyleyen ve toplumu aldatmaya yönelik girişimlerden kaçınmayan bir Başbakan'ın varlığı, ülkeyi dehşete düşürdü.

***

Hükümet cephesinde herhalde en çok AKP sözcüsü Hüseyin Çelik bu duruma şaşırmıştır!

O, İdris Şahin'in açıklamalarının üslup ve yaklaşım olarak AKP'ye yakışmadığını iddia ediyordu.

"Kaçakçı olmaları ölmelerine neden olamaz! Suçlu oldukları tam tespit edilmeden terörist diye ilan edilemezler" sözleriyle açıklamaların insanlığa sığmadığını söylüyordu.

Başbakan'ın da aynı anlamda açıklamalar yapması, şimdi onu ne hale getirdi bilemeyiz...

Parti ve hükümetin arasındaki bu çelişki, geleceğe nasıl taşınır, varın gerisini siz düşünün!

***

Başbakan'ın "Bizim silahlı kuvvetlerimiz bu görevi samimi bir şekilde yapmıştır. Hata da olabilir. Hatayı da açıkladık, özrü de açıkladık. Tazminatı da açıkladılar. Ama birileri istismar ediyor. Bir hatanın olduğunu, hatamızın olduğunu söyledik.

Allah aşkına tazminatsa tazminat. Biz resmi tazminatın ötesinde yaptık. İlla terör örgütünün istediğini mi

söyleyeceğiz? Kusura bakmasınlar" sözlerindeki vahameti görebiliyor musunuz?

"Her şeyin para olduğunu, insanın yaşama hakkının önemli olmadığını" söyleyen bir kafanın varlığına dikkat ediyor musunuz?

***

Ya ardından eklediklerien ne dersiniz?

"Burası bir terör bölgesidir. Halkın, sivilin oturduğu bir bölge değildir. Böyle bir bölgede Silahlı Kuvvetler bu Ahmet mi, Mehmet mi bilemez ki!"

Üstelik tıpkı İçişleri Bakan'ı Şahin gibi "Kimse kaçakçılığı meşru gösterme gayreti içine giremez" diyerek 34 kişinin "kaçakçı" olduğu, böylece "ölümü hak ettiği" anlayışını sergiledi.

Bu anlayışın, demokrasi ve hukukun olmadığı, yurttaşını öldürme hakkını kullanan derin devletlerin yönettiği dünkü dönemlerden ne farkı var?

***

Hatırlarsanız, Bakan Şahin ölen sivillerin kaçakçılık yaptığını vurgulamış ve "O insanlar PKK adına kaçak mal getiriyordu. Filmin tamamına bakılırsa özür dilenecek bir durum yok. Ölmeselerdi kaçakçılıktan dolayı yargılanacaklardı" demişti.

***

Bunun üzerine AKP sözcüsü Hüseyin Çelik cevap vermiş; "Bakan'ın açıklamaları yakışık almamıştır. Hükümet, ölenlerin ailelerine tazminat ödediğine göre terörist olmadıkları tespit edilmiştir" demişti. Yani hukuk ve insanlık örneği vermeye çalışmıştı!

***

Başbakan ve bakanlarının aralarında büyük ve ciddi çelişkiler olduğu açık! Bu çelişkiler ortada duran bazı gerçeklerden kaynaklanıyor.

Çünkü AKP iktidarı, halktan olduğu gibi kendi partisinden de doğruları saklıyor.

Olayın canlı tanıklarından biri olan Servet Encü Cumhuriyet Savcılığı'na verdiği ifadesinde; "Köylülerin 30 yıldır mazot, sigara ve çay kaçırdığını, jandarmanın da bildiğini, bazen 100, bazen de 150 katırla gittiklerini" belirtmekte...

Devamla; "Bu geçiş yolunun 100 yıldır kullanıldığını, PKK yolu olmadığını, sadece ticaret yolu olduğunu, bu köylülerin sigara ve mazot taşıdığını bölgedeki asker, kaymakam ve komutan da dâhil herkesin bildiğini" söylemektedir.

***

BDP Muş Milletvekili Sırrı Sakık ise; "O bölgede yıllardır, hatta onlarca yıldır, yöre insanının bu yolu kullanarak ticaret yaptığını, gidiş ve gelişlerinden bağlı bulundukları garnizonun haberdar olduğunu, sınırın geçilmesi sırasında karakollara bilgi verildiğini" Meclis kürsüsünden açıklamıştır.

Hatta "bu yol üzerinde bir sınır kapısı açılması talebinin de olduğunu" söylemiştir.

Sakık, Başbakan ve bakanların aksine bilinen bir gerçeği teyit ederek, hükümetin 34 kişinin ölümündeki içtenlikten uzak davranışını belirginleştirmiştir.

Bu önemli tespit, tarihe kazınmaktadır!

***

Bir başka hükümet üyesinin TBMM'deki açıklamasına bakalım...

Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz; "Terörist olarak değerlendirilen grubun tamamı sınır ötesinde, Irak topraklarında bulunduğu sırada hareket icra edilmiştir. Bu süreçte

ilgili makamlara grubun kaçakçı olduğuna dair herhangi bir bilgi gelmemiştir" demektedir.

Oysa olay tanığı Servet Encü, savcılığa verdiği ifadesinde "İkinci bombalanma sonrası köylülerin karakola telefon ederek "Ne yapıyorsunuz? Oradakiler bizim çocuklarımız" dediğini, karakoldaki komutanın ise "Merak etmeyin, bu sadece uyarı atışı" diye cevap verdiğini belirtmektedir...

Anlaşılan o ki; 14 kişinin hayatını yitirdiği üçüncü bombardımandan önce bölgedeki yetkililer, oradakilerin örgüt üyesi değil sivil köylüler olduğundan haberdardılar!

***

İktidarın zorlama beyanlarından anlaşılan basit sonuç; "evet, hata yaptık ama onlar da zaten kaçakçıydı. Tazminatlarını da ödedik. Başka ne isteniyor" olmaktadır.

Bu vicdana, insanlığa, devlet yönetimine yakışmaz bir durumdur.

34 yurttaşınızı öldürmüşsünüz...

Katliamı kapatmak için etrafa saldırıyorsunuz.

O bölgeye Başbakan bugüne kadar gitmedi.

Yaralarını sarmak üzere devletin olanaklarını götürmedi.

Niye?

Kürt kökenli oldukları için mi? Yoksa başka bir neden mi var?

Bu anlayış ancak para ile her şeyin satın alınacağı, yetmiyorsa kötekle herkesin susturulacağı bir yönetimin varlığını gösterir.

***

"Bilgi yeterli değil. Hata yaptık. Sorumlusu bir asker."

Bu sözler kabul edilemez!

***

Sınırın Irak tarafındaki koridorunu ABD'liler tarıyor.

Bilgi vermek istediklerini söylüyorlar.

Onların her santimini kontrol ettikleri bir alanda yardımı reddetmenin amacı ne?

Yeterli donanıma sahip değilseniz niye emir verdiniz?

Emri veren kim?

Hangi bakan sorumlu?

Hükümet bu sorulardan kaçamaz!

Ortaya bir bakan çıkaramıyorsanız, Başbakan doğrudan 34 kişinin ölümünden sorumludur!

Bu katliamı halka nasıl anlatacağınızı çok merak ediyorum!

Kan alında sürülü kaldı!

Dün Başbakan AKP grup toplantısında Uludere olayı ile ilgili uzun bir konuşma yaptı.

100 yıl kadar geriye dönüp mazide kalan olaylardan örnekler vererek, Uludere'de ölen 34 kişinin faillerini söylememek için olayın etrafında döndü durdu.

Bugüne kadar çeşitli nedenlerle ortaya çıkan "sivil ölümlerin" listesini sundu...

Gerekçelerini ortaya koydu...

Bir telaşla "Eskiden de oluyordu. Şimdi de bir hata oldu. Ne yapalım..." demek istedi.

Ama çok iyi bildiği olayın faillerini söylemedi!

"Bu emri kim verdi" gibi basit bir soruya cevap dahi vermedi.

Bu arada herkese esti köpürdü, saldırdı...

***

Kaçakçı olduğunu iddia ettiği bu 34 kişiyi PKK ile ilişkilendirdi.

Gerekçe olarak sınırları aşarken, mayınlara basmadıklarını çünkü PKK'nın döşediği haritaların ellerinde olduğunu ima etti.

Böylece suçlu oldukları kararını verdi!

Oysa haklarında kesinleşmiş bir suç olmadığı halde verdiği kararı da infaz etti!

Böylece Başbakan tarafından hukukun üstünlüğünün yok edildiği yeni örneklerden biri daha tarihe kazındı.

Düşünün, bir başbakan hukuku çiğnemekten geri durmadı!

***

Başbakan'ın konuşmasını yazanlar ya da bu konuşmayı yapan Başbakan, acaba metni okurken hiç durup düşünmüyor mu?

Bu nasıl iştir!

Hem vahim bir hata sonucu öldürülen bu insanlarımıza "tazminat ödedik" diyorlar,

Hem de onların "kanun dışı insanlar" olduklarını dile getirmek için ciddi ciddi uğraşıyorlar.

Hiç vicdanları sızlamıyor mu?

Hadi vicdanı bir kenara bırakalım, halkın kendilerini izlediklerinin farkında değiller mi?

***

Ya yüzyılın gafına ne dersiniz?

"Her kürtaj bir Uludere'dir!"

Neresine bakalım? Ne diyelim...

Aklı olan bir kişinin etmeyeceği sözleri söylemekte usta oldu artık Başbakan!

***

Başbakan'ın, üç, beş çocuk diye fetvalar verirken, şimdi işi kürtaja, sezaryene getirmesi eğer narsizm değilse, Türkiye farklı bir tehlike ile karşı karşıya demektir!

Anlaşılan o ki, başbakan bu anlayış ve ruh hali ile artık siyaseti alenen "kadın bedeni" üzerinden yapmaya çalışacaktır.

Kadının mahremine giren bu konuşmalara herhalde "muhafazakar toplumun" bir cevabı olacaktır.

Pazar günü Galatasaray TT Arena'da yapılan gösteri, bu pervasızlığın nedeni olabilir mi?

Orada ideolojisi, örgütü ve hedefleri olan bir siyasi parti toplantısı yapılmadı.

Orada bulunanlarca adeta Erdoğan'ın tek adam olduğu ilan edildi.

***

Aslında AKP yetkilileri dünkü grup toplantısındaki konuşma için müthiş bir "PR" yapmıştı;

Başbakan öyle bir konuşma yapacak ki, artık son noktayı koyacak!

Başbakan konuşmasında duyguları öne çıkaracak!

Başbakan gerçekleri ortaya koyacak ve bu sorun çözülecek!

***

Bu yönlendirme içinde herkes pür dikkat Başbakan'ın konuşmasını dinledi.

Heyhat!

Öyle bir konuşma yaptı ki; diğerlerinden hiç farkı yoktu.

Öyle bir konuşma yaptı ki; noktayı koyamadı!

Öyle bir konuşma yaptı ki; her şey birbirine karıştı!

Bildiğimiz, muhalefeti aşağılayan, hakir gören, Kürt yurttaşlarımıza saygı göstermeyen, çatışmayı kışkırtan, bölünmeyi hızlandıran talihsiz bir konuşma daha yaptı!

İnsanlığa sığmayan sözlerine rağmen halkın beklediği o basit sorunun cevabını vermedi.

Ya da veremedi...

Saldırı emrini kim verdi?

Başbakan niye Uludere'ye gitmiyor?

Neden çekiniyor?

***

Bunları bilmek bizim hakkımız!

Başbakan bağırsa da, insanları birbirine düşürse de 34 kişinin nasıl ve kimler tarafından ölmesine neden olunduğunu açıklamak zorundadır.

Yoksa alnına 34 kişinin kanı sürülmüş olarak kalacaktır.

Şimdi diyalog zamanı!

Yazık!

Hem de çok yazık!

Dün Habertürk TV'de MHP Ankara Milletvekili Özcan Yeniçeri'nin yaptığı konuşmayı dinleyince siyaset adına hayıflandım...

30 yıldır süren kirli savaşa ve 60 bine yakın yurttaşımızın ölümüne neden "dur" denilemediğini bir kez daha anladım.

Böyle "kan ve kafatasına dayalı" milliyetçilik anlayışı sürdükçe "kanın akmasını önlemek" mümkün olmayacak.

Analar ağlamaya devam edecek...

Daha da kötüsü; Türkler ve Kürtler arasındaki çatışma hızla kinlenmeye, nefrete ve ayrışmaya dönüşecek...

Zaten başlamış bile!

30 yıldır bölünmeye direnen "farklı kimlikli" yurttaşlar bu düşmanca söylemlere daha ne kadar dayanacak?

Belli değil!

Belli olan, zamanın ülkenin aleyhine geçmesi...

***

Daha önce de Bahçeli benzer şeyler söylemişti...

"Türkiye'nin çöküşünü CHP ile görüşmeyeceğiz" demişti.

Sonra eklemişti; "Mustafa Kemal'in kemiklerini sızlatmayacağız!"

Oysa 30 yıldır Türkiye'yi kargaşa, şiddet, öfke, çelişki ve ölümlere iten bir sorunu çözme doğrultusundaki CHP'nin bu samimi önerisi, tam da Mustafa Kemal'in kurduğu Cumhuriyet'in bekası için gerekli bir çözüm yolu olacak.

***

Anlaşılan o ki; öneri paketini dinlemeden baştan reddederek kapıları kapatan MHP, mevcut düzenin devam etmesini istiyor...

Bu durumda MHP Türkiye'ye değil, kan dökülmesinden hayat bulan siyasi geleceğine öncelik veriyor demektir!

Bu vahim anlayış bizi şu sonuçlara götürür;

MHP, Kürt düşmanlığı yapmaktadır.

MHP, Kürt sorununa bakmamakla Kürtlerle terör eylemlerini karıştırmaktadır.

MHP," kan milliyetçiliği" yaparak kendinden olmayanlara hayat hakkı tanımak istememektedir.

MHP, demokrasi, eşitlik ve insan hakları konularında samimi değildir.

***

Şayet MHP, bu yorumları hak etmediğini düşünüyorsa, Kürt sorununun çözümü ve kanın durması için açılan bütün kapılardan geçmelidir.

Diyaloga açık olmalıdır.

Sorunların çözüm yerinin TBMM olduğunu unutmamalıdır.

Önerileri dinlemeli, tartışmalı ve yorumlamalıdır.

***

Partilerin ülke sorunlarına bakışı ile ortaya koyduğu çözüm önerilerinin başarısı, siyaset sanatının varlığını ve demokrasinin gücünü belirler.

Bu nedenle MHP, Türkiye'ye gerçek düşüncelerini anlatmak zorundadır.

Kapıları kapatmak ve masadan kaçmak, çözüm istememek demektir.

"MHP kan istiyor" diye düşünenlerin haklı olduğunu engellemenin yolu, karşılıklı görüş açıklamaktan geçer.

***

CHP, TBMM'de bulunan dört partiye Kürt sorununu çözme doğrultusunda bir yöntem önerdi...

Bugüne kadar üç Kürt Raporu hazırlayarak bu konuda en donanımlı parti olmasına rağmen CHP, diğer partilere bir "çözüm" önerisi değil, bir "yöntem" önerisi götürüyor.

Eşit sayıda üyelerden oluşacak komisyonlara her partinin, başta hükümet olmak üzere, kendi çözüm yollarını önermelerini istiyor.

Hiçbir peşin yargı ve zorlama içinde değil...

Her partiyi dinlemek istediğini söylüyor.

Hatta bu önerdikleri yöntem beğenilmezse ortaya konulacak her öneriyi peşinen destekleyeceğini de açıklıyor!

***

CHP'nin durduğu yer son derece önemli.

Barış için büyük bir adım attı...

Yönetim anlayışının müthiş bir şekilde değiştiğini gösterdi...

Aslında sosyal demokrat bir partiye yakışanı ve misyonuna uygun olanı yapıyor.

Belki parti içinde zor ve tartışmalı bir süreç yaşanmış olabilir, ancak gelinen nokta, Türkiye'nin geleceği ve toplumsal barışın kalıcı olması için zorunludur!

Zamanın yönetiminin, 2009'daki hükümetin "Kürt açılımına" gösterdiği tepki, ülkede müthiş bir infial uyandırmıştı.

O dönem Baykal'ın üslubu, milliyetçilik duygularını tahrik etmiş, Türk ve Kürtler arasında çelişki anlayışını kaşımış ve CHP'yi misyonuna yakışmayan bir konuma itmişti.

Hükümetin açılımın içini dolduramamış olmasını, CHP kullanmaya çalışmış, ancak bu "fırsatçılık" siyaseten geri tepmişti.

CHP içindeki milliyetçilik damarı genişlemiş ama sosyal demokrat damar tahrip olmuştu.

CHP o zaman kendi çözüm önerileriyle ortaya çıkmalıydı.

Kürt sorununun çözümünde etkin rol almalıydı. Yapmadı!

Baykal yıllardır hazırlanan raporları ortaya koymadığı gibi, onları yok sayarak, büyük yanlış yapmıştı.

Şimdi Kılıçdaroğlu bu yanlıştan ders çıkarmış!

Türkiye'nin en önemli sorununa el atıyor.

***

Bir kere CHP bir dayatma içinde değil.

Hükümetin elindeki çözüm önerilerine destek verebileceğini açıklıyor.

Soruna "güvenlik boyutuyla" değil, demokratik, ekonomik, kültürel ve sosyal boyuttan bakmaya çalışıyor.

Hak ve eşitlik üzerinden konuyu çözüme kavuşmak istiyor.

Her türlü diyaloga açık bir şekilde çözmek için masaya oturuyor.

***

Şimdi top AKP'de!

AKP, CHP tarafından önerilen "kucaklaşma" önerisini doğru anlamalı ve iyi kullanmalı.

Başbakan Erdoğan dün yaptığı konuşmada "umut dolu sinyaller" verdi.

"Siyasette küslük olmaz, kapıları kapatmak olmaz, karşılıklı diyalog gerekir" dedi ve ekledi;

"Gelecek öneriyi dikkatle dinleyeceğiz, not edeceğiz ve üzerinde düşüneceğiz" diyerek umutlu bir başlangıç yaptı.

***

Bu satırlar kaleme alındığında henüz CHP-AKP toplantısı bitmemişti.

Nasıl bir sonuç alındığı belki şimdi sizlerin bilgisinde...

Son söz olarak şunu eklemek isterim;

İlk toplantı zor geçse de bu "bir bilek bükme yarışı" olarak algılanmamalı. Ve görüşmeler devam etmeli...

Kürt sorununu çözmede "gol" atılacaksa, bu golü tüm Türkiye birlikte demokrasi adına atmalı!

Bilinmeli ki, Kürt sorununun çözümünde elde edilecek gelişmenin tek sahibi diyalog başarısını sağlayan "siyaset" olacaktır.

Erdoğan sıkıntıda!

Geçen Pazar, yani 10 Haziran tarihli Taraf gazetesinde, Emre Uslu önemli bir yazı yazdı.

Başlık müthiş bir iddia taşıyordu...

"Barış olduğu anda Güneydoğu'da görev yapan askerler ve polisler savaş suçlusu olarak yargılanacak..."

Yazının devamında dehşet veren iddialar sıralanıyordu...

Uslu'ya göre;

Başbakan Erdoğan'ın görevlendirdiği Hakan Fidan ve MİT temsilcileri ile PKK'nın Oslo'da yaptığı protokolde yukarıdaki korkunç iddia kaleme alınmıştı.

Üç paragraflık giriş ve dokuz maddeden oluşan bu mutabakat metni "hakem devlet" olan ABD temsilcilerinin imzası ile arşivde bulunmaktaydı.

***

Uslu yazısında devamla, doğrudan Erdoğan'ı itham eden bazı olayları da anlatıyor ve bu olaylardan "Başbakan'ın sorumlu" olduğunu açıklıyordu.

Dile getirdiği örnek olayları şöyle sıralıyor ve;

- İstanbul'da belediye otobüsüne atılan molotof ile yanarak ölen Serap'ın bu eylemini organize edenlerin,

- KCK Sözleşmesi'ni yazanların,

- "KCK operasyonlarını polis yapıyor" diyerek, PKK'yı polislerin üzerine saldırtarak şehit edilmesini sağlayanların,

MİT olduğunu iddia ediyordu!

***

Bu yazıya bugüne kadar hiç kimse ve hiçbir kurum cevap vermedi.

Bekir Coşkun'un yazısından alınan, İstanbul Baro Başkanı Ümit Kocasakal'ın konuşmalarını yanlış anlayan ama yine de açıklama yapmaktan geri durmayan TSK, ses çıkarmadı!

MİT sustu!

AKP sustu!

Başbakan sustu!

İşin ilginç yanı; PKK deyince ayranı kabaran, asker deyince gözleri yaşaran MHP bile bu yazıdan söz etmedi...

CHP de üzerine gitmedi...

Hiç kimse bu iddiaları görmedi mi?

Okumadı mı?

Yoksa Emre Uslu bilinir, "ne yazsa yeridir" diye mi düşünüldü?

***

Bu yazıdaki iddiaların okunmamış olması mümkün değil!

Farkında olunmamış olması da ihtimal değil!

Çünkü bu yazı 10 Haziran'da TV8'de yayınlanan "8. Gün" programında konuşuldu.

Ayrıca Ümit Özdağ, Yeniçağ gazetesindeki köşesinde dile getirdi.

***

Kimseden ses çıkmamış olması manidardır.

"Sükût ikrardan gelir" özdeyişi demek ki doğrudur!

***

Bu yazıdan anlaşılan en temel görüntü, Başbakan ve cemaat arasındaki tartışmanın muazzam bir kavgaya dönüşmüş olmasıdır.

Özel Yetkili Mahkemeleri bahane ederek Başbakan'ın söylediği "Devlet içinde devlet oldular" sözünün gittiği yer belli...

Kastedilen "The cemaat" olunca, Uslu'nun yazısı daha da iyi anlaşılıyor...

Mavi Marmara olayı ile başlayan, Kürt sorununun çözümünde ciddi düşünce çatışmasına giren, devlet içindeki kadrolaşmada iyice çelişkiler yaşayan AKP-The Cemaat ayrışması iyice gün ışığına çıkıyor...

***

İddiaya göre Emre Uslu bu yazıyı savcılığın MİT Müsteşarı hakkında hazırladığı soruşturma dosyasındaki belgelere dayanarak yazmış...

Aylar önce gündeme gelen "MİT yöneticilerinin sorgulanması talebine" iktidar garip bir "telaşla" yaklaşmıştı...

Daha sonra basına sızan dosyadaki bilgi ve belgeler başta Başbakan olmak üzere, AKP'yi adeta panik havasına sokmuştu...

Aceleyle MİT Müsteşarı'nı korumak adına çıkarılan yasanın gerisinde bir şeylerin olduğu sezilmişti...

Emre Uslu "o şeylerin" bir kısmını şimdi açıklıyor!

Kavganın bel altı dönemi başlamış gibi...

***

Emre Uslu'yu önemsemek gerekir.

Mesleki dayanışmanın yanı sıra içinde bulunduğu ortam gereği bugün için Türkiye'de en derin bilgilere, en hızlı ulaşan yazarlardan biri olduğu unutulmamalıdır...

Aylar önce, Kürt meselesinde Başbakan Erdoğan'ın altından kalkamayacağı bir olayla karşılaşacağını yazmıştı!

Uludere'yi mi kast etmişti? Bilinmez... Ama yazdığı çıktı!

***

Bu yazı sonrası düşünelim;

O güne kadar cemaate esip kükreyen Erdoğan'ın İstanbul Arena'da "geri dön" çağrısı yapması tesadüf olamaz.

Hele hele içtenlikli hiç olamaz!

Üstelik Cemaatin sahiplendiği Cumhurbaşkanı Gül'le ilgili Anayasa Mahkemesi'nin Gül'den yana verdiği kararı görünce "çağrının nedeni" daha iyi anlaşılır!

Erdoğan ilerisi için atmayı düşündüğü adımlarda zorlanmaktadır.

Yol haritasında sıkışmıştır.

Bu nedenle Erdoğan bir siyasi manevra yapmaktadır.

Çağrı tamamen Erdoğan'ın gelecekle ilgili planlarını güçlendirmek adınadır.

Ancak bu strateji tutmamıştır.

Uslu'nun yazılarına bakılırsa bugün için kavga devam ediyor...

Yarın ne olacağını Emre Uslu'dan öğrenmek mümkün!

Durumun farkında olmak...

Türkiye'de çok önemli gelişmeler oluyor.

CHP Dersim Milletvekili Hüseyin Aygün kaçırıldı.

Tam CHP terör konusunda çözüme yönelik ciddi adımlar atılması için TBMM'yi olağanüstü toplantıya çağırdığı bir anda, insan hakları konusunda çalışmalar yapan, Kürt sorununun çözümü için yapıcı mücadele veren bir kişinin kaçırılması tesadüf olamaz.

Bu olay Türkiye için bir ilktir. Ve o kadar vahimdir!

***

PKK bu eylemiyle belki dünyaya yeni bir mesaj verebilir.

Türkiye'de alan hâkimiyetini ele geçirdiği imajını yayabilir.

Şemdinli'de onlarca gün süren başkaldırı eyleminden güçlü çıktığını, sonrasında batıda Foça'da, hem de askeri bir tesis içinde bombalar patlatarak tüm coğrafyada hâkim olduğunu göstermek isteyebilir.

Bunlar ilk akla gelen sonuçlardır.

Ancak bu son eylem PKK'nin, hitap ettiği kitleyi de sıkıntı içine sokmaktadır.

Özellikle batıdaki siyasi yandaşlarına bir insan hakları aktivistini, Kürt sorununu çözmede etkin çalışmalar yapan bir siyasiyi niçin kaçırdığını anlatması mümkün olmayacaktır.

PKK bu eylemiyle siyasi değil, bir terör örgütü olduğunu tekrar ilan etmiş olacaktır.

Bundan böyle çözüm içinde yer alması daha da zorlaşacaktır.

***

Bununla da kalmayacak hükümet, kamu baskısı nedeniyle devlet şiddetini daha da artıracaktır.

Şiddet, kan, gözyaşı ve kin getirecektir.

Belki PKK'nin istediği de budur denilebilir.

Türk-Kürt çatışmasını körüklemek, iç savaşa dönüştürmek temel amaç olabilir.

Ancak bu insanlık dışı talepler, birlikte yaşamayı zorlaştıracak, emperyalist oyunun gerçekleşmesini sağlayacaktır.

Hak alan değil, can alan bir örgüt olmaktan kurtulamayacaktır.

Bu durumda yapılan eylemin en fanatik PKK destekleyicilerini bile tedirgin edeceği açıktır.

İş bu noktaya geldiğinde PKK'nin "Kürtler için mücadele ediyoruz" sözünün de pek inandırıcılığı kalmayacaktır.

***

PKK'nin alan hâkimiyetini ele geçirmesindeki en etkin neden AKP hükümetinin Kürt sorununu çözmekteki ikircikli politikasıdır.

AKP demokratikleşme için atılacak adımlarda hep korkak davranmaktadır.

Çözüm önerilerinde silahın bırakılması ve demokratik özgürlük, eşitlik ve hakların verilmesi sürecinde cesaret ve kararlılık gösterememektedir.

Milliyetçi oyları almak için şoven bir üslup kullanılması ülkeyi ciddi bir ayrımcılığın eşiğine taşımıştır.

Başbakan'ın terör sorunu ile Kürt sorununu karıştırması ülke için büyük tehlikedir.

***

AKP sözcülerinin toplumsal değerlere aldırış etmeden, hegemonik tavır ve söylem içinde olması da ayrı bir tedirginlik nedeni olmaktadır.

Ayınazlıklar içinde olan AKP, "Birkaç Mehmet'in ölmesi ya da bir milletvekilinin kaçırılması önemli değildir" diyebilmektedir. CHP milletvekilinin kaçırılması hükümet tarafından önemsenmemektedir. Adeta egemen güçlerin taşeronu gibi davranan iktidarın bu tutumu ülkemiz geleceği için korkunç bir zaaf oluşturacaktır.

***

Bu gelişmelerin bir başka yönüne de dikkatle bakmak gerekir.

Hatırlanacak olursa 1993 yılında Batman'da, milletvekili Mehmet Sincar sokak ortasında öldürülmüştü.

O zaman Hizbullah'ın yaptığı açıklanmıştı.

Ancak yıllar sonra bu işin arkasında derin devletin olduğu ortaya çıkmıştı.

Böyle bir şey olacağını ummam, çünkü sonu felaket olur.

Ama bu olasılığı da akılda tutmak gerekir. Türkiye'nin gerçeğini bilenler için bu durum çok şaşırtıcı olmaz.

Yine de tüm işaretler PKK'yi göstermektedir.

Bu nedenle Kürtler için mücadele ettiğini söyleyen PKK bu eylemden ivedilikle vazgeçmelidir.

***

Asıl düşünülmesi gereken konu, devletin istihbarat örgütlerinin ortadan kaybolmasıdır.

Uludere'de 34 yurttaşın bombalanması, Suriye'de düşürülen uçak ve PKK tarafından kaçırılan yurttaşların akıbetleriyle

ilgili, başta MİT olmak üzere, hiç bir kurum ve kuruluş ciddi ve aydınlatıcı bir bilgi ortaya koyamamıştır.

AKP'nin bu kurumların gücünü zayıflattığı bilinmektedir.

***

Dersim, PKK'nin tam egemen olamadığı bir coğrafyadır.

Uzun yıllardır gerek Dersim'deki insan profili, gerekse yerleşim yapısı, PKK'yi burada istediği noktaya taşımamıştır. PKK, Dersim'de hep zayıf kalmaktadır.

Bu nedenle yörede çok sevilen ve tutulan Hüseyin Aygün'ün kaçırılmasını bir başka gözle değerlendirmek gerekir.

Ayrıca CHP'nin Kürt sorununda aldığı öncelik, bu eylemin gerekçelerinden biri olabilir.

CHP, Kürt sorununu çözmede en etkin kurumdur. PKK, CHPyi kullanamaz.

CHP, Kürt sorununu çözmede demokratikleşme ve insan hakları konularında en donanımlı partidir.

Bu durum CHP'lileri hedef haline getirebilir.

Terörle mücadele ile Kürt sorununu ayırabilen bir parti olan CHP, ülkenin demokratikleşmesi adına daha kararlı ve cesur olmalı.

***

CHP'nin TBMM'yi toplamada ne kadar haklı olduğu şimdi daha iyi anlaşılmıştır.

Meclis'i açmayan AKP ve MHP, terörün şiddetine göz yumarak bu ülkeye ihanet etmektedirler.

Sorunlar siyasetle çözülür. Siyasetin yeri Meclis'tir.

Bugün bu vahim olayı basit kişisel kaprislere feda edenler, yarın bir bakan veya valinin kaçırılmasına ya da kitlesel katliamların tırmanmasına zemin hazırlayanlar olarak tarihe geçeceklerdir.

Ya da zemin hazırladıklarının bilincinde olmalılar.

Ve bir gün hesap sorulacağından hiç şüpheleri olmasın.

Bu zevat bilmeli ki, taşıdıkları sorumluluk bugün her zamankinden daha fazladır.

***

CHP Meclis'i toplayamıyorsa acilen kendi Parti Meclisi'ni toplamalıdır. Kendi çözüm önerilerini halka sunmalıdır. Türkiye'yi barışa götürecek ciddi bir parti olduğunu göstermelidir.

Böylece ülkedeki vahim olaylara verdiği önemi ve diğer partilerle arasındaki farkı ortaya koyma fırsatını yakalamış olacaktır.

Hüseyin Aygün soruyor: Kin mi, umut mu?

Önceki günkü gazetelerde Türkiye'deki terörün vahşi sonuçları yer aldı.

Yurttaşlarımızı kahreden tabloyu gördük.

Ölen, şehit olan, yaralanan, sakat kalan ve tutuklananların toplamı içimizi acıttı...

Akan kanın debisini öğrendik!

Ağlayan anaların,yas tutan babaların sayısını ezberledik!

Yıllardır, ülkenin her yanındaki evlerde yaşanan "onarılmaz yıkımın" bilançosunu bir kez daha hatırladık!

***

Acaba;

Kaç kişi, bu tabloyu dikkatle okudu ve kendine ders çıkardı?

Kaç kişi, "30 yıllık bir kirli savaş" sonrasında, katledilen insanların hazin öyküleriyle yüzleşti?

Çöküntüyü yaşayan ailelerin elemlerini ve bu vahşete seyirci kalan siyasilerin aldırmazlığını kaç kişi kalbinde hissetti?

Kaç kişi vicdanıyla hesaplaştı?

Kaç kişi "yeter artık" dedi?

***

Kabaran "ölüm listesinin" son 10 yılında AKP var!

Ama her şeyi ile...

Acıların arttığı bir dönem...

1990'ları aratmayan bir şiddet...

Saldırılar, şehitler ve ölümler...

Baskınıyla, faili meçhulü ve kaybolanlarıyla süren aynı düzen...

Çözmek değil çözmemek üzerine kurulu bir politika...

***

Önce Kürt sorunu "benim" sorunumdur,

Sonra, Kürt sorunu "yoktur" diyen, çelişkiler içinde bir AKP!

Bölgeyi "din" ile ele geçirmeye çalışan,

Kürtlerin varlığını, yeri geldikçe inkâr eden, yeri geldikçe kabul eden ikircikli davranış...

Kendi Kürdünü yetiştiren,

iktidara "yan bakanı" yok eden bir anlayış...

***

AKP;

Çözümsüzlükleriyle,

açılım girişimleriyle,

PKK'ya alan terk etmesiyle,

Askere kızmasıyla,

Polise güvenmesiyle,

Yaptıklarıyla ya da yapamadıklarıyla,

Kararlarıyla veya vazgeçmeleriyle,

Şahinleşen bakanlarıyla,
Bakanlarını eleştiren genel başkan yardımcılarıyla,
Beceriksizlikleriyle,
Becerebildikleriyle,
TRT6'yı kurmakla,
KCK davalarıyla,
KCK'yı MİT örgütledi iddialarıyla,
Bölgede var olmaya çalışan bir parti iktidarı!

***

AKP iktidarının yaptıklarına baktıkça, Kürt sorununun çözümünün başka bahara kalacağı açık.

Uludere'de yurttaşlarımızı uçaklarımıza bombalatan, ama suçluları bulmak istemediği için kaytaran, hatta yalan söylemekten çekinmeyen, böylece, sorumluluktan kaçtığını zanneden bir iktidarın Kürt sorununu çözmesi mümkün mü?

Oslo görüşmeleri sürerken bilgi sahibi olan muhalefete; "Böyle bir görüşme yok. Bunu söyleyenler şerefsizdir" diyerek inkar eden,

Sonra bu görüşmenin varlığını kabul eden "çelişik akıllı" bir anlayış, Türkiye'deki ölümleri durdurabilir mi?

Söylediğini inkar edenlere güven duyulur mu?

***

Sonuç aynı!

Kürt sorunu devam ediyor.

Hem de başka bir yola girerek...

Daha da radikalleşerek...

Vahim olan şu; bu sorunun çözüm inisiyatifi artık Türkiye'nin Türkleri ve Kürtlerinin elinde değil!

Aktörler değişti...

Bölgeye hakim olan emperyal gücün istemediği bir çözümün uygulanması artık mümkün değil.

Sadece bu durum bile, AKP'nin ne denli bu ülkeye kötülük ettiğinin somut göstergesi olmalı!

***

5 Kasım 2005'teki Bush-Erdoğan görüşmesinde verilen tavizler sonucunda, bu sorunu Türkiye değil, ABD çözecektir!

Maalesef böyle ciddi ve rencide edici bir gerçek karşımızda durmaktadır.

ABD, İsrail ve AB'yi de yanına alarak Kürt sorununa farklı(!) projelerle yaklaşmaktadır.

***

Türkiye böyle bir kıskaç altındayken, CHP Dersim/Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'ün, PKK tarafından 48 saatlik alıkonuluşu sonrası yaptığı açıklamaların bazı kaynaklarca sorun olarak gösterilmesi, ciddi bir aymazlıktır.

AKP ve MHP'nin Aygün ve CHP için sarf ettikleri sözlerin hiçbir inandırıcı dayanağı yoktur.

AKP'nin Kürtlere bakışı ve iktidarının Kürt sorununu çözmeme niyeti bellidir.

Bugüne kadar sağlam temelleri olan bir çözüm yolu bulmadığı, daha da doğrusu, ABD'den "çözüm icazeti" alamadığı bilinmektedir.

AKP bu nedenle "basit demagoji" yaparak günü kurtarma çabasındadır.

***

MHP, zaten malum...

O anlayış, bu ülkede kafatası milliyetçiliğini körüklemekte, böylece akan kandan nemalanmaktadır.

Çünkü MHP'nin varlığı, kirli savaşın sürmesine bağlıdır!

Aygün'ün açıklamaları; son derece barışçıl ve insandan yanadır.

Kendisine yakışan üslupta, son derece ülkeyi kavrayan ve silahların bırakılması koşuluna dayatan, PKK'yı onaylamayan bir anlayışı sergilemektedir.

Dağdaki gençler de, askerdeki gençler de bizim yurttaşlarımızdır.

Bu ülkenin çocuklarıdır.

Elinde silahla gezmek istemediklerini, toplumsal barışın oluşmasını beklediklerini, şiddetin durdurulmasını ümit ettiklerini söyleyenleri kucaklamak gerekir.

MHP ve AKP yandaşlarının beklediği gibi PKK'yı tahrik etmek ve savaş çığlıkları atmak,barışı engelleyici sözler sarf etmek, ne Hüseyin Aygün ne de CHP'nin yapacağı iş değildir.

CHP'ye ve Aygün'e yakışan barış yolunda sorunun çözümü için mücadeleye devam etmektir.

***

Önce kendi içimizde demokrat olmalıyız.

Ve vicdanımıza sormalıyız;

Neden yanayız?

Kan ve ölümden mi? Yoksa barış ve yaşamdan yana mı?

İşte çözüm

"İşin çivisi çıktı" özdeyişinin gerçek olduğu günleri yaşıyoruz...

Ağustos ayının başından beri süren terör olayları, giderek şiddetini arttırıyor.

Terör, bu coğrafyada ayan beyan istediği yöntemi kullanıyor.

Sanki önünde herhangi bir engel kalmamış gibi...

Son bir ayda kaybettiğimiz asker ve sivillerin sayısı 60'a yaklaştı!

***

Kanlı eylemler artık şehir merkezlerinde sürüyor.

Üstelik o kadar pervasızca yapılıyor ki;

Sanki devlet otoritesi yok olmuş...

Akıllar durmuş!

Millet sinmiş ve adeta yapılanları kabullenmiş!

Çünkü korkuyor...

Biliyorlar ki, iktidar hiçbir şey yapmıyor ve sadece konuşuyor.

Güvenlik güçlerini, başındakiler değil, hükümet yönetiyor.

Kısacası konunun uzmanları değil, siyasi rantçılar ortalıkta dolaşıyor!

***

Belki, lanetlenen bombalı eylem sonrası cenaze töreninde, siyasetin tüm aktörleri ortak bir resim verdi...

Ama sorunun çözümü, kanın akmasının durması ve terörün önünün alınması için "ortak bir siyaset aklını" ortaya koymaktan yana hevesli görünmediler.

Toplumsal infialin hışmından korkarak temel çözümlerin değil, günün kurtarılması yolunu tercih ettiler.

Yine tribünlere, yani, kafatasçı milliyetçilik duygularına oynamayı yeğlediler!

***

Evet...

PKK terörünün azgınlaşmasında Suriye, İran ve Irak'ın parmağı var.

PKK'yı destekleyen ve kollayan bir strateji içinde oldukları aşikar.

Hatta eylemlerde kullanılan bomba, silah ve çeşitli mühimmatları bu ülkelerin verdikleri de bilinen bir gerçek.

Peki, bunun sebebi ne?

AKP iktidarı!

AKP hükümeti İran, Irak ve Suriye ile husumet içinde...

Suriye'ye adeta savaş ilan etmek üzere...

Cumhuriyet tarihinde ilk kez, komşularımızla bu denli kavgalı hale geldik.

Ve üstelik AKP iktidarı komşularla en tehlikeli oyunu oynuyor.

Çatışma gerekçelerini insani duygularmış gibi gösterip aslında mezhepsel farklılıklar üzerine oturtuyor.

Bir yıl önce aynı kimlikli insanlarla dost iken şimdi uzlaşmaz bir düşmanlık gösterisinde bulunuyor.

Sebebi belli!

ABD, İsrail ve AB'nin taşeronluğu, iktidarın şahsiyetli siyaset yapmasını ve basiretli komşuluk ilişkisini kurabilmesini engelliyor!

***

Gaziantep'te patlayan o melun bomba sonrası açıklamalara bakılırsa ibretlik bir durumla karşı karşıyayız.

Bir taraftan yapılacak eylemlerin bilindiği söyleniyor...

Bomba yüklenen aracın altı aydır takipte olduğu açıklanıyor...

Gaziantep'e bir saldırı düzenleneceğinin istihbaratının alındığı beyan ediliyor...

Hatta kent içinde teyakkuza geçildiği bildiriliyor!

Diğer yandan en işlek yerde bulunan bir karakolun önüne, elini kolunu sallayarak, ne olduğu meçhul bir aracın park etmesine izin veriliyor!

Hem de bayramda ve akşamüstü!

Neyse ki nöbetçi polis, inisiyatif kullanarak bu aracı karakol önünden 25 metre uzağa park ettirmiş, böylece daha büyük bir katliamın sergilenmesini engellemiştir.

***

Gaziantep Milletvekili Şamil Tayyar "Böyle bir vahşetin yapılacağını biliyorduk, yetkilileri uyardık" diyor.

Ama bu bilgileri paylaştığı gün Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay, "Böyle bir bilginin sunulmadığını" açıklıyor...

Dünkü gazetelerde de "olayın koordinatörünün bir öğretmen olduğu ve en kısa zamanda faillerin bulunacağı" Cumhurbaşkanı tarafından bildiriliyordu.

Kısacası görünen o ki;

Terör şiddetlendi, müthiş bir hızla Türkiye'nin her yanında kendini gösteriyor, akan kan hızlandı...

Her gün şehit törenleri ve aile faciaları dile getiriliyor.

Hemen her yörede vahşetin dramı açıkça görülüyor.

Siyasette hamaset, 30 yıldır aynen devam ediyor.

Olan şehitlere, sivillere, yol ortasında patlayan bombalarla ölen bebelere oluyor.

***

Gece gündüz demeden Türkiye'nin her bölgesinde PKK yol kesiyor...

Adam kaçırıyor...

Bombalıyor...

Askeri garnizonlara aynı anda birden fazla saldırlar düzenliyor, ağır silahlarla gövde gösterisi yapıyor...

Hatta BDP'li milletvekilleriyle kameralar önünde öpüşüyor, konuşuyor...

Adeta meydan okuyor!

***

Bu durum düşündürücüdür.

AKP'leşen devletin;

"Güvenlik kalkanları" yıkılmıştır,

"İstihbarat zaafı" oluşmuştur,

"Yetkilileri" birbirine girmiştir,

Ve hükümet ne diyeceğini bilememektedir.

Tam bir "zaaflar manzumesi" dikkat çekmektedir!

***

Tüm bu tablodan anlaşılan o ki,

Kürt sorunu başka bir yola girmektedir.

Kasisli ve tehlikeli bir yola!

BDP-PKK kucaklaşması bu sorunun demokratik yolla çözülmeyeceğinin BDP'ce ikrarı olmuştur.

Belki BDP, PKK'yı kendi içinde meşrulaştırmıştır, ancak Türkiye indinde "terörle ilişkisinin" varlığını da kabul etmiştir.

***

Silahla siyaset kucaklaşamaz.

Siyaset, demokrasi, hak, eşitlik ve adalet talebini, silah ve şiddetle gerçekleştiremez.

Silah, siyasete izin vermez.

Temsil ettiğini söylediği halkı öldüren bir anlayış terördür.

İnandırıcılığı yoktur.

Kutsal amaç uğruna sivillerin öldürülmesi, bu yüzyılda, aldatmacadan başka bir şey olamaz.

Talepler, geniş kitlelerde korku değil, katılımı sağlamalıdır.

Ancak bugün PKK, Türkiye halkının büyük bir çoğunluğunun ve üstelik de Kürtlerin önemli bir kısmının lanetini almaktadır.

Silahın gölgesinde demokrasi yeşermez.

Silah ve barut kokusuna alışanların, çevre ve insana saygıyı unutmaları doğaldır.

Elinde silah olanın önceliği, bir başkasının değil kendi hayatı olduğuna göre, kan akıtmakta beis görmez.

***

Anlaşılan o ki; daha çok kanlı eylemler yapılacak.

Bilek bükme çabasında daha çok gençler ölecek.

Bugünkü küresel ortamda "kanla" demokratik talepler, demokratik devlet kurulamaz.

Böyle devem ederse Türkiye halkı farklı bir yapıda, farklı bir tepkiyle cevap verebilir.

Korkarım ki, sonu "Pirus zaferine" dönüşür!

***

Bu konuda ısrar edenlere bir tavsiyem var.

Aslında Türkiye Cumhuriyeti'ne bir öneri sunuyorum...

Türkiye hemen bir referanduma gitmeli!

Kürtler ve Türkler birlikte yaşamak mı istiyor?

Yoksa ayrılmak mı?

Çözüm yolunun aydınlık olması için doğru bilgilere ancak bu şekilde ulaşabiliriz.

Sonuç, hepimizin gerçekleri görmesini sağlayacaktır.

Kimin kimi temsil ettiği belli olacaktır.

***

Özgür irade ile insanların geleceklerini tayin etme hakkını kullanmaları barışı getirecektir.

Türkiye ve Ortadoğu'da oynmak isteyen emperyal güçlere de böylece bir cevap verilebilecektir.

Çözüm için kan dökülmeden takip edilecek en akılcı yol bu olacaktır.

Yorumsuz

CHP Genel Başkan Yardımcısı Haluk Koç, iki gün önce çok önemli bir belge açıkladı.

İlginçtir bu belgeyle ilgilenen çok fazla kişi olmadı.

Her konuda AKP'nin yandaşlığını yapan, milliyetçiliğine toz kondurmayan MHP bile bu konuyu görmezlikten geldi.

Herhalde yerel yönetim seçimlerini erkene almak adına işbirliği içinde oldukları AKP'yi ürkütmek istemediler!

***

Hatırlayacaksınız; 2010 Referandumu sırasında, hükümet ile PKK'nın görüşmeler yaptığı "iddiası" meydanlarda dile getirilmişti.

Başbakan bu sözlere "Yok öyle bir şey! İspat edemeyen şerefsizdir" diye cevap vermişti.

***

Sonra basma, yapılan bu görüşmeler sızdı!

Bu kez Başbakan, "Ben görüşmedim, devlet görüştü" diyerek olaydan sıyrılmaya çalıştı.

Çünkü o sıralar Türk milliyetçiliği üzerine oynuyordu.

***

Suriye konusunda baştan beri hata üzerine hata yapan iktidar, uyguladığı yanlış dış politikalar sonucunda ülkemizde, Suriye ve Irak'ın dahliyle, yeniden kirli savaşın ateşlenmesine neden oldu.

Her gün gelen korkunç terör haberleriyle yıkılan Türkiye, müthiş bir darboğaza girdi.

Ortaya çıkan bunalımlı havadan dolayı, geçen hafta Haluk Koç bu görüşmeleri tekrar gündeme getirdi.

***

Haluk Koç, Başbakan'a önce beş soru yöneltti. Sorular şöyleydi;

1- Oslo tezgâhları öncesinde ve sırasında görevlendirdiğiniz devlet yetkilileri İmralı'dan Kandil'e kaç mektup götürmüşlerdir? Bu mektupların içeriğinden Abdullah Öcalan'ın ve Kandil'in planlarından ne derecede haberdarsınız, ne önlem aldınız? Kuryelik görevini devlet görevlisi olarak kimler yerine getirmiştir?

2- İngiltere'nin koordinatörlüğünde gizli kapaklı yürütülmesini sağladığınız Oslo görüşmelerinde özel temsilciniz Hakan Fidan'ın, kendi sözlerinden aynen aktarıyorum, "Öcalan'ın ülkeye ve bölgeye yönelik vizyonu Başbakan'la yüzde 90-95 örtüşüyor" sözleri doğru mu?

Bu sözlere Sayın Başbakan açıklık getirmek zorundadır. Terörün başı Abdullah Öcalan ile hem ülke bazında hem bölgesel bazda yüzde 90-95 uyuştuğunuz noktalar, mutabık kaldığınız noktalar nelerdir? Öcalan ile fikren hangi noktalarda kucaklaşıyorsunuz?

3- "Terörle mücadele edilir, siyasetle müzakere edilir" sözü Başbakan'a ait... Tüm bu gelişmelerde eli kanlı terör örgütü PKK'yı siyasi kurum gibi muhatap aldığınızı fark etmediniz mi? PKK'nın MİT ve devleti oyalayıp örgütün 4. stratejik mücadele hamlesini hayata geçirmesine nasıl gözünüzü karartarak, vicdanınızı kapatarak yardımcı oldunuz?

4- Bu sürelerin sonunda PKK'nın kendi çözümlerini dayatması ve koşullar olgunlaştığında tek taraflı olarak bunları fiilen hayata geçirmesi kolaylaşacaktır. Bu sürecin altyapısını siz, bu şekilde oluşturmuş olmuyor musunuz?

5- Koordinatör devlet İngiltere'nin imzaladığı bilinen Oslo müzakereleri sonrasındaki protokolleri ve mutabakat metinlerini ekleriyle beraber açıklama cesaretiniz var mı?

***

Başbakan bu sorulara;

"Bunları soran namerttir. Bunlar 3-5 koyunu güdemez" diyerek cevap vermiştir!

***

Haluk Koç bu yanıtı şöyle değerlendiriyor;

"Bu üslup son derece yanlış ve iticidir.

Başbakanın yapması gereken tek şey, doğruyu söylemek olmalıdır.

Bu şekilde cevap vermek, gerçekleri saklama psikolojisinin sonucu olarak algılanabilir.

Ayrıca görüşme yapılabilir, ancak meşru zeminde olur. Ve en azından TBMM haberdar edilir.

Şimdi ben şerefime düşkün bir kişi olarak bu görüşmenin belgesini sunuyorum.

Şerefsiz ve namert kim? Yorumu halk yapsın!"

***

Ve Haluk Koç, Oslo toplantısı sonrası ve Haziran 2011 seçimi öncesi yapılan bir görüşmenin İngiltere tarafından tutulan mutabakat metnini 18 Eylül 2012 günü kamuya açıklıyor.

***

MUTABAKAT METNİ

Üç paragraflık giriş ve 9 maddeden oluşan iş bu mutabakat metni, taraflar arasında arabuluculuk yapan "Hakem Devlet" (HD) temsilcileri tarafından, taraflar adına imza altına alınmış ve aslı HD merkezinde arşive alınmıştır.

Türkiye ve PKK temsilcileri arasında yapılan görüşmelerde mutabakata varılan hususlar:

Yaşanan çatışmalı sürecin Türkiye'de şiddet, can ve mal kaybına neden olduğu gerçeğinden ve kalıcı barış, güvenlik, uzlaşı ihtiyacından hareketle; taraflar Oslo toplantıları sürecinin devamı konusunda hemfikirdirler.

Taraflar, demokrasi, insan hakları ve evrensel hukuk ilkeleri temelinde Kürt sorununun çözümünde diyalog ve müzakere yolunun esas alınması konusunda görüş birliğine ulaşmış ve bir an evvel müzakerelere başlamanın gerekliliğine inanmaktadırlar.

Oslo sürecinin başlangıcından bugüne dek yürütülen çalışmalar ve atılan olumlu adımlar, Kürt sorununun siyaset zemininde ve kamuoyu nezdinde tartışılabilir hale gelmesine ciddi katkı sağlamıştır.

Üzerinde mutabakata varılan hususlar:

1- Taraflar, süregelen Oslo ve İmralı süreci bağlamında Kürt sorununun çözümü konusundaki kararlılıklarını koruduklarını bir kez daha belirtmişlerdir.

2-Taraflar, bu güne kadar Oslo ve İmralı süreçlerinde vurgulanan Kürt sorununun kalıcı çözümüne yönelik temasların sürdürülmesi ve yürütülecek çalışmaların Anayasal ve yasal çerçevede sonuçlandırılmasının esas alınmasının gerekliliği konusunda varılan mutabakatları teyit ederler.

3-T araflar, 10 Mayıs 2011'de İmralı'da yapılan görüşmede Sayın Öcalan tarafından sunulan, "Türkiye'de Temel Toplumsal Sorunların Demokratik Çözüm İlkeleri Taslağı", "Türkiye'de Devlet ve Toplum İlişkilerinde Adil Barış İlkeleri Taslağı" ve "Kürt Sorununun Demokratik Çözüm ve Adil Barışı İçin Eylem Planı Öneri Taslağı" adı altındaki taslaklar konusunda, en geç Haziran'ın ilk haftasına kadar görüş ve önerilerini sunarlar.

Kürt tarafı, sözü edilen taslakları memnuniyetle karşılar, prensip ve ilkesel olarak kabul eder.

4- Taraflar, ayni süre içinde yukarıda adı geçen taslaklarda zikredilen Anayasa Konseyi, Barış Konseyi, Hakikat ve Adalet Komisyonu için isim düzeyinde çalışma yaparlar ve netleştirdikleri isim önerilerini sunarlar.

5- Türk tarafı, seçimlerden sonra en kısa zamanda örgütü temsilen iki kişinin Sayın Öcalan'ı ziyaret etmesi, yukarıda adı geçen konsey ve komisyonlar kurulduktan sonra, birer alt komisyonlarının da Sayın Öcalan'la ilişkilendirilmesini taahhüt eder.

6- Kürt halkının siyasi ve legal temsilcileri, basın yayın organları ve çalışanlarına yönelik uygulanan baskı, tutuklama ve çalışmalarını engelleme vb yönelimlere son verilmesi ve KCK adı altında gerçekleşen siyasi operasyonlarda tutuklananların serbest bırakılması sürecin yumuşatılması ve çözüm yönünde ilerlemesi için önemli bir adım olacaktır. Bu çerçevede Türk tarafı ilk adım olarak Newroz ve sonrasında tutuklanan Kürt siyasetçileri bırakmayı taahhüt eder.

7- Taraflar, seçimlerin güvenli bir ortamda geçmesi ve ortamın normalleşmesi için, en üst düzeyde kamuoyuna açık çağrı yapacaklardır.

8- Kürt sorununun nihai çözümünün, ancak çatışmasızlık zemininde gerçekleşebileceğinden hareketle tüm askeri, siyasi ve diplomatik operasyonların ve eylemlerin durdurulması ve uygun tedbirlerin karşılıklı geliştirilmesi esastır. Bu çerçevede taraflar, 15 Hazirana 2011'e kadar her türlü operasyon ve askeri eylemlerini durdururlar.

9- Taraflar, müzakereleri derinleştirmek ve gündemdeki konuları tartışmak üzere hazırlıklarını yaparak 2011 Haziran ayının ikinci yarısında bir araya gelmeyi kararlaştırmışlardır.

***

Metin böyle...

AKP, seçimleri kazanmak adına, toplumda infial uyandıracak, ölümlere neden olacak çatışmaları durdurabilmenin yolu olarak bu mutabakatı yapmıştır.

Ama daha sonra verilen sözler yerine getirilmediği için kan oluk oluk akmakta, gençlerimiz ölmeye devam etmektedir.

Yukarıdaki süreçle ilgili çok fazla söylenecek başkaca söz de kalmamıştır.

***

Kürt sorunu Türkiye için hayati önem taşıyor.

Türkiye, bu sorunu mutlaka ve en kısa zamanda çözmek zorundadır.

Çözümsüzlük bizi önce toplumsal gevşemeye, sonra da dağılma sürecine sokacaktır.

Türk ve Kürtlerin kucaklaşmasını engellemek isteyenler tabiî ki olacaktır.

Ancak, birlikte yaşam istemi ve ayni toprakta barış içinde yaşama anlayışı güçlendikçe, her türlü oynanan oyun, kolayca bertaraf edilebilecektir.

***

Barış, birbirini anlamak, dinlemek ve kabul etmek, demokrasiyi özümsemek ve demokratik kurallara tahammül etmekle oluşacaktır.

Bu nedenle silahları bırakarak, bir masa etrafında diyalogla sorunu çözme zamanı gelmiş hatta, geçmektedir.

Ölüme yatmak...

Cumhurbaşkanı Kürt sorunuyla ilgili yıllar önce, "İyi şeyler olacak" demişti.

O "iyi şeylerin" ne olduğunu son üç yılda Türkiye gördü...

O günden bugüne kadar yüzlerce gencimiz öldü!

Anaları ağladı, aileleri yas tuttu.

Gelen her şehit haberi, dağda ölen her genç, patlayan her bomba insanlıktan bir şey alıp götürdü.

Toplum daha da bölündü.

***

Türkün Kürde, Kürdün Türke olan öfkesi arttı.

Öfke giderek kine, kin de hınca dönüştü...

***

Kin ve hınç, öç almayı getirdi. Öç alma isteği düşmanlığı, düşmanlık da öldürmeyi meşrulaştırdı.

***

Araya kan girdi.

Bu kan davası daha ne kadar sürecek?

Bu sorun can almaya daha ne kadar devam edecek?

***

Zaman zaman birbirimize kızsak ya da başkaldırsak, isyan edip çatışsak da sonunda hep kucaklaştık.

Birlikte yaşamanın keyfini çıkardık.

Şunu hep bildik,

Ağalar, beyler,

Padişahlar, sultanlar,

Paşalar, şeyhler bizim karışmamızı istemediler!

Köylerinde maraba kalmamızı, elde silah onların zenginliklerini beklememizi yeğlediler.

Kimliklerimizi tanımadılar, insanlıklarımızı inkâr ettiler.

***

Oysa biz, bin yıldır kardeştik.

Türküleri, ezgileri birlikte söyledik, halaya birlikte durduk.

Kız aldık, kız verdik.

Enişteleri sevdik, gelinleri baş tacı ettik.

Çocuklar, torunlar doğdu.

Kan karıştı, aile olduk.

***

Şimdi de birlikte yaşamak istiyoruz!

Birbirimizi horlamadan, dışlamadan, kimliğimize kültürümüze el de, dil de uzatılmadan, yan yana birbirimize sarılarak, dayanışmamızı güçlendirerek yaşamak istiyoruz.

Kürt ile Türkün aynı haklara sahip, eşit, özgür ve güvende olmasını istiyoruz.

***

30 yıldır bu gerçekleri bilen, ama gereğini yapmamakta direnen sağ iktidarlar ve onların arkasındaki güçler, kardeşçe el tutuşmanın yerine, insan olma onurunun önüne, kan ve kafatasçı milliyetçiliği koydular.

***

Milliyetçilik ayrıştırmayı, ötekileşmeyi, yabancılaşmayı ve bölünmeyi getirdi.

İnkâr, politika oldu!

Akan kan, ekonomik rantı oluşturdu!

Siyaset hamasetle yapıldı!

***

Ölüm üzerinden milyar dolar kazanıldı!

Kan davası yüzünden milyonlarca insan düşmanlaştırıldı!

Soyanın, öldürenin, tahrik edenin ismi değişti!

Düzen devam etti...

***

Şimdi yine Başbakan ve Cumhurbaşkanı "Bekleyin iyi şeyler olacak" diyor.

Aslında iyi şeylerin ne olduğunu, onlar da bilmiyor!.

Bilselerdi şimdiye kadar çoktan o iyi şeyleri yapmaya çalışırlardı.

Bu ülkede Kürt sorunu çözülmezse demokrasi oluşamaz.

Kürtler her alanda eşit olduklarına inanmazlarsa barış kurulamaz.

Türklerin değerlerine saygı duyulduğu gibi, Kürtlerin de değerlerine saygı duyulması gerekir.

Bu ülkedeki farklılıkların varlığını kabul etmekte geç kaldık.

Öldürerek değil, sahiplenerek sorun çözülebilir.

***

Terör, silah, şiddet insanlık adına kabul edilemez.

Ancak onların varlığını oluşturan nedenleri göremediğimiz, bu doğrultudaki sorunları çözmediğimiz, insanların beklentilerine cevap vermediğimiz sürece, şiddet durmaz, silahlar da gömülmez.

Şiddet, toplumun sorunlarını bahane ederek varlığını sürdürüyor.

Sorunlar çözüldüğünde mazereti kalmayacaktır.

Devam ettiği takdirde kanın akmasına vesile olduğu için lanetle karşılanacaktır.

***

Bu nedenle özelikle siyaset, çıkarcı değil, samimi olmalı.

Sorunun çözümünde diyalog kurmaktan, etraflı konuşma ve müzakere etmekten korkmamalıdır.

Siyasetin ve siyasi iktidarın yapması gereken ham milliyetçilik adına oy peşinde koşmak olmamalıdır.

Toplumun birlikte yaşama talebinin kalıcı olması için "uzlaşma anlayışını" güçlendirmelidir.

***

Cezaevlerinde 38 gündür, KCK davasından tutuklu ve hükümlülerinin başlattığı açlık grevi sürüyor.

Bu durum kimsenin ilgisini çekmiyor.

Birkaç haber, birkaç demeçle geçiştiriliyor.

Oysa;

Düşüncesi ve talepleri uğruna ölümü seçen bir insanın ne denli kararlı olduğunu düşünmek gerekir.

O insanın ölecek kadar davasına inandığını anlamak gerekir.

O insanın onuru önünde saygı göstermek gerekir!

Kaldı ki bu insanlar, kendi dillerinde savunma hakkının kısıtlanmasından öte, dışarıda yaşayan insanların hak ve talepleri için, eşit ve özgür insan olmanın önündeki engellerin kaldırılması için ve Türkiye'de barış içerisinde yaşayabilmek adına ölüme yatmışlar.

***

Onlara, herkesten ve her şeyden daha fazla saygı duymalıyız.

Şayet Başbakan ve Cumhurbaşkanı iyi şeylerin olacağını göstermekte samimi iseler; halkımız adına ölüme yatan bu" onurlu insanları" ikna edip onları yaşama döndürerek işe başlamalılar!

***

Laf etme zamanı geçti. Artık icraat zamanı!

Ancak şu gerçeği unutmayın;

ABD, AB ve BOP o iyi şeylere müsaade etmedikçe, onlar daha çok bu lafı ederler.

Başbakan dikkat etmeli!

Doğrusu ülkedeki son gelişmelerden çok umutluyum.

İlk kez, "devlet ve siyaset" birlikte Kürt sorununu çözme doğrultusunda yeni bir hamle yapıyor.

Önce MİT ile Öcalan'ın konuşması, daha sonra Öcalan ile Mardin Milletvekili Ahmet Türk ve Batman Milletvekili Ayla Akat Ata'nın görüşmesi, ülkede "barış" umudunu yeniden yeşertti.

Bizzat Başbakan'ın ağzından böyle bir adımın atıldığının duyurulması da ayrı bir önem taşıyor...

Yapılan görüşmelerin ve hedeflenen amacın kamuoyu önünde gelişiyor olması, şeffaflaşma adına yeni ve olumlu bir gelişme.

***

Aslında dikkatle bakıldığında yapılanın, "iyi niyetle bir masa etrafına oturma iradesinin" ortaya konulması olduğu görülüyor.

Silahların bırakıldığı, PKK'nın Türkiye'nin dışına çıktığı, anayasal değişimlerin üzerinde anlaşıldığı gibi sonuçlanan bir durum söz konusu değil.

Hatta henüz etraflıca belirlenen bir yol haritası ve başlatılmış bir müzakere de yok.

Ahmet Türk, çok akılcı ve son derece yapıcı bir şekilde durumu anlattı.

"Barış adına müzakere yapma iradesi güçlü bir şekilde ortaya konulmuştur" dedi...

Bundan sonrası tarafların sağduyusuna, halklarına karşı duydukları sorumluluğa, akan kanın durması istemlerine ve anaların acısının dindirilmesindeki samimiyetlerine kalmış bir şey...

***

Telaşlanmak ya da sevinmek için çok erken...

Zorlu bir yola çıkıldı.

Şimdi, "kararlı ve dirençli" olma zamanı.

Türkiye Cumhuriyeti'ni bölmeden, demokratik bir devlette tüm haklarına kavuşmuş, eşit, özgür ve çağdaş yurttaşlar olarak birlikte, kardeşçe yaşama koşullarını yaratmak zorundayız.

Bu bilinçle yola çıkıldığı anlaşılmalı.

***

Öncelikle siyasilerden beklenen, bu umutlu barış adımının sağlam atılmasına özen göstermeleridir...

Devlet, eski ve şiddet yanlısı duruşu yerine çözüm anlayışını koyduğunu kanıtlamalıdır...

***

Geçmiş deneyimlerimizden hareketle şu vurucu gerçeğin altını çizmemiz gerekiyor.

Kürtler güvenmek, Türkler de inanmak istiyor.

Güven ve inanç, kucaklaşmanın temel değerleri...

30 yıldır, ölenler, sakat kalanlar, sevdiklerinin acısını çekenler, birlikte yaşamak ve haklarını derin ilişkili egemenlerden almak için bedel ödedi.

Artık, kan, kin ve düşmanlık yerini kardeşliğe bırakmalı.

Çok kültürlü bir ülkede ancak, çoğulcu demokrasi ve demokratik devletle bu duygulara cevap verilebilir.

Mardin'den Mersin'e gelen, Bitlis'ten Bursa'ya giden, Van'dan sonra İstanbul'u mekân seçen Kürtler, Türkiye'yi terk etmek değil, bu ülkede eşit ve özgür yurttaşlar olarak yaşamak istiyor.

***

Onlarca yıldır süren Kürt sorununun demokrasi ile çözülmesini istemeyen güçlerin varlığı, bilinmeyen bir gerçek değil.

Kabarmış duygularımızı zaptederek, abartmadan, mantık ve gerçekler ışığında diyalog yolunu açınalı ve çözüm için kararlı olunmalıdır.

Edilecek tek yanlış söz, yapılacak en ufak güç gösterisi, yanlış anlamalara neden olacak tek bir eylem, barış yolunu kesmek isteyenlere müthiş imkânlar sunar.

***

Dün ASKON'da Başbakan'ın yaptığı konuşma, bu çerçevede çok yanlıştı.

Ülkeyi yakan böyle bir konuda, bugüne kadar yapılanları görmezlikten gelmesi, muhalefeti hep önünde engelmiş gibi göstermesi, sorunu basitçe iç politikaya alet etmesi, insanlar için hassas olunan noktalara parmak basması, kısacası ciddiyetten uzak "laf ebeliği yapması" hiç hoş olmadı.

Hele bundan önce ana muhalefet CHP'nin bu defa samimiyetle destek vermesini, "Kendisinin krediye ihtiyacı var" diyerek küçümsemesi kendisi adına büyük felaketti.

Başbakan'ın bu tavrı ile ya Kürt sorununu çözmekte inançlı olmadığı ya da Kürt sorununun vahametini tam anlamadığı anlaşılıyor!

Eğer bu kez de, Cumhurbaşkanlığı ve gelecek seçimleri kazanmak adına bir oyun içine girmişse bu ülkenin son şansı olur ki, böyle bir yıkımın altından ne kendisi, ne de partisi bir daha kalkamaz!

***

Medyadan önce başta Başbakan olmak üzere herkes, sorumlu ve çok dikkatli hareket etmelidir.

Çukurca karakol baskını ve Paris'teki üç Kürt kadın yöneticinin öldürülmesi barış sürecini engellemeye yönelik müthiş bir "kışkırtma" girişimidir.

Türkiye'de insana saygılı, eşit ve özgür yurttaş olmak isteyen herkesin birinci görevi, barış güneşinin üstüne karabulutların çökmesini engellemek olmalıdır.

Ertelenemez görev!

Paris'te öldürülen üç Kürt kadın siyasetçinin Türkiye'ye getirilerek Diyarbakır'da defnedileceği bilgisi, yeni bir polemiğin kapısını açtı.

Öncelikle şu bilinmeli ki, tedbir ile vehim farklı şeylerdir.

Başlayan barış sürecini durduracak ya da hepten yok edecek davranışların herkese zarar verdiği, en fazla da Türkiye'nin aleyhine olduğu artık tartışılmıyor.

Tabii Habur deneyiminden dersler çıkarmalıyız.

O gün yaşadığımız şanssızlığın faturasını çok ağır ödediğimizi de unutmamalıyız.

***

Ama her zaman aynı şeyler olacak diye de beklememeli.

Toplumsal irade, barış yanlısı olduğuna göre bozguncu yapılara müsaade etmeyecektir.

Zaten bu defin töreninin nedeni, başlı başına Kürt sorununun çözümüne köstek olmak değil midir?

Vahşi ve kabul edilmez suikastların gerekçesinin barışı değil, savaşı körüklemek adına yapıldığı bellidir.

Failleri ivedilikle bulunmalı, daha önce de atılan önemli adımların engellendiği gibi, bu defa da tarihi bir başlangıcın önü kesilmemelidir.

***

Hatırlayacaksınız, Cumhuriyet sürecinde ilk kez SHP, Kürt sorununun çözümü için kurulan HEP'i büyük bedeller ödeyerek parlamentoya taşımıştı.

SHP, o gün çok doğru ve tarihi bir adım atmıştı.

Dün yapılanlar, bugün daha da iyi anlaşılıyor...

Şiddet ve silahla değil, ancak siyasetle çözülebilecek bu sorunun "doğal yerinin" TBMM olduğunu o gün SHP söylemişti...

SHP; hak, eşitlik ve özgürlükler üzerine kurulan demokratik çözümün, aslında, Türkiye'nin "demokratikleşmesi" için gerekli olduğunu topluma göstermişti.

***

Nitekim;

SHP ve DYP'nin kurduğu 49. hükümet programında ve "koalisyon protokolünde" Kürt sorununun çözümü için çok önemli adımlar atılmıştı.

Hüseyin Yayman'ın yeni çıkardığı, "Türkiye'nin Kürt Sorunu Hafızası" adlı kitapta bu önemli hedefler çok belirgin bir şekilde sıralanmıştır.

İnkârcı politikaların devamı olan sağ görüşün en öndeki lideri Demirel bile, Diyarbakır meydanında ilk kez, "Kürt realitesini tanıyorum" açıklamasını yapmıştı.

Ardından sıralanan demokratikleşme paketi, ülkeye müthiş bir rahatlama getirmişti.

***

Sonra ne oldu?

21 ve 22 Mart 1992 Newroz olayları, ülkenin içini de, siyasetini de cehenneme çevirdi.

Tanklar tüfekler konuştu.

Şırnak'ta yüzlerce insan öldü.

PKK şiddeti arttı.

Asker misilleme yaptı.

Ardından Uğur Mumcu'yla başlayan, Jandarma Komutanı Eşref Bitlis, Adnan Kahveci, Cumhurbaşkanı Özal'ın ölümleri ve 33 erin Bingöl'de taranması, 2 Temmuz Sivas Katliamı, Başbağlar vahşeti ile devam eden 1993 yılı geçti.

Binlerce faili malum cinayet...

Devletin de hükümetin de başı değişti.

Türkiye "adı konmamış" bir darbe yaşadı!

***

"Kürt realitesini tanıyorum" diye işe başlayan siyaset, "ülke yanıyor" diyen güvenlik bürokrasisinin taciziyle araya sıkıştı kaldı!

Çiller gibi zayıf yöneticilerin basiretsizliğiyle de Kürt sorunu çözümsüzlüğe bırakıldı...

***

Oysa 21 yıl önce, 49. hükümetin yapmaya çalıştıklarının birkaçına bakarsak;

- Kürt Dil ve Kültür Enstitülerinin kurulması,
- Kürtçenin öğretilmesi ve geliştirilmesi,
- Eski yer isimlerinin tekrar verilmesi ve insanlara ad verme özgürlüğünün sağlanması,
- GAP TV ve TRT radyolarının Kürtçe yayın yapması,
- Çözüm önerisi getiren Kürt partilerinin kurulması,
- Faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması,
- Propaganda suçunun kaldırılması,
- Genel af çıkarılması gibi,

Bir dizi yasal düzenleme yapılmasına dair girişimler ya başlamıştı ya da Meclis'e sunulmuştu.

***

O zaman, kimsenin el atamadığı konular çözülmek üzere masaya, hem de siyasi irade tarafından konmuşken, şiddet, terör ve silahın susmaması kanın oluk oluk akmasına neden olmuştu.

Provokasyonlar, yapılması gerekenleri önlemişti.

***

Geçmişten ders çıkarmalıyız.

Herkes üzerine düşeni samimiyetle yapmalı.

Gerekirse CHP İmralı'ya gitmeli!

Aslında çözüm için en fazla çaba gösteren SHP/CHP'dir.

Şimdiye kadar ortaya koyduğu her düşünce, her çalışma ve her rapor, bundan böyle daha cesur ve önemli adımlar atmasını zorlamaktadır.

Çabaları, CHP'nin ülkeye ve sola karşı bir vicdan borcu olduğunu ortaya koymaktadır.

Barışa kolay ulaşılamaz.

Muhalefetin, sorunun doğru çözümüne halk adına katkıda bulunması, gelişmeleri odağından takip etmesi başarı için gereklidir.

Unutulmamalı ki; Türkiye'de barışın kesintisiz kurulması için herkesin, gelecek kuşaklara karşı ertelenemez bir görevi vardır.

Başbakana ayar vermek lazım

Bugün, üç Kürt kadın siyasetçisinin Diyarbakır'da cenaze töreni var.

30 yıllık kanlı dönemin kayıplarından üçü bugün, binlerce kişi tarafından Diyarbakır'da sonsuzluğa uğurlanacak.

Herkes yasını kalbine basacak, duygularını, ağıtlarını ve gözyaşlarını özgürce sergileyecek.

Ama barışa olan umudunu, aydınlık, güzel ve kardeşçesine yaşayacağı demokratik Türkiye hayalini unutmayacak.

Her türlü tahrike karşı, cesur ve kararlı bir şekilde direnecek...

Direnecek ki, insanlar bir daha ölmesin, yıllardır süren acılar artık anaların yüreğini dağlamasın.

Direnecek ki, Türkiye demokratik, yurttaşları eşit, özgür ve mutlu olsun.

Yas ve acı yerine, ılık barış rüzgârlarının estiği ovalarda yetişen kiraz ağaçlarına konan beyaz güvercinler neşeyle uçsun.

Direnecek ki, o günler uzakta kalmasın!

***

Aslında bugün sadece Diyarbakır'da değil, Türkiye'nin her yanında, insan ve yurt sevgisiyle dolu herkes, Türkü, Kürdü, Arabı, Lazı herkes, vahşice öldürülen bu üç Kürt kadını için, tıpkı bundan önce kaybettiklerimize olduğu gibi, sonsuz bir elem yaşayacak.

***

Çoğunluğumuzun duyguları böyle iken, olayı bozmak ve sorunu kangrene dönüştürmek isteyenler mutlaka olacaktır.

Çok kısa zaman geçmesine rağmen, onları cesaretlendiren cıvık bir ortamın yavaş yavaş oluştuğunu görebiliyoruz...

Üstelik bu ortam, bizzat bu işi başlatan iktidar partisi tarafından yaratılıyor.

Ve görünen o ki; Başbakan, bu konuda son derece dengesiz bir profil çiziyor.

***

Galiba bugün sorulması gereken;

"Başbakan Kürt sorununu mutlaka çözmek istiyor mu, çözüm için gerçekten samimi mi" soruları olmalı.

Çünkü partisinin il başkanlarına yaptığı konuşmaya baktığımız ve Paris cinayetleri sonrasında takındığı tavır ve üslubu gözlediğimiz zaman, bu soruları sorma gereği ivedilikle ortaya çıkıyor.

Zannederim sadece ben değil sağduyulu herkes, Başbakan'ın son zamanlardaki kışkırtıcı sözlerinden büyük tedirginlik duyuyor...

Bir bahar havasıyla ve müthiş bir umutla başlayan barış süreci, aradan 15 gün geçmeden sıkıntılı bir yol kavşağına geldi.

Böyle sıkıntılı bir duruma ulaşılmasında tabii öncelikle ,"Paris'teki hunhar cinayetin" önemli rol oynadığı biliniyor.

Ancak bir o kadar da başta iktidar partisi sözcüleri olmak üzere, konuyu karıştırmakta mahir olan odakların da payı olduğu açık...

***

Başbakan'ın günlerdir barış umudu ile destek veren, kredi açan, düşüncelerini ortaya koyan herkese saldırması, Türkiye'de barış isteyenleri korkutuyor.

Çünkü ucu nereye gideceği belli olmayan sözler, dönüp barışın tam kalbine saplanabilir ve insanların birlikte yaşama umudunu sonsuza dek yok edebilir...

***

Erdoğan, kendisine destek veren CHP'ye ayarsız, rencide edici ve devlet adamı düzeyine yakışmayan bir edayla yaklaşması, sanki barışı istemiyor intibasını güçlendiriyor.

Tamamen insanı duygularla Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'ün Sakine Cansız'ın evine taziye ziyareti yapmasını, CHP'yi karıştırmak adına kullanması son derece densiz bir davranış...

Tam barış arifesinde CHP'nin içini karıştırmaya çalışması fırsatçılık gibi görünüyorsa da, aslında siyaset bilmediğini de göstermektedir.

Dışarıdan gelen her saldırı CHP'nin saflarını daha da sıklaştıracaktır.

CHP içindeki çok küçük bir azınlığı kullanarak siyaset yaptığını zannetmek, AKP'nin bitişinin sinyalleri olmaktadır.

***

MHP'ye; "Siz çamurda yuvarlanmaya devam edin",

BDP'ye; "Bunlar ucuz, çirkin siyaset örnekleridir. Fransa'ya soru soracak cesareti olmayanların, kendi efendilerine, örgütlerine soru soracak cesareti olmayanların kof kabadayılık örnekleridir"

diyen Başbakan, barış yolunu sabote etmektedir.

***

Lastikleri patlamış, şarampole devrilmiş barış kervanı, kimseye yarar getirmez.

Hele Erdoğan'a hiç!

Erdoğan bu kafayla Cumhurbaşkanı olabileceğini sanıyorsa yanılıyor.

***

Barış yine de oluşacaktır.

Ve barışı sağduyulu halkımız kuracaktır.

CHP'si, BDP'si, STK'sı, aydını, yazarı, çizeri, üniversitelisi, genci, yaşlısı, kadını, erkeği ile tüm Türkiye halkı barışı kuracaktır.

Bu yolu kimse kapatmayacak!

Bu yol kapanırsa bilinmelidir ki Erdoğan, o karanlık yolda kaybolup gidecektir...

Barışta herkes kazanacaktır!

Siyaset, yetkisini aldığı yurttaşın talepleri doğrultusunda ülkeyi yönetmeli,

Siyasetçinin en önemli görevi, halkın sorunlarına çözüm bulmak olmalı,

onların refah, mutluluk ve gelecek güvencesi içinde yaşamalarını sağlamalıdır.

Ve siyasetçi, inanarak yaptığını topluma iyice anlatmalı, onu ikna etmelidir.

***

Bu durumda kişisel kaprisler, karizmatik tavırlar, bireysel düşünceler değil, partilerin ortaya koyduğu ideolojiler değer kazanacaktır.

Baştan söylenenden sonradan vazgeçilmesi, keyfiliğin hem siyasette hem de kişisel ahlakta etkin olduğunu gösterir.

İnsanları kandırmak niyetinde olanların, aslında ideolojiden yoksun oldukları bilinir.

Onlar için merkez kendileridir.

Toplumu ve basiretli yönetimi düşünmezler.

Aldatabildikleri sürece iktidarda kalma niyetleri vardır.

Niyet, hırsa dönüştüğünde ülke için müthiş bir gelecek tehlikesi oluşur.

***

Gerçeklere, doğrulara ve beklentilere göre hareket etmeyen yönetim, çözüm önerilerinde çelişkilere, düşünsel ya da eylemsel çatışmalara neden olacaktır.

Çıkar üzerine kurulu planlar, halkı düşünmeyen adımlar, sonunda kaosu yaratacaktır.

Bugün benzeri bir durumla karşı karşıyayız.

***

Kürt sorununun çözümü gündemimizin en önemli maddesidir. Türkiye'nin demokratikleşmesi ve insan haklarına saygılı bir ülke olabilmesi için bu sorun artık, kalıcı olarak çözülmelidir.

40 bin yurttaşını kaybetmiş, oluk oluk kan akıtmış, anaların gözyaşları yıllardır durmamış bir ülkenin acilen yapması gereken tek şey, iç barış yolunu açmak, "farklılıkların kucaklaşmasını" sağlamak olmalıdır.

Sinop ve Samsun olayları gelecekle ilgili bir işaret fişeği olarak alınmalı, yol kazasına uğramadan Türkiye, demokrasisini tüm kuralları ve kurumlarıyla kurmalıdır.

Barış süreci içinde her adımın, ölçülüp biçilip çok dikkatle atılması zorunluluktan öte, hayati değer taşımaktadır!

***

İkinci İmralı görüşmesi, dışarıya yansıdığı kadarıyla, bugün için olumlu bir iradenin varlığını teyit etmektedir.

Ancak herkesten ve her kurumdan daha çok, başta Başbakan olmak üzere hükümet, bu sorunun çözümünde dikkatli ve yapıcı olmalıdır.

Halkın olumlu baktığı, en azından sessiz kalarak destek verdiği barış girişiminin başarıya ulaşması, bir şekilde iktidarın tavrı ve üslubuyla yakından ilişkilidir.

***

Başbakan, İmralı sürecinin başından beri doğru bir üslup kullanmamaktadır.

Çok sert, bazen aşağılayıcı, bazen bir önceki durumla çelişen açıklamalar yapmaktadır.

Tek adam rolünü çok kötü şekilde oynamaktadır.

Evet, temsil ettiği ülke gerçeği, ona bazı ayrıcalıklar tanımaktadır.

Ancak barış elini uzatan bir insanın sağduyulu konumuna uymak, diplomasinin kurallarını uygulamak ayrı bir ustalık ister.

Muhatap olarak alınan siyasete, yani BDP'ye ise demokratik hukuk devletine yakışan bir nezaketle yaklaşılması gerekmektedir.

Başbakan zaman zaman, Bakanlar, AKP'li yetkililer ve düşünenlerle çatışan sözler söyleyerek, toplumda hayret uyandırmaktadır.

Sinop olaylarının hemen sonrasında, taşkınlık yapanların MHP ve CHP'li olduğunu açıklaması, doğru olmayan beyanlarda bulunması, vahim bir durumdur.

İşin gerçeği çok geçmeden anlaşılmıştır.

Başbakan'ın söylediğinin aksine taşkınlıkları örgütleyenler AKP'li çıkmıştır!

***

Üstelik Başbakan grup konuşmasında, BDP'li milletvekillerinin Karadeniz gezisinden haberdar olduğunu açıklamıştır. Hatta "Onlara misafirperverlik gösterildiğini, öğretmen evini açarak konaklamalarını sağladıklarını" belirtmiştir. Bu sözleri söylerken "Sevseniz de sevmeseniz de onlar milletvekilleridir. Her yere gidebilmelidirler" diye eklemiştir.

***

Daha düne kadar Meclis'te milletvekili olduklarını kabul etmeyen biri için bu sözler, önemli bir gelişmeyi gösteriyor.

Ancak Başbakan, BDP milletvekillerinin bu bölgeye gideceğini bildiğine göre, neden tam bir güvenlik önlemi alınmadığını da bizzat kendisi açıklamalıdır. Ayrıca Başbakan, Karadeniz'in toplumsal reflekslerini en iyi bilen kişi olarak barış sürecini Karadenizlilere açıklamalı ve hemşerilerini ikna etmelidir.

***

Samsun'daki olaya şahit olanların aktarımında, güvenlik güçlerinin bilinçli bir şekilde olay çıkaranların üzerine gitmediği iddia edilmektedir.

Hatta STK ve partilerin bulunduğu binayı basan ve TKP'nin tabelasını söküp onun yerine Türk bayrağı asan kişinin de sivil polis olduğunu iddia etmekteler.

***

Türkiye'nin barışa ihtiyacı var.

Ancak barış isteyenlerin de toplumu ikna etmek gibi, kutsal bir görevleri olduğunu bilmeleri gerekir.

Muhalefet, iktidarı destekliyor.

İktidar, samimi ve şeffaf olduğuna toplumu inandırmalı.

Her gün başka başka sözler yerine, abartmadan olanı, olmayanı, isteneni, istenilmeyeni dürüstçe topluma anlatmalı ve onlardan destek almalı.

Bilinmeli ki, barış sağlandığında herkes kazanacaktır!

Başarılar alkışlanmalı

Önce gazeteci Namık Durukan'a, ustalığını bir kez daha kanıtlamış Genel Yayın Yönetmeni Derya Sazak'a ve Milliyet gazetesi ailesine teşekkür etmek lazım.

Yandaşlığı ayyuka çıkmış, taraflı haberlerle inandırıcılığı kalmamış, baskı ve korku ile otosansüre yönelmiş basını, kurtarmaya yönelik bir duruş sergiliyorlar...

BirGün gibi, yaptığı kamu görevinin bilincinde, doğru haberi şiar edinmiş ve korkmadan halk yararına yayıncılık yapan çok az sayıda gazetelerin yanına şimdi Milliyet'i de eklediler.

***

Yorum getirmeden, doğru ve tarafsız bir şekilde olayları gören, iktidarın kızmasından ürkmeyen, okuyucuyu aydınlatan, haber değeri olan her konuya cesaretle giren gazeteciliği özlemiştik...

Çoktandır, özellikle iş âleminin elindeki medya, iktidarın vahşi öfkesi ile karşılaşmamak için bugüne kadar görülmemiş bir sessizlik içindeydi.

Ve bu sessizlik, iktidar yalakalığına çanak tutanlara fırsat veriyordu!

Dördüncü güçten yoksun kitleler, tek adam baskısına dayanamıyorlar, onun dehşet içinde yaşam koşullarını değiştirme hevesinin önünde duramıyorlardı...

Kendi sınıflarıyla iletişimi kesilen, kirli haberler nedeniyle yanlış yollara sürülen insanlar, baskıcı iktidara karşı tepkilerini gösteremiyor, hak, özgürlük ve eşitlik mücadelesini yapamıyorlardı...

Artık meydanlara çıkan kimse kalmadı.

***

Doğru bilgi edinmeden düşünce geliştirmek mümkün değil...

Bu nedenle, doğru haber, doğru yorumlar yapmak için hayati önem taşıyor...

Yönetenlerle yönetilenler arasındaki denetim köprüsü ve yönetim bağı, iletişim kanallarının açık olmasıyla kuruluyor.

Demokrasinin varlığı, özgür ve tarafsız medyaya bağlı...

"Manipüle" haberlerin bir tek kaybedeni vardır. O da halktır!

Anlaşılan o ki; Derya Sazak'la Milliyet gazetesi içinde bulundukları bu kötü yapıyı kırmaya çalışıyor...

***

Perşembe günü Milliyet gazetesinde yayımlanan "İmralı notları," medyanın içinde bulunduğu gerçeği bir kez daha düşünmemize neden oldu.

Habercilik açısından müthiş önem taşıyan bu notları yayımlayan gazete, adeta bombardımana tutuldu.

Barış sürecini "sabote" etmekle suçlayanlar bile oldu...

Sızdıranlar sorgulandı...

Gazeteciliğin temel kuralı olan "kaynağın gizliliğine sadakat ilkesi" yok sayılmak istendi...

İçerik değil, şekil şartları üzerinde fırtınalar koparıldı.

***

Oysa yapılan, bir gazetecilik başarısıdır!

Cesaret isteyen yayıncılık anlayışıdır...

Şeffaflaşmada önemli bir adımdır.

***

Sızdıranın kimliği, geleceğe güvenle bakmak açısından belki önemsenebilir, ancak asıl sorgulanması gereken, bu sızma ile kime fayda sağlanmış olacağıdır.

Bunu hemen kestirmek zor...

Şimdilik, hamaset üzerine politika yapanların ekmeğine yağ sürülmüş gibi görünebilir.

Ancak, herkesin gözü önünde müzakere edilen barış çalışmasının toplumu ikna etmedeki olumlu katkısı da göz ardı edilemez.

***

İmralı notları, barış için düşünen herkesin, görüşmeleri daha yakından takip etmesini sağlamıştır.

Başbakan'ın ilan ettiği "barış projesinin" hangi temel ilkelerin üzerine oturacağı, aşağı yukarı bu notların içeriğiyle belli olmuştur.

O notlardan; "müzakere" iradesinin "barışla" neticelenme ihtimalinin yüksek olduğu kadar, zor olacağı da anlaşılmıştır.

Sürecin uzayabileceği görülüyor...

Çıkılan yolun epey meşakkatli olduğu da biliniyor...

Her an ciddi bir provokasyonla karşılaşma olasılığı da devam ediyor...

***

Benzeri süreci yaşayan İngiltere ve İspanya gibi ülkelerin iktidarları, karşılaştıkları sorunları tek başlarına aşamamışlardır.

Mutlaka ana muhalefet ve parlamentonun tamamını yanlarına almışlar, STK'lar aracılıyla toplumu hazırlamışlardır...

***

Barışa uzanmada en önemli unsur üsluptur!

Karşılıklı saygı, masada kalmayı sağlayacaktır.

"İnanmak ve güvenmek" barış için en sihirli kelimeler olmalı, Başbakan herkesten daha dikkatli davranmalıdır.

60 yıl öncesinin "kafatası hikâyeleriyle" sürdürülecek görüşmeler, "kinle" ortaya atılan "cahilce" açıklamalar bizi barışa götürmez.

Başarıyı tek başına üstlenmek istediğine göre, Başbakan bilmeli ki, kim ne yaparsa yapsın, bu işin hüsrana uğramasının tek suçlusu da kendisi olacaktır!

Barışın dili

Dünkü Cumhuriyet gazetesinde ilginç bir haber okudum.

Haber şöyle;

Milas İlçe Eğitim Müdürlüğü'nün düzenlediği, "Eğitimde Pygmalion Etkisi" konulu seminerde "Besmeleyle kesilen hayvanların etlerinde hiç mikrop ve bakteri bulunmamış, besmelesiz kesilen hayvanların etlerinde ise mikrop ve bakteriye rastlanılmış" denilmiş.

Eğitim-Sen bu seminere müthiş tepki gösteriyor.

Çocuklarımızı emanet ettiğimiz eğitim sisteminin son hali...

"Dindar ve kindar" gençlik yetiştirmenin yolları taşlarla örülüyor.

***

Böyle bir ortamda Türkiye, zor bir sorunu çözmeye çalışıyor.

Osmanlıdan kalan, yani bir asrı aşan bir süredir bu coğrafyada var olan Kürt sorununu, barışa döndürmek için bir hamle daha yapıyor...

***

Yaklaşık beş aydır, AKP-MİT ile Öcalan'ın İmralı'da sürdürdüğü görüşmeler, yılbaşından bu yana kamuoyunca bilinir hale geldi...

Son iki ayda BDP'li milletvekillerinin Öcalan'a yaptığı ziyaretler aracılığıyla İmralı görüşmelerinde olumlu adımlar atıldığını öğrendik.

Milletvekillerinin iki kez yaptığı İmralı ziyaretlerinde tarafların barış konusunda bir irade beyanında bulundukları dile getirildi.

Bu haberler, toplum üzerindeki kara bulutların yavaş yavaş dağılmasına neden oluyor.

***

Ancak, çıkılan yolun son derece engebeli olduğu bilinmeli...

Savaş çıkarmak, barış yapmaktan çok kolaydır.

Savaşın nedeni çabuk bulunur.

Ancak barışı kurmak için önce samimiyet gerekir.

Dürüst ve güvenilir olunmadan, tarafların birbirine olan "çözüm istiyor" inancı tam oluşmadan, barışı sağlamak zordur.

***

Bu defa barış çalışması, öncekilerden daha farklı gelişiyor.

Habur fiyaskosu sonrası, bu yeni denemenin başarılması için herkes, kendi payına düşen sorumluluğu gereği, daha dikkatli davranıyor.

CHP, şeffaf, doğru olmak kaydıyla halkı bilgilendirmek ve AKP'nin gizli ajandasını görüşmelere katmaması koşuluyla peşinen barışa olan desteğini açıkladı.

Toplumun büyük çoğunluğu, sürece tam katılmasa da, en azından sessiz kalarak, barış çabalarını önemsediğini belirtiyor.

O kadar ki, İmralı notlarının yayımlanması sonrası, Öcalan'ın düşüncelerini öğrendikten sonra bile, barış sürecini düşünerek, beklenen infiali göstermiyor.

***

Görünen o ki, halk artık barışı istiyor.

Ancak "ne pahasına olursa olsun" demiyor.

Bu nedenle siyasetin, toplumun her kesimini ikna etme görevi daha da önem kazanıyor...

Oysa başta Başbakan olmak üzere siyaset, bu durumun farkında mı?

İşin vehametini anlamış mı?

Bu sorulara cevap vermek biraz zor!

***

Barış sürecinin önünde tek engel var, o da siyasetin dilidir.

MHP'nin tarzı zaten biliniyor...

CHP'nin desteği görülüyor...

BDP'nin herkesten daha duyarlı ve sorumlu olması gerekiyor...

Sürecin önemli aktörü olan BDP, heyecana kapılmadan dikkatli durmaya çalışmalı.

Başarının selameti buna bağlı!

***

Ancak AKP'ye gelince durum biraz karışıyor...

AKP içinde, özellikle Karadeniz ve İç Anadolu milletvekillerinin Kürt açılımına müthiş tepki gösterdikleri iddia ediliyor...

Ege ve Akdeniz milletvekillerinin Türklükle ilgili yapılan beyanlara karşı kızgınlıkları örtülemez hale gelmiş...

AKP tabanından da tepki alıyorlarmış...

O nedenle Başbakan, bu konuda "sürekli zikzaklar" çiziyor.

***

Barış sürecinin başından itibaren, yazarlara, çizerlere, aydınlara iş adamlarına laf söyleyen, kendi gibi düşünmeyenlere saldıran bir görüntü vermişti Başbakan.

Geçen hafta Balıkesir'de "gazileri" azarlayan Başbakan, basını gayrı milli, MHP ve CHP'yi de milli olmamakla suçlamıştı...

Oysa barış yapmak isteyen, gerçekten samimiyse diline hakim olmalı, herkesi kucaklamalıdır.

Barış sonunda TBMM kalıcı olacak...

Yasa ve Anayasa ile Türkiye barışa kavuşacak...

Öyleyse daha baştan siyasi partilere saldırmak kime ne kazandıracak?

STK'lar bu işe sokulmadan, savaş mağdurlarını ikna etmeden, halkın her kesimini aydınlatmadan barışı sağlamak mümkün olabilir mi?

***

Daha önce de yazdım. Defaten söylüyorum;

Barışın anahtarı, Başbakan Erdoğan'ın dilidir!

Üslubudur!

Bugün kullandığı jargonla RTE, barış kilidini açamaz.

Tek başına olmaz!

Barış süreci herkesi sevindiriyor.

Bu konuda tereddüdü olanlar bile, zaman içinde sonuç alınacağını anladıkça, sürece olan desteğini arttıracak gibi görünüyor.

Önemli olan yol kazasına uğramadan, doğru bir toplum mühendisliği ile yürümek.

Siyaset, çok dikkatli yapılmalı...

Siyasetçiler, her zamandan daha serinkanlı ve yapıcı olmalı...

***

Toplumun ikna edilmesi hayati önem taşıyor.

İknaya hazır olmak, sürecin gelişmesi adına bir şans.

Ancak ikna olmak o derece kolay değil...

İkna edicilerin dürüst, samimi ve programlı olmaları gerekiyor.

Kararlı olmak yetmiyor, herkesin bu işe güvenini ve inancını da sağlamak gerekiyor.

***

Yol zor ve meşakkatli...

Hemen sonuca varacağımızı, her şeyin güllük gülistanlık olduğunu söyleyemeyiz.

Bu konuda ne abartmalı, ne de umutsuz olmalıyız.

Barış için, dikkatli ve planlı adımlar atmalıyız.

Önemli olan, ne yaptığınızı bilmeniz ve ne istediğinizi karşınızdakilere tam olarak anlatmanızdır...

Karşılıklı "samimiyet testi" yapacak ne vaktimiz kaldı, ne de gücümüz!

***

Bazılarınca önerilen İRA ve ETA çözümlerinin, bize bilgi vermekten, çözüm yöntemi öğretmekten öte bir katkısı olmaz.

Onların oluşumları, yapılanmaları ve beklentileri bizim yaşadıklarımızdan çok farklı...

Siyasal, sosyal, kültürel ve ekonomik olarak ülkemizle pek benzerlikleri de yok.

Dolayısıyla çözüm süreci bize özgü bir modelle olmalı...

Bu modelin ortaya konulmasında bazı temel esasların varlığı da bilinmeli.

Demokrasi, hukuk, eşitlik, özgürlük ve insan haklarından taviz verilmeyeceği ön koşul olmalı.

Ve bu konuya baş koyduğunu söyleyen siyasetçiler, toplumda kuşku yaratacak söz ve eylemlerde bulunmamalı.

Yapıcı, kucaklayıcı ve içten olduklarını her vesile ile toplumun her kademesine göstermek zorundalar.

***

Özellikle Başbakan Erdoğan'ın, son 5-6 haftada yaptığı konuşmaları tekrarlamaması gerekir.

O konuşmalardan birkaç örneğe bakınca, Başbakan'ın toplumu ikna edeceği yerde, değişik kesimler ile dalaşır halde olduğunu görebiliriz.

Belki başlattığı sürecin, iç dünyasında yarattığı fırtınaların baskısı altında kaldığı için yeterince sağduyulu davranmadığı söylenebilir.

Ancak bilinmelidir ki, barış, sinirleri kuvvetli, algısı yüksek ve çevresini saygı ile dinleyebilecek kişilerce oluşturulabilir.

***

Yani Başbakan;

- Gaziantep'te "Atama olmazsa size oy yok" diyen öğretmene, 'O oy senin olsun. Al onu kendine sakla" dediği gibi,

- Balıkesir'de affa karşı çıkan gaziye; "Önüne gelen herkes gazi- şehit derneği kuruyor. Bu istismar edilirse saygı da kaybedilir" sözlerindeki gibi,

- En son olarak da Şırnak'ta zehir saçacağı gerekçesiyle termik santrale karşı çıkan işçiye; "Nankörlük yapma otur, otur. Ekmek bulamazsınız yemeye, ekmek gelir sonra da ekmeği tepersiniz" beyanında görüldüğü gibi, aşağılayan,

azarlayan ve de saygıdan uzaklaşan bir davranış sergilerse, buradan barış çıkmaz.

***

Başbakan, TBMM'deki siyasi partilerin düşüncelerini dikkate aldığını söylemeli ve onlarla olan ilişkilerini daha da sıklaştırmalıdır.

En azından ana muhalefet partisi CHP ile barış sürecindeki bazı gelişmeleri paylaşacağını açıklamalıdır.

***

Barış, sadece kişiler tarafından yapılırsa cılız kalır.

Barış, ülkenin tüm insanları ve kurumlarıyla kurulabilirse güçlü olur.

Ayrıca barış, oy alma kaygısıyla yapılıyorsa hiç gerçekleşemez.

***

Aslında Türkiye'nin geleceği açısından ivedilikle yapılması gereken en önemli hareket, Cumhurbaşkanı'nın tüm siyasi parti başkanlarını köşke toplaması olmalıdır.

Böylece, barışın kazananının herkes olacağı dünyaya gösterilmelidir.

***

Toplumun barışa hazırlanması için karşılıklı anlayış, ilk kez bu derece hayati önem taşıyor.

Hiçbir zaman toplum, birlikte olmaya ve beraberce hareket etmeye bu kadar ihtiyaç duymamıştı!

Güvenilmek ön şarttır

Bugün siz bu satırları okurken, büyük bir olasılıkla, "barış sürecinde" bir adım daha atıldığını öğreneceğiz.

Aylardır PKK'nin elinde rehin tutulan kamu görevlisi ve askerlerden oluşan grup, şu sıralarda Türkiye'ye getirilmiş olacak.

Başlangıç olarak bu olay, en kolay atılan ama en anlamlı adım olarak değerlendirilmeli.

Karşılıklı güven ortamının oluşmasında böyle küçük de olsa, belli hareketlerin yapılması, beklenen bir diyalog yöntemidir.

***

Şimdi sıra Türkiye'de demek istemiyorum...

Dün Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay, "Asker ve kamu görevlilerinin geri verilmesi bir pazarlık sonucu değildir" dediğine göre, karşı bir adımın da Türkiye tarafından atılması beklenilemez.

Ancak Türkiye'nin şimdi yapması gereken çok daha önemli bir hamle var...

O da "34 yurttaşın öldürüldüğü Uludere Katliamı'nın gerçek faillerini bulmak" olmalı!

Kürtlerin barış sürecine inanmaları ve hükümetin herkese güven verebilmesi için bu feci olayın ivedilikle aydınlatılması gerekir.

***

Sadece barış için değil, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve hukukun üstünlüğüne inancın yerleşebilmesi için, bugüne kadar yaşanan binlerce faili meçhul siyasi cinayetlerin aydınlatılması, hayati önem taşımaktadır.

Tabii hepsinin bulunması için zamana ihtiyaç var...

Ancak failleri tahmin edilen, herkesin gözü önünde yaşanan ve doğrudan yapılan bir saldırı olan "Uludere bombalanması", 16 aydır hükümet tarafından savsaklanmaktadır.

***

En son TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nun hazırladığı rapor, tam bir trajikomedidir!

AKP'li vekiller, hükümetlerini aklayan, kimseyi de suçlamayan, utanmasalar böyle bir olayın olmadığını iddia edecek kadar insan zekâsına saygısızlık eden bir metin yayımladılar.

Bu raporu okuyanlar kahroldular!

Böyle bir facianın göz göre göre kapatılmaya çalışılması vicdanları sızlatıyor.

***

Oysa olayın hemen ertesinde Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç; "Olay çok üzücü, ölenler sivil yurttaşlarımızdır" diyerek ilk açıklamayı yapmıştı.

Böylece ölenlerin "terörist olmadığı" kabul edilmişti.

***

Sonra, 34 yurttaşımızın uçaklar tarafından bombalanarak parçalanmasının nedeninin, MİT'in "yanlış bilgilendirme" sonucu olduğu iddiaları yayıldı.

Başbakan bu iddialara "yok böyle bir şey" diyerek, çok sert cevap verdi.

Tabii bu çıkış sonrası hükümet, hatanın farkına vardı ve işi farklı boyutlara çekmeye çalıştı.

Eski İçişleri Bakanı Şahin,"34 insanımızın çoğunun yaşı küçük, bu insanlarımız figürandır. Niye oraya takılıp kalıyorsunuz. Kaçakçılık yapıyorlardı" diyerek sanki "kanunsuz insanlar ölümü hak ederler" algısını yerleştirmeye çalıştı.

***

Neyse ki, bu insanlık dışı açıklamaya tepki müthiş oldu.

AKP sözcüsü Hüseyin Çelik; "Bakanın bu yaklaşımı ve üslubu insani değildir. Yasa çıkararak onlara tazminat ödememiz, kaçakçı olmadıklarını gösterir" diyerek Şahin'i tekzip etti.

***

Geçtiğimiz aylarda Başbakan'ın sorulan sorulara verdiği cevap daha da vahimdir. "İnsan diyorsunuz. Durun bakalım bu insan terörist midir? Belli değil!"

***

34 yurttaşın ölümüne acımasızca yaklaşan Başbakan'ın emrindeki devlet, yaptığı soruşturmada ne dedi bakın;

"Ölenler örgüt mensubu değil... Taşıdıkları mazottur.

Terör örgütü olduğuna dair somut bilgi yok.

Ölen 34 kişinin 20'si 18 yaşın altında, tamamı yeşil kartlı, korucu ailesine mensuptur.

İlk görüldükleri saat ile bomba atıldığı zaman arasında 4 saat 19 dakika vardır." Yani bu zaman zarfında kim oldukları tespit edilebilirdi...

***

Devletin sorumluları bunları yazarken, Meclis İHK'nın raporu gerçekleri görmezlikten geliyor...

Komisyon üyesi CHP Ankara Milletvekilli Levent Gök bu rapora isyan ediyor ve can alıcı değerlendirmeyi yapıyor.

"Uludere olayında devletin bütün üst kademesi kader birliği içerisindedir. Uludere olayının bugüne değin aydınlatılmamasının tek sebebi budur" diyerek Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ı bu olayın siyasi sorumlusu olarak belirliyor!

***

Erdoğan, barış sürecine taş koymak istemiyorsa Uludere vahşetini çözmelidir...

Güvenilmek için cesur olmak gerekir!

Barış önce TBMM'de olmalı!

Dün barış sürecinde yeni bir adım daha atılmasını heyecanla bekledik.

Bir yandan "3. İmralı ziyareti gerçekleşecek mi" diye hükümeti sorguladık.

Diğer yandan Çanakkale Zaferi'nin yıldönümü dolayısıyla şehitler diyarı Çanakkale'de Başbakan'ın Türkiye'ye ne mesaj vereceğini merakla bekledik.

İmralı gidişatı ile ilgili bir bilgi, bu satırların yazıldığı saate kadar henüz belli değildi...

***

Başbakan'ın Çanakkale konuşmasının da önceki konuşmalarından farklı olmadığını gördük.

Başbakan hala barış sürecinde nasıl bir yol haritası çizdiğini toplumla paylaşmıyor.

Hatta bir ipucu dahi vermiyor...

Belki de veremiyor!

Zaten hemen bir şey beklemek de saflık olur.

Zor bir iş yapılıyor.

Ancak yapılan "pazarlıklar" Başkanlık sistemi üzerine olunca sürece inanç zayıflıyor...

Bilinmeli ki; IRA ve ETA örneklerinde olduğu gibi böyle sorunlar, önce toplumun istemesi, inanması ve güvenmesiyle başlıyor.

Sonra yıllarca sürdürülen yoğun emek, akıl dolu diplomasi, samimiyet ve sabırla çözülüyor.

***

"Barış süreci" adı verilen bu girişimin doğru yönlendirildiğinin en somut göstergesi, şiddetin kesilmesi ve silahların bir tehdit unsuru ve baskı aracı olarak kullanılmayacağının topluma taahhüt edilmesidir.

Silah ve şiddetin bulunduğu masada müzakere olamayacağının baştan kabul edildiğini Türkiye bilmek istiyor.

***

Başbakan ve Öcalan bu konuda çok muğlak konuşuyorlar.

Silahların bırakılmasında kesin bir söz yok.

Henüz sadece, bir irade beyanı var.

Bunun nasıl yapılacağına dair inandırıcı bir bilgi ve takvim henüz belli değil!

Halka verilen söz; Newroz'da Öcalan'ın yapacağı bir açıklamayla silah bırakma planı ilan edileceği...

Bu umut toplumu rahatlatıyor.

O nedenle 3. İmralı ziyareti ciddi bir anlam taşıyor.

***

Ancak, meydanlarda seslendirilen "Kürtlere statü ve Öcalan'a özgürlük" söylemleri ve İmralı notlarındaki "Başarılı olunmazsa 50 bin gerillayla kan gövdeyi götürür" sözlerinin içeriği birbiriyle örtüşünce, toplumu tedirgin eden bir psikoloji ortaya çıkıyor.

Üstelik BDP eş başkanı Kışanak'ın, "Başkanlık sistemi demokrasinin önünde engel olmaz" açıklaması, barış taleplerinin insan ve ülke çıkarından daha çok, "AKP ve Erdoğan'ın çıkarına olacağı" anlayışını pekiştiriyor.

Yani sürecin doğru yönlendirilmesi AKP kadar, BDP 'ye düşmektedir.

***

"Algı yönetimi" üzerine oturtulan, ancak farklı ve gizli planların arkada saklandığı tedirginliğiyle insanların kafasını kemiren bir "barış çalışması" nasıl sonuçlanır? Hangi engellere takılır? Bilinmez.

Böyle bir ihtimalin varlığı unutulmamalı.

O nedenle Başbakan bu süreçle ilgili en etkili insan olarak konuşmalı.

Toplumu ikna edecek ve gerçekleri ortaya koyacak sözler söylemeli.

Çanakkale'de yaptığı gibi değil, kendisiyle birlikte konuyu takip eden o beş kişinin bildikleri gibi...

***

CHP, Parti Meclisi'nde "barış sürecini desteklediğini" bir kez daha açıkladı.

Ancak ne adına ve nasıl bir müzakere yapıldığını bilmediğini, bu nedenle bilgi beklediğini ilan etti.

CHP haklı!

Çünkü sonunda karar verecek olan halktır.

Halkın barışı kabul etmesi gerekir ki kalıcı olsun.

Tabii, "gizli ve paylaşılmaması gereken şeyler " olabilir.

Ancak, her şeyin "aleniyet içinde" yapılmasını AKP istedi...

Açılan bayrakların, söylenen sözlerin, atılan sloganların doğruluğunu, yanlışlığını tartışmaktan öte halkın tepkisini çekmesi ya da sonuna kadar bu işi desteklemesi önemlidir.

Aleniyet, toplumu ikna ile meşruiyet kazanacaktır.

Aksi takdirde hukukun dışına çıkıldığı andan itibaren yapılanların tümü yasalara takılacaktır.

Sorunun çözülmez hale gelmemesi için önce, TBMM'ye ve partilere bilgi verilmeli, oradan güç alınmalıdır.

Bu fırsat kaçarsa, sorumlusu TBMM'yi barış süreci dışında tutan Başbakan olacaktır!

Newroz yeni bir tarih olmalı

Sah gecesi Adalet Bakanlığı'na ve AKP Genel Merkez Binası'na yapılan saldırıyı tüm gücümüzle kınamalıyız.

Sadece kınamakla kalmamalıyız, bu tür girişimlerin ülkemize yarar getirmeyeceğini topluma anlatmalıyız.

Anlatmaktan öte göstermeliyiz.

Kime ve nereye, hangi gerekçe ile yapılırsa yapılsın, hiçbir zaman, şiddet, suikast, bombalama, cana kast edecek herhangi bir eylem haklı olamaz!

Kabul edilemez!

Şiddete müsaade edildiği müddetçe, şiddetin önü alınamaz!

***

Ancak herkes tarafından anında reddedilen bu melun saldırıların tekrar etmemesini dilemek yeterli olmamalı.

Ülke geleceğini doğrudan ilgilendiren kritik ve önemli günlerin eşiğinde benzeri olayların görülebileceği bilinerek daha sıkı önlemler alınmalı.

İlk olarak da; "herkesin aklını başına devşirme" anlayışı, özellikle parti sözcülerinde, yerleştirilmeli.

Saldırı olayının hemen sonrası, sıcağı sıcağına gece yarısı basın toplantısı yapan AKP Sözcüsü Çelik, büyük belagat (!) örneği vererek saldırının arkasında muhalefet partilerinin olduğu algısını yaratmaya çalıştı.

***

Dün de Bülent Arınç, bir taraftan saldıran yasadışı örgütün ismini söylerken, diğer yandan eylemin yapılmasında "muhalefet partilerinin kışkırtmaları olduğu" yönünde açıklamalar yaptı.

Belki hükümet ve AKP sözcüleri farkında değiller;

Bu sözler olayın vehametini azaltmakta, insanların iktidara bakışı konusundaki inancını da zayıflatmaktadır.

Olay daha çok tazeyken ilk beyanların, çok ama çok dikkatli ve sağduyulu yapılması gerektiğini ortalama zekası olan her siyasi bilir...

Biliyoruz ki, şiddet sadece eylemle değil, dille de uygulanır!

***

Bugün,

Yeniliğin müjdecisi...

Doğanın uyanışı,

İnsanın tanınması,

Eşitlik ve özgürlüğün sembolü Newroz Bayramı'dır.

Kutlu olsun!

Dileriz ki; bugün Türkiye'nin aydınlık geleceğinin başlangıcı olur.

Barışın kurulduğu bir Türkiye oluşur.

***

Böylece;

İnsanların refah içinde ve mutlu bir şekilde yaşadığı bir ülke sağlanır.

Demokratik, laik, hukukun üstünlüğüne inanmış bir devletin yeniden yapılandırılması, örgütlü toplumun yaratılması ve haklarını almış, özgürlüğü ve eşitliğini sağlamış bireylerin varlığı kabul edilir.

Hak ettiğimiz çağdaş ve modern bir ülke içinde yaşamaya devam ederiz.

Tüm kurum ve kurallarıyla parlamenter demokraside standardı yüksek, "önce yurttaş diyen" bir anlayışla yönetiliriz.

***

Dileriz ki; bugün Türkiye için tarihi bir gün olur.

Beklenen barış sürecinin ilk adımı atılır.

Toplumun onlarca yıldır beklediği an gelir.

Gençlerimizin ölmediği, anaların ağlamadığı ve akan kanın durduğu bir dönem başlar.

Kimsenin dışlanmadığı, yurttaşların yönettiği, barışın dünyaya örnek olduğu bir süreç bitmemek üzere yaşanır.

Umutların kalıcı olması, Newroz Bayramı'nın bize vereceği en büyük hediyedir!

Başbakan Erdoğan'ın "Tıpkı siyonizm, antisemitizm, faşizm gibi, İslamofobinin de bir insanlık suçu olarak görülmesi kaçınılmaz hal almıştır" açıklaması İsrail ve ABD'de de tepki yaratmıştı.

Beyaz Saray'ın Ulusal Güvenlik Konseyi sözcüsü Tommy Vietor, "Başbakan Erdoğan'ın siyonizmi insanlığa karşı işlenmiş bir suç kategorisinde sınıflandırmasını reddediyoruz. Bu saldırgan ve yanlış bir tanım" derken, Dışişleri Bakanı Kerry de bu konuda Erdoğan'ı uyarmıştı.

***

Dün Erdoğan Danimarka'da bu sözlerini düzeltmeye çalıştı.

Açıklamasında "Kimse unutmasın ki biz iki devlet, çözüm için Türkiye olarak daha önce çok kez, İsrail devlet başkanları ve başbakanlarını ülkemizde ağırladık. Bugün Türkiye, tüm uluslararası kurallara uyarak, Filistin-İsrail sorununun çözümünü destekliyor" dedi...

***

Başbakan'ın bu hamlesini ve Obama'nın İsrail seyahatini iyi okumalıyız...

Başbakanın naifçe attığı "özür dileme" adımı, ileride Ortadoğu için alınacak yeni kararların şimdiden işaretini veriyor.

Türkiye'nin uyguladığı ve ABD'nin sürekli dikkat çektiği yanlış Suriye ve Irak politikalarına son verilmesi, barış sürecini hızlandırabilir.

***

Önemli günlerden geçiyoruz.

Bundan böyle TBMM'ye ve siyasi partilere daha da büyük görevler düşecek.

O nedenle, siyasilerin demokratik tartışmayı, diyalogdan kaçınamayı ve nezaketten uzaklaşmamayı şiar edinmeleri gerekiyor.

Çapulculardan biri diyor ki...

AKP Genel Başkanı Erdoğan, dün partisinin il başkanları toplantısında köşe yazarlarına yine selam söyledi! Kendisi gibi düşünmeyenlere, farklı görüşleri olanlara açıkça "çapulcu" dedi.

Düşünen ve düşündüğünü ifade eden bir insana bundan büyük hakaret olabilir mi?

Kürt sorununun çözümü Türkiye'yi ilgilendiriyor.

Demokrasinin kurulabilmesi, haklarını kazanmış, eşit ve özgür insanların oluşabilmesi bu sorunun çözümüyle mümkün.

Barış, Türkiye'nin demokratikleşmesi, çağdaş ve saygın bir ülke olabilmesi için gerekli.

***

Ancak bu satırları kaleme aldığım şu ana kadar, bırakın herhangi bir yurttaşı, hiçbir yazardan ya da gazeteciden bu barış dışı sözlere cevap gelmedi.

Sanırım yarın bazı köşelerde, her zaman olduğu gibi "çekimser alınganlık" gösterenler olacaktır.

Ama kimse doğrudan çıkıp da; "Artık yeter! Ne oluyoruz! Hangi ülkede yaşıyoruz! Nerede demokrasi! Nasıl barış süreci" diyemeyecektir.

***

Bu dil barış sürecini inkıtaa uğratacak, endişem o!

Bu davranış biçimi ülkeyi barışa değil, yeni çatışmalara götürecek, korkum bu!

***

AKP ciddi kriz yaşıyor. "Erdoğan ve Öcalan birlikte" fotoğrafı, AKP'yi Anadolu'da eritiyor.

AKP-BDP birlikteliğinin Anayasa'yı yapacak olması Erdoğan'ın "başkanlık" hayallerini tüketiyor.

PKK ile AKP'nin yan yana gelişi, tüm çabalara rağmen toplumun algısına oturdu.

AKP tabanı müthiş infial içinde! Bu görüntüden kurtulmak istiyor.

Gezdiğim gördüğüm her yerde bu acı sonuç ortada duruyor.

Bunu bilen AKP yönetimi canhıraş bir vaziyette camilere, tarikat odaklarına, köylere saldırıyor ve konunun alerjisini muhalefetin üzerine yıkma yollarını arıyor.

***

AKP, BDP ile baş başa kalmayı kendince çok sakıncalı buluyor. O nedenle CHP'nin de yanında durmasını istiyor.

Şimdi, Öcalan ve BDP ile CHP'nin üzerinde baskı kurmaya çalışıyor.

Bütün yandaş kalemşörler de koro halinde CHP'ye yükleniyor.

***

Evet, CHP'nin eksiği var.

Barış konusunda, doğru düşündüklerini tam anlatamıyor.

Durumu tüm açıklığı ile analiz edip, toplumun anlayacağı şekilde aktaramıyor.

***

Görünen o ki; CHP tabanı kayıtsız şartsız barışa inanıyor.

30 yıldır Kürt sorununun çözümü için uğraşan sosyal demokratlar, SHP/CHP, bu konuda çok bedel ödedi.

Kim ne derse desin, CHP'nin barışı istemiyor lafına kimsenin inanması mümkün değil.

Bu konuya daha dün eğilmedi ki, "CHP şimdi istemiyor" desinler.

Ancak CHP'de, bazı sıkıntılar yaşanıyor.

Özellikle 15 yıllık sol düşünceden uzaklaşmış yönetim anlayışından kolayca uzaklaşamıyor.

Parti içinde azınlık olan, ama ses çıkaracak yerlerde bulunan bir grup, CHP'nin sosyal demokrat düşünceye uygun politikalar geliştirmesini engelliyor.

***

Şimdi Genel Başkan Yardımcısı Gülseren Onanç'ın "Parti tabanının yüzde 63'ü barış istiyor" sözü üzerine istifaya zorlandığı iddiası gündemde.

Onanç yanlış söylemiş...

CHP tabanının yüzde 90'ı barış istiyor!

Partinin örgütleri Kürt sorununun çözülmesi için dünden daha kararlı.

Bütün mesele; "Barışı istiyoruz diyenlerle, barışı yapıyoruz diyenler" arasında ciddi bir güven bunalımı olması.

CHP'liler AKP'ye güvenmiyor.

***

Ayrıca şu konu üzerinde herkesin ittifak etmesi gerekir;

Türkiye Cumhuriyeti kan ve kafatası cumhuriyeti değildir.

Kan ve kafatasına dayalı Türk milliyetçiliği kadar, Kürt milliyetçiliği de tehlikelidir.

Kim ki, Türk ve Kürt milliyetçiliği yapıyorsa, o anlayıştan barış çıkmaz!

Kim ki, barış adı altında, demokrasi dışı gelecek hevesleri kuruyorsa orada barış oluşmaz!

***

Sözüm BDP'ye...

CHP'nin biteceğini söylemek AKP'nin değirmenine su taşımaktır.

CHP'yi kimse bitiremiyor!

CHP'yi tehdit etmek yerine, onu anlamak ve birlikte yapıcı yol almak gerekir. CHP buna 10 ay önce hazır olduğunu söyledi.

Ayrıca BDP getir-götür işinden vazgeçip, barışa siyasi irade koymalı ve AKP'nin her vesileyle kendilerini horlaması durumuna karşı, ciddi ve kararlı duruş sergilemeli.

Dün yine Başbakan BDP'yi de içine alan mesnetsiz sözler söyledi.

***

Kim ne derse desin, bu ülkede barış mutlaka olacaktır!

Barış güneşi silahların gölgesinde insanları aydınlatamaz

Son günlerin moda deyimi, "AKP barışı istiyor" sözü artık geçerli olmaktan çıkıyor.

Çünkü bu söz önce kendi tabanında karşılık bulmadı.

AKP tabanı kaynıyor...

***

AKP'nin CHP üzerindeki stratejisi de tutmadı.

CHP'nin barışı sonuna kadar desteklediği herkes tarafından biliniyor.

Ama AKP sıkıntıda...

O nedenle "Akil İnsanlar" Türkiye'den daha ziyade AKP tabanını barışa hazırlamaya çalışıyor.

Zaten seçilenlerin çoğunluğu AKP'lilerin ilgi duyduğu isimler.

***

Geçmişe bakarsak böyle olacağı belliydi.

Çünkü 12 Eylül 1980 darbesi sonrası işbaşındaki faşist yönetimin Kürtleri inkârı, o güne kadar görülmemiş insanlıkdışı vahşi bir politikaya dönüşmüştü...

AKP'nin de içinde olduğu sağ partiler, bu inkara katıldılar.

***

1985'ten sonra sosyal demokratların partisi olan ve CHP'nin devamı olarak kabul edilen SHP, Kürtlerin inkârına karşı çıkmış, demokratik hakların alınması doğrultusunda TBMM'de müthiş mücadele vermiş, Kürt sorunu hakkında onlarca rapor hazırlamıştı.

***

Cumhuriyet tarihimizde ilk kez, SHP/CHP, 1991 yılında Kürt sorunu üzerine kurulmuş olan HEP ile Meclis'e girmiş,

Kürt sorununun Türkiye'nin demokratikleşme sorunu olduğunu söyleyerek, bu sorunun çözülmesi doğrultusunda parlamentoda politikalar oluşturmuştu.

***

Aslında Cumhuriyet dönemini incelersek, 49. TC hükümetine kadar hiçbir hükümetin, "Kürt politikası" yoktur.

Bugün dahi AKP'nin, Kürt sorununun çözümü doğrultusunda görünür bir politikası bilinmemektir.

***

Sorunun çözümü için öncelikle Kürt sorununun varlığı kabul edilmelidir. Kürt sorunu ile terör birbirine karıştırılmamalı, şiddet ve silahın sorunun çözümünü daha da uzattığı gerçeği akıldan çıkarılmamalıdır...

***

İnsanların doğuştan elde ettikleri ve ertelenemez temel hakları olan "özgürlük ve eşitlik" kavramlarına saygı, bu sorunun çözümü için önemli ilk adımdır.

Şu bilinmeli ki; Kürt sorunu, eşit anayasal yurttaşlık, sosyal hukuk devleti, insan hakları, sosyo-ekonomik kalkınma, eşitlik ve özgürlük ilkeleri ile kalıcı olarak çözülür.

***

Ayrıca ana dilin özgürleştirilmesi, kullanılması, geliştirilmesi, öğretilmesi, eğitimde kullanılması, ilk hedef olmalıdır.

Kendini ifade etmekten korkmayan bir toplum yaratmak için, düşünce ve ifade özgürlüğü tam oluşmalıdır.

***

Çift dilli eğitim, kararlı, donanımlı, bilgili bir insanın yaratılması için önemli bir aşamadır. Aşiret yapıları, feodal sistem, töre anlayışı ciddi ve bilimsel eğitimle ancak kırılabilir...

Herkes kültürünü, folklorunu, inançlarını araştırabilmeli, korunması ve geliştirilmesi için devlet her türlü önlemi almalıdır.

***

Çoğulcu yerel demokrasi ve katılımcı yerinden yönetim, üniter devlet yapısının engeli değildir. Aksine demokrasiye güç kazandıracaktır. Bu nedenle Avrupa Yerel Özerklik Şartı'na konulan rezervler kaldırılmalıdır.

***

Farklılıkları ne olursa olsun Türkiye Cumhuriyeti yurttaşları, eşit haklara sahip insanlar olarak mutlu ve refah içinde yaşamalıdır.

Bu da ancak adil paylaşım ve adil yargının olduğu bir ülkede olur.

Türkiye'deki istatistiklere göre Kürtler; en fakir, en yoğun işsiz, sağlık ve eğitimden en yoksun ve toplam gelirden en haksız pay alan kesimdir. Özelikle devlet bu bölgeye ve bölge insanına pozitif ayrıcalıklı teşvikler getirmelidir.

***

Özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da kalkınma amaçlı "toprak ve tarım reformu" acilen uygulamaya başlanmalıdır.

Gençlerin eğitilmesi, meslek ve iş sahibi edilmesi sağlanmalıdır.

Koruculuk sistemi kaldırılmalıdır.

***

Bunları yapabilmek için "anlayışın değişmesi" gerekir.

Türkiye'nin tek ırk ve bir dinden oluşmadığı kabul edilmelidir.

Türkiye Cumhuriyeti'nde yaşayan herkesin, yurttaş olarak eşit ve özgür olduğu bilinmelidir.

Hukukun kurulacağı, anlayışın değiştirileceği ve çözümün oluşacağı tek yer TBMM'dir.

***

Şiddet ve silahların gölgesinde demokrasi büyümez.

Silahların ülkeyi terk etmesi, "barış güneşini "doğuracaktır.

Barış isteyen herkes barış dilini kullanmalı, şiddet ve silahı reddetmelidir.

DERİNDEN Fikri Sağlar

Çözüm 'kıskacında' Kürt sorunu

30 yılı aşkın süredir Türkiye'nın "derin yarası" Kürt sorununda gelinen nokta; "çözüm süreci". Bu noktaya nereden ve nasıl gelindi? 2012 yılının sonlarından bugüne uzanan "çözüm süreci" hangi evrelerden geçti, geçiyor? Ortadoğu'daki hareketlilik Türkler ve Kürtleri nasıl etkiliyor? Fikri Sağlar, AKP hükümetinin Kürt sorununa yaklaşımını, geçmişi hatırlatarak yeniden değerlendiriyor.

ISBN 978-605-4777-23-5
9 786054 777235

SİYAH BEYAZ

"Okuma alışkanlığınıza **renk katmak için..."**
www.siyahbeyazyayinlari.com
www.kulturperest.com

facebook.com/syhbyzktp
twitter.com/SiyahBeyazKitap
facebook/kültürperest
twitter/kültürperest.com